

**Josip Pečarić
AKADEMIK SMILJKO AŠPERGER**

JOSIP PEČARIĆ

**AKADEMIK SMILJKO
AŠPERGER**

ZAGREB, 2021.

© Josip Pečarić, 2021.

KAZALO

UVOD	9
NENAD TRINAJSTIĆ, AKADEMIK SMILJKO AŠPERGER	10
IZ KNJIGE MLADENA PAVKOVIĆA: RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM, KOPRIVNICA, 2006.	22
AŠPERGER U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	36
KAD “STRUČNJACI” ODLUČUJU O MATEMATICI, ZAGREB, 2006.	36
NAPOLEONIJADA U HAZU	36
ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.	41
SLUČAJ BRANIMIRA GLAVAŠA	41
SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!	43
MJEROĐAVNE USTANOVE I DALJE ŠUTE	53
POVUCITE SPORNE UDŽBENIKE I SPRJEČITE DALJNE KRIVOTVORENJE!	58
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	67
PISMO PREDSJEDNIKU VLADE	67
PISMO THOMPSONU	72
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	77
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO	

JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA, ZAGREB, 2008.	84
TAJNA USPJEHA JE TALENT S PUNO RADA	84
ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.	95
HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM	95
TUĐMANOV REFERENDUM	133
OTVORENO PISMO PROGRAMSKOM VIJEĆU HRT-A	136
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012. 148	
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA	148
POZIV HAAŠKOME TRIBUNALU	152
PROFESOR ZVONIMIR JANKO	155
ONI NE ŠUTE	160
TREBA IZAZVATI ŠOK KOD HAAŠKIH TUŽITELJA .167	
ZAPOVJEDNIK NATO-A 1998.: BIO SAM VELIKI OBOŽAVATELJ GENERAL PUKOVNIKA GOTOVINE	169
„VERBUMOVO“ PISMO	171
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UN-A ZA OSLOBOĐENJE HRVATSKIH GENERALA	176
PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE	182
TUĐMANISTI I ONI DRUGI	190
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013. 196	
REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA!	196
NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA!	204
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH	208
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEĆEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	221
HRVATSKI PONOS (KORDIĆ I PRALJAK) I HRVATSKA SRAMOTA (JOSIPOVIĆ I MESIĆ) II.	221
“OVO JE BOSNA”	231

PITANJE JE HOĆEMO LI DOČEKATI NJIHOVU SLOBODU ODMAH ILI ĆEMO MORATI NASTAVITI I NAŠU BORBU ZA PRAVDU	238
‘AKO VOLIŠ HRVATSku SVOJU’, ZAGREB, 2014.	245
HAZU I PROTUNARODNA VLAST	245
PROPADE IM CRVENA HRVATSka, ZAGREB, 2015.	254
VELEIZDAJNICIMA JE VELEIZDAJA POSLUŽILA ZA POVRATAK NA VLAST-TKO JE NAJVEĆI VELEIZDAJNIK HRVATSKE?	254
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSka, ZAGREB, 2015.	260
PREDGOVOR: STJEPAN RAZUM, ZBORNIK O LJUDIMA I DOGAĐAJIMA	260
OTVORENO PISMO SUDCIMA USTAVNOG SUDA RH	263
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	266
I SVJETSKI MOĆNICI SE TREBAJU SUOČITI S ODGOVORNOŠĆU ZBOG SUĐENJA HRVATSKIM GENERALIMA KOJI SU SPRIJEĆILI GENOCID U BIHAĆU!	266
STJEPAN RAZUM, BRANITELJSKA HRVATSka	273
THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSku, ZAGREB, 2017.	278
NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!	278
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	281
PREDSTAVLJANJE KNJIGE “THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSku” U VARAŽDINU	281
VEČERAS BUJICA O ZABRANI PJEVANJA THOMPSONU - SIMBOLU BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE	286
MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.	289
DOBRO JE DA NI AKADEMICI NE ZNAJU O NAGRAĐENOM FILMU O „OLUJI“	289
KRIŽNI PUT HRVATSKOG NARODA	294

UMJESTO POGOVORA	301
VELIKI HRVATSKI DOMOLJUB AKADEMICK SMILJKO AŠPERGER	301
 AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS 308	

UVOD

Danas kada je Peticiju HRT-u potpisalo preko 2,200 ljudi i među prvima nas četiri akademika to me je podsjetilo na davno izgovorene riječi o otvorenim pismima za koje sam ja skupljao potpise i od kolega akademika. Naime, jedan od spomenutih potpisnika bio je i tada kao i danas akademik Ivan Aralica. A davno sam napisao za akademika Ašpergera:

Potpisao je mnoga naša otvorena pisma (bio je i jedan od prva tri potpisnika Pisma VSUN-a o rasističkim presudama našim generalima u Haagu, a jednom mi je rekao kako bi ga bila sramota ne potpisati neko otvoreno pismo ako su ga potpisali akademik Aralica i ja) i Hrvatska mu je uvijek bila u srcu i u mislima!

U ovoj knjizi koja je sastavljena od tekstova iz mojih knjiga, pa je dan niz tih otvorenih pisama, lako se može vidjeti da ih je potpisivao i akademik Nenad Trinajstić. Zato ћu uz ovaj Uvod dati njegov rad o akademiku Ašpergeru:

Akademik Josip Pečarić

ANALI

Zavoda za znanstveni i umjetnički rad u Osijeku
Sv. 27, Str. 31-42, Zagreb – Osijek 2011.

Pregledni rad
UDK 061.12-05:54-05Ašperger, S.

NENAD TRINAJSTIĆ

Institut Ruđer Bošković i Hrvatska akademija znanosti i
umjetnosti, Zagreb 32

AKADEMIK SMILJKO AŠPERGER

Profesor Smiljko Ašperger je istaknuti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU). Rodio se u Zagrebu, a školovao u Đakovu i Osijeku, gdje je maturirao 1939. Studirao je na Kemijsko-tehnološkome odsjeku Tehničkome fakultetu u Zagrebu, gdje je diplomirao 1943. Doktorirao je na istom fakultetu 1946. Istaknuti su mu učitelji bili Vladimir Prelog i Rativoj Seiwerth, a doktorat je izradio pod voditeljstvom Karla Webera. Bio je poslijedoktorand svjetski-istaknutih kemičara Sira Christophera Kilka Ingolda na University College u Londonu i Williama H. Saundersa, Jr. na University of Rochester u SAD. Sveučilišnu karijeru je ostvario na Farmaceutsko-biokemijskom fakultetu u Zagrebu, a bio je i voditelj Laboratorija za kemijsku kinetiku IRB-a. Redoviti je član HAZU od 1991. Cijeli se svoj znanstveni vijek bavi kemijskom kinetikom i reakcijskim mehanizmima. Najvažniji su mu znanstveni rezultati otkriće da se fotooksidacija glicerola i etilenglikola u vodenoj otopini s kalijevim bikromatom usporova povišenjem temperature i otkriće α -deuterijskoga efekta.

Ključne riječi: Ašperger, kemija, kinetika, reakcijski mehanizmi

Akademika Smiljka Ašpergera upoznao sam početkom 1962. kada sam iz Plive došao u Institut Ruđer Bošković, i to u Laboratorij za fizičko-organsku kemiju, kojemu je tada na čelu bio dr. Dionis

Emerik Sunko (Zagreb, 1922. – Zagreb, 2010.). Sunko će od 1971. biti redoviti profesor organske kemije na Prirodoslovno-matematičkome fakultetu u Zagrebu, a redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti postat će 1997. (1). Igra sudbine često je neshvatljiva pa se tako dogodilo da sam na oproštaju od akademika Sunka održao posmrtni govor jer su trojica njegovih bliskih suradnika (Zdenko Majerski, 1937. – 1988., Stanko Borčić, 1931. – 1994., Krešimir Humski, 1939. – 1997.) (1) iz ruđerovskih dana umrla znatno prije njega. Oni su se, uz Sunka, istaknuli vrijednim doprinosima razumijevanju reakcijskih mehanizama pomoću sekundarnoga izotopnoga efekta u području organske kemije. Ašperger se bavio studijem izotopnih efekata u području anorganske kemije. Bio je profesor na Farmaceutsko-biokemijskome fakultetu, a na Institutu je djelovao od 1958. do 1974., gdje je utemeljio i vodio Laboratorij za kemijsku kinetiku. Ašperger je vrlo cijenio Sunka i Borčića te je povremeno dolazio na razgovor u njihov laboratorij. Tako sam se upoznao s njime, kao i svi drugi Sunkovi suradnici u to vrijeme.

Prije nego što sam ga upoznao, znao sam ga kao jednoga od prevoditelja Wibergova udžbenika Lehrbuch der anorganische Chemie (W. De Gruyter, Berlin), (2) koji sam pročitao kao student prve godine Kemijsko-tehnološkoga odjela Kemijsko-prehrambeno-rudarskoga fakulteta (od 1957. do 1991. Tehnološki fakultet) (3).

Tada nisam mogao ni sanjati kako će se naši životi ispreplesti. U redcima koji slijede bit će govora o tome.

U sastavljanju ovoga kratkoga prikaza života i djela akademika Smiljka Ašpergera poslužio sam se izvorima koji su navedeni u ref. 4 – 7 te podacima koje sam doznao osobno od njega u brojnim razgovorima o razvoju hrvatske kemije i kemičarima našega doba, kao i njegovim objavljenim znanstvenim radovima.

Životopis

Akademik Smiljko Ašperger rođen je 25. siječnja 1921. u Zagrebu. Roditelji su mu bili Zora, rođena Petrović (1893. – 1978.), i dr. Miroslav (1887. – 1945.). Otac mu je bio odvjetnik. Smiljko je imao

i starijega brata Zdravka (1919. – 1997.). Budući da otac kao odvjetnik nije imao nekoga financijskoga uspjeha u Zagrebu, obitelj se 1927. preselila u Đakovo, očeve rodno mjesto. Ašpergerovi su potjecali iz Đakova, gdje su stigli iz Austrije početkom XIX. stoljeća. Stoga se Miroslav Ašperger nudio da će tu imati znatno uspješniju odvjetničku praksu. Smiljko je započeo pohađati pučku školu u Đakovu iste godine kad su se tamo doselili. Završio ju je 1931. Realnu gimnaziju pohađao je u Osijeku. Gimnazijsko školovanje započeo je u jesen 1931., a završio osam godina poslije velikom maturom. U gimnaziji je na Smiljka najviše utjecao profesor matematike i fizike dr. sc. Luka Fiala (8). Nastava iz kemije bila je zamorna i nemaštovita te ga kemija nije posebno privukla.

U jesen 1939. Smiljko je stigao u Zagreb s namjerom da se upiše na Elektrotehnički odjel Tehničkoga fakulteta jer je mislio da ga je srednjoškolsko školovanje najviše pripremilo za taj studij. No otišao je na nekoliko predavanja Vladimira Preloga (1906. – 1998., treći Hrvat dobitnik Nobelove nagrade), (1,9,10) koja su ga tako oduševila da se upisao na Kemijsko-tehnološki odjel, na kojem je studirao od 1939. do diplomiranja 1943. Već ga je na drugoj godini, nakon odlično položenoga ispita iz organske kemije, Prelog pozvao da počne raditi kod njega. No Prelog je krajem 1941. napustio Zagreb pa je Ašperger nastavio raditi kod bivšega Prelogova asistenta i njegova nasljednika na Katedri organske kemije Rativoja Seiwertha (1916. – 2000.) (1). Seiwerth je ranije radio s Prelogom na sintezi kinina pa je Ašpergera uveo u sintezu kinuklidinskoga ostatka. Rezultat te sinteze bio je Ašpergerov diplomski rad.

Na trećoj godini studija Ašpergera je privukao tadašnji docent Karlo Weber (1902. – 1978.), (1,11,12) koji je 1943. naslijedio profesora Ivana Plotnikova (1878. – 1955.) (1 na Katedri fizikalne kemije. Weber je Ašpergera uzeo za demonstratora iz vježbi iz fizikalne kemije u školskoj godini 1942./1943., a odmah poslije diplomiranja, u jesen 1943., Ašperger je počeo raditi na doktorskoj disertaciji pod Weberovim vodstvom. Radio je na kinetici fotokemijskih oksidacija bikromatom. Tako je bio uveden u područje kemije na granici s fizikom u kojem je ostao cijeli radni vijek baveći se kemijskom kinetikom i reakcijskim mehanizmima.

Ašperger je doktorirao 1946. na Tehničkome fakultetu s disertacijom naslovljenom O kinetici fotokemijskih oksidacija bikromatom. Promoviran je u doktora kemijskih znanosti 31. listopada 1946. pred povjerenstvom: profesor Andrija Štampar (1888. – 1958.), rektor Sveučilišta u Zagrebu, profesor Rikard Podhorsky (1902. – 1994.), (1) dekan Tehničkoga fakulteta, i profesor Matija Krajčinović (1892. – 1975.), (1) promotor. Mjesta za Webera tu nije bilo jer on je u to vrijeme bio persona non grata (1,11,12). Nakon doktorata, zalaganjem profesora Hrvoja Ivekovića (1901. – 1991.), Ašperger je dobio mjesto asistenta u Zavodu za anorgansku kemiju Farmaceutskoga fakulteta (od 1963. Farmaceutsko-biokemijski fakultet) (13).

Kasnije taj zavod postaje Zavod za anorgansku i fizikalnu kemiju. On će biti Ašpergerova glavna znanstvena baza do odlaska u mirovinu 1986. Bio je asistent do 1952., zatim docent do 1958. pa izvanredni profesor do 1962. te redoviti profesor do umirovljenja u 65. godini. Nakon umirovljenja smjestio se na nekoliko koraka od Farmaceutsko-biokemijskoga fakulteta u dvorišnoj zgradbi Ante Kovačića 5, koja pripada Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (u dalnjem tekstu HAZU). Tu je nastavio vrlo aktivno raditi sljedećih 20 godina te je, između ostalog, napisao dvije vrlo vrijedne knjige iz kemijske kinetike i anorganskih reakcijskih mehanizama, ali o njima kasnije.

Ašperger je bio poslijedoktorand na University Collegeu u Londonu (1954. – 1955.) i na University of Rochester u Rochesteru u saveznoj državi New York (SAD) (1955. – 1957.). U Londonu je radio s profesorom Sirom Christopherom Kilkom Ingoldom (1893. – 1970.), koji mu je i omogućio boravak u Londonu i koji će mu također omogućiti i boravak u Rochesteru kod profesora Williama H. Saundersa, Jr. (1926. –).

Ašperger je djelovao u Institutu Ruđer Bošković (u dalnjem tekstu IRB) od 1958. do 1974. (od 1962. kao znanstveni savjetnik), kada su nerazumno odlukom uklonjeni s IRB-a svi sveučilišni profesori. U IRB-u je utemeljio Laboratorij za kemijsku kinetiku u Odjelu za fizičku kemiju i u njemu započeo istraživanja u području masene spektrometrije. Također je inicirao i istraživanja primarnih

izotopnih efekata sumpora S-34 i dušika N-15 i sekundarnih kinetičkih izotopnih efekata deuterija.

Kao gostujući profesor, Ašperger je održao predavanja za studente i poslijediplomande na više sveučilišta u SAD-u: na University of Minnesota u Minneapolisu u saveznoj državi Minnesota (1969. – 1970. – sedam mjeseci), na Northwestern University u Evanstonu u saveznoj državi Illinois (1970. – pet mjeseci), na Clarkson University u Postdamu u saveznoj državi New York (1986. – pet mjeseci), na Brown University u Providenceu u saveznoj državi Rhode Island (1987. – jedan mjesec), itd.

Uz vrlo uspješan znanstveni rad (o njemu kasnije u ovom eseju), obnašao je brojne administrativne dužnosti na Matičnome fakultetu, u Hrvatskome kemijskome društvu (u dalnjem tekstu HKD) i u HAZU. Bio je predstojnik Zavoda za kemiju Farmaceutsko-biokemijskoga fakulteta (1970. – 1978.), dekan Farmaceutsko-biokemijskoga fakulteta u više navrata (1959. – 1962., 1964. – 1966., 1970. – 1972.), predsjednik Fakultetskoga vijeća (1966. – 1968.), direktor Instituta za organsku i fizikalnu kemiju Sveučilišta u Zagrebu (1974. – 1975.). Bio je predsjednik (1966. – 1968.) i potpredsjednik (1968. – 1970.) HKD-a te od 1998. doživotni počasni član HKD-a. Bio je član uredništva časopisa Croatica Chemica Acta (u dalnjem tekstu CCA) od 1959. do 1970. Dugogodišnji je član HAZU-a. Za člana suradnika HAZU-a (tada još JAZU) izabran je 1975., od 1983. njegov je dopisni član, a od 1991. redoviti član. Bio je tajnik Razreda za matematičke, fizičke, kemijske i tehničke znanosti (1994. – 1998.) te Razreda za matematičke, fizičke i kemijske i znanosti (1998. – 2000.).

Akademik Smiljko Ašperger za svoj je rad dobio 1967. Republičku nagradu Rugjer Bošković, 1992. Državnu nagradu za životno djelo te 1996. medalju Božo Težak, koju dodjeljuje HKD. Novčani dio Državne nagrade za životno djelo u punom iznosu darovao je djeci čiji su roditelji poginuli u Domovinskom ratu. Godine 2001. HKD izdao je specijalni svezak CCA u čast njegova 80. rođendana, (14) koji su uredili njegovi bivši doktorandi i suradnici Leo Klasinc i Matko Orhanović, a ja sam po njihovoj želji napisao kratki prikaz njegova života i znanstvenoga rada (15).

Oženjen je s Emom, rođenom Princ, magistrom farmacije. Imaju sina Miroslava, koji je diplomirani inženjer Rudarsko-geološko-naftnog fakulteta.

Znanstveni i stručni rad

Znanstveni doprinosi akademika Ašpergera uglavnom su u području kinetike i reakcijskih mehanizama kompleksa prijelaznih metala te razmatranje supstitucijskih i eliminacijskih reakcija sulfonijevih i amonijevih soli. U rješavanju reakcijskih mehanizama poslužio se primarnim kinetičkim izotopnim efektima S-34 i dušika N-15 te sekundarnim α - i β -deuterijskim kinetičkim izotopnim efektima. Navest ćemo samo njegove najzanimljivije rezultate. Objavio preko 100 znanstvenih radova u vodećim svjetskim časopisima za kemiju kao što su Journal of the American Chemical Society (u dalnjem tekstu JACS) i časopisi koje izdaje Royal Society of Chemistry.

Znanstveni je rad sjajno započeo radeći uz Karla Webera. Oni su pokazali da fotooksidacija glicerola i etilenglikola u vodenoj otopini s kalijevim bikromatom ide sporije s povišenjem temperature, a ne kako bi se očekivalo – brže. To im je omogućilo da identificiraju reakcijski mehanizam koji uključuje egzotermnu predravnutežu i reakcijske međuprodukte CrO₂ i Cr₂O₄. Oksidi kroma(IV) nisu dotad bili poznati. Taj je rezultat prikazan u djelima izvrsnim publikacijama, od kojih je prva, kraća, objavljena u časopisu Nature, koji je tada, kao i danas, bio vodeći znanstveni časopis za prirodne znanosti (16,17).

Otkrio je da UV-svjetlo ubrzava dekompoziciju heksacijanida u akvapentacijanid i riješio je reakcijski mehanizam (18). To mu je bio prvi samostalni rad u izvrsnome engleskome časopisu Transactions of Faraday Society, koji više ne izlazi. Pronašao je da se katalitičko djelovanje mikrokoličina Hg²⁺ može djelotvorno pratiti u prisutnosti nitrobenzena (ljubičasti kompleks). Na tome su načelu razvijeni postupci za određivanje tragova žive u atmosferi, biologiskome i anorganskome materijalu (19).

U suradnji s Ingoldom razvio je teoriju o ulozi dirigirajućih liganada, elektron-akceptora i donora, na brzinu i stereokemiju oktaedarskih

supstitucija, što je uvelike utjecalo na slične kasnije studije u svjetskim razmjerima (20).

U suradnji sa Saundersom otkrio je 1957. α -deuterijski kinetički izopni efekt. Istodobno i neovisno, do istoga je rezultata došao Andrew Streitwiser, Jr. sa suradnicima. On je, u dogovoru sa Saundersom i Ašpergerom, pokraj njihovih članaka u Chemistry in Industry (London) (21,22) i u Journal of the American Chemical Society, (23,24) objavio svoje rezultate. Zanimljivo je da je do istoga otkrića došao Prelog sa suradnicima Borčićem i Kurtom Mislowim. Njihov je rad objavljen nešto kasnije od prvih radova Streitwisa i suradnika te Saundersa i Ašpergera, ali također 1957 (25). Ubrzo se pokazalo da je taj efekt moći alat za rješavanje organskih reakcijskih mehanizama. Pomoću α -deuterijskoga kinetičkoga izopnoga efekta Ašperger je pokazao kakva je struktura prijelaznoga stanja u solvolizama ferocenilmetil estera. U formolizi i acetolizi željezo ne participira u prijelaznome stanju nego prevladava konjugacija s π -elektronskim sustavom pentadienila. U etanolizi nije isključena neposredna participacija željeza u prijelaznemu stanju. U formolizi i acetolizi kvocijenti Arrheniusovih predeksponecnjajnih faktora za laki i teški izotop iznose 0,38, odnosno 0,49, što ostavlja mogućnost doprinosa tuneliranja izmijerenim izotopnim efektima (26,27).

Mnogo je još zanimljivih rezultata postigao Ašperger sa suradnicima, što je on sažeto prikazao u svojim autobiografskim zapisima (5,6).

Ašperger je svoju znanstvenu i stručnu djelatnost završio dvjema izvrsnim monografijama u kojima je sumirao svojih 60 godina u kemiji. Godine 1999. HAZU je tiskao njegovu monografiju Kemijska kinetika i anorganski reakcijski mehanizmi. Bio sam urednik te monografije. Za nju je, kao najbolju knjigu u Hrvatskoj u prirodnim znanostima u 1999., Ašperger dobio Nagradu Josip Juraj Strossmayer koju dodjeljuju zajedno HAZU i Zagrebački velesajam. Dr. Sonja Nikolić i ja napisali smo detaljan prikaz te monografije na engleskome jeziku i objavili ga u časopisu Acta Pharmaceutica 49 (1999) 308-310. Pri kraju prikaza nalazi se i naša sugestija da autor prevede svoju monografiju na engleski jezik i tako znatno proširi krug čitatelja. To je Ašperger i učinio. Hrvatsku verziju prikaza

objavili smo u Farmaceutskome glasniku (55 (1999) 439-441). O monografiji sam još objavio i dva kraća prikaza: prvi u Polimerima (20 (1999) 245-246) i drugi u Kemiji i industriji (48 (1999) 422-423). Ašperger je monografiju preveo na engleski jezik i pri tome dodao dosta novih detalja. Monografiju Chemical Kinetics and Inorganic Reaction Mechanisms objavila je izdavačka kuća Kluwer Academic/ Plenum Publishers (New York, 2003). U toj monografiji ima puno novih stvari, a posebno vrijedi istaknuti poglavlje 15, u kojem je naveo 11 vrlo zanimljivih znanstvenih radova koji su se pojavili u vrijeme pisanja monografije. Usporedba hrvatskoga i engleskoga teksta pokazuje da engleska verzija ima 20% više referencija i dva nova poglavlja, a ostala su poglavlja dopunjena i dignuta na višu razinu. Prikaz engleske verzije objavio sam u časopisu HKD-a Croatica Chemica Acta (77 (2004) A9-A11).

Nastavna djelatnost

Nastavnu djelatnost započeo je dolaskom na Farmaceutski fakultet 1946., kao asistent iz analitičke i anorganske kemije, a 1951. preuzeo je predavanja iz fizikalne kemije – tada je već bio docent. Predavanja i vježbe iz fizikalne kemije organizirao je onako kako je radio Karlo Weber jer je kao student bio njegov demonstrator. U suradnji s Marijanom Pribanićem priredio je Skriptu iz fizikalne kemije (Sveučilište u Zagrebu, 1962.). Za vježbe iz fizikalne kemije, opet u suradnji s Pribanićem, priredio je i Praktikum iz fizikalne kemije (Sveučilišna naklada Liber, Zagreb, 1968.). Budući da je stalno provodio modernizaciju svojih predavanja i vježbi, privukao je veliki broj mladih koji su uz njega izradili magistarske i doktorske radove te se nastavili baviti znanstvenim radom (svi su navedeni u sljedećem poglavlju).

Ašperger je utemeljio i prvi kemijski poslijediplomski studij pod nazivom Fizikalne metode u kemiji na Farmaceutskome (od 1963. Farmaceutsko-biokemijskome) fakultetu, koji je započeo djelovati 9. studenoga 1961. Obično se upisivalo dvadesetak studenata, a predavači su, osim s Farmaceutsko-biokemijskoga fakulteta, bili i s drugih fakulteta Sveučilišta te s IRB-a. Među predavačima na tome studiju bio je njegov profesor Karlo Weber, koji nakon rata nikada

nije mogao dobiti mjesto na Sveučilištu. Tako je jedna briljanta karijera u usponu zauvijek zaustavljena 8. svibnja 1945 (1,11,12). Jedno sam vrijeme zajedno s Klasincem predavao Kvantnu kemiju na tome poslijediplomskome studiju. Studij je trajao 2 godine, a završavao je s magistarskim radom i završnim ispitom. Do 1971., kada je uključen u Sveučilišni poslijediplomski studij, magistriralo je 87 studenata.

Ašpergerovi đaci

Magistrandi

Marijan Pribanić (1964.), Mirna Flögel (1964.), Vanja Reić (1964.), Davor Štefan (1965.*), Duško Štefanović (1965.), Marijan Papić (1965.), Damir Hegedić (1967.*), Ljerka Glavač (1969.*), Anka Žmikić (1970.*), Dragutin Cvrtila (1970.*), Zdravko Bradić (1972.*), Mladen Biruš (1972.*), Zrnčević (1974.), Dušan Šutić (1976.), Stanko Uršić (1976.), Galib Festa (1976.*), Rafaela Juretić (1972.*), Ante Šustra (1978.*), Zdravko Dokuzović (1979.*), Anica Hang (1980.*), Verona Sučić (1980.*), Mira Sertić (1981.*), Xhavit Ahmeti (1981.*), Bujar Domi (1985)*, Biserka Cetina-Čižmek (1986)*, Quenan Ame (1987)*, Stanka Blaženka Jurišić (1987.*), Zoran Kukrić

*U suradnji s profesoricom dr. Dušankom Pavlović

Doktorandi

Dušanka Pavlović (1959.), Ivo Murati (1961.), Leo Klasinc (1963.), Mato Orhanović (1963.), Marijan Pribanić (1966.), Mirna Flögel (1967.), Duško Štefanović (1968.), Damir Hegedić (1971.*), Zdravko Bradić (1974.), Mladen Biruš (1974), Anka Žmikić (1976.)** Dušan Šutić (1982.) Zdravko Dokuzović (1982.)** Xhavit Ahmeti (1982.)** Ante Šustra (1987.)** Zoran Kukrić (1993.?)*** Biserka Cetina-Čižmek (1995.)

*U suradnji s profesorom dr. Stankom Borčićem **U suradnji s profesoricom dr. Dušankom Pavlović ***S disertacijom izrađenom

na Farmaceutsko-biokemijskome fakultetu, doktorirao je možda 1993. u Banjoj Luci. Članak na kojem se temelji disertacija objavljen je 1992. u J. Chem. Soc. Perkin Trans. 2

Medu Ašpergerovim magistrandima i doktorandima nalaze se sveučilišni profesor PMF-a, znanstveni savjetnik IRB-a i akademik Klasinc, sveučilišne profesorice Dušanka Pavlović, Mirna Flögel i Stanka Zrnčević, sveučilišni profesori Murati, Pribanić (1935. – 2008.), Biruš, Uršić (pod mojim je nadzorom 1971. napravio diplomski rad), dugogodišnji uspješni predstojnik Odjela fizičke kemije IRB-a Orhanović i mnogi drugi uspješni istraživači.

Za kraj

Akademik Ašperger navršio je 90 godina i dobroga je zdravlja, osim što ima velikih problema s kukovima. Dva su mu puta ugrađeni umjetni kukovi, koji su prije nekoliko godina počeli popuštati. Tako se sada jedva kreće uz pomoć štaka, ali sve više rabi i invalidska kolica.

Prestao je raditi onaj dan kada se više nije mogao popeti na prvi kat dvorišne zgrade u Ulici Ante Kovačića 5, gdje mu je bila radna soba 20 godina. Otada je kod kuće, gdje ga povremeno posjećujemo Klasinc i ja te katkada i sadašnji predsjednik HAZU-a akademik Zvonko Kusić.

Literatura

1. Trinajstić, N.; 100 hrvatskih kemičara, Školska knjiga, Zagreb, 2002.
2. Wiberg, E.; Anorganska kemija (preveli s njemačkoga jezika H. Ivezović, V. Seifert, V. Krajovan-Marjanović, I. Filipović, S. Ašperger i Ž. Štalcer), Školska knjiga, Zagreb, 1952. (I. izdanje), 1967. (II. izdanje).
3. Trinajstić, N.; M. Kaštelan-Macan; S. Paušek-Baždar; H. Vančik: Hrvatska kemija u XX. stoljeću. II. dio. Razdoblje od sloma Nezavisne Države Hrvatske 8. svibnja 1945. do uspostave

- Republike Hrvatske 25. lipnja 1991., Kem. ind., 58/2009, str. 315-336.
4. Ref. 1, str. 10-11.
  5. Ašperger, S.; Šesdeset godina u kemijskoj znanosti, Kem. ind., 59/2001, str. 65-85.
  6. Ašperger, S.; Šesdeset godina u kemijskoj znanosti, u seriji Hrvatski kemičari i kemijski inženjeri, HKDI/Kemija u industriji, Zagreb, 2001. str. 48.
  7. Trinajstić, N.; Smiljko Ašperger: Curriculum vitae, Croat. Chem. Acta, 74/2001 VII-X.
  8. Sršen, S.; Biografije učitelja i profesora osječkih gimnazija i srednjih škola od 1855. do 1945. godine, Državni arhiv u Osijeku, Osijek, 2009. str. 38.
  9. Dumić, M.; Obituary – Vladimir Prelog (Sarajevo, July 23, 1906. – Zürich, January 7, 1998.), Criat. Chem. Acta, 71/1998, A1-A7.
  10. Prelog, V; Moja 132 semestra studija kemije, FKIT, Zagreb, 2007., hrvatski prijevod Prelogovih autobiografskih zapisa objavljenih pod naslovom My 132 Semesters of Chemistry Studies, ACS, Washington, DC, 1991.
  11. Hanžek, B.; I. Soljačić; N. Trinajstić: Hrvatski kemičari. II. Karlo Weber. Kem. Ind, 58/2009, str. 1-10.
  12. Soljačić, I.; B. Hanžek; N. Trinajstić: Karlo Weber (1902. – 1978.) – istaknuti hrvatski kemičar, žrtva komunističke represije, Godišnjak Njemačke Zajednice, 17/2010, str. 163-176.
  13. Trinajstić, N; M. Kaštelan-Macan; S. Paušek-Baždar; H. Vančik: Hrvatska kemija u XX. stoljeću. II. dio. Razdoblje od sloma Nezavisne Države Hrvatske 8. svibnja 1945. do uspostave Republike Hrvatske 25. lipnja 1991., Kem. ind., 58/2009, str. 315-336.
  14. Klasinc, L.; M. Orhanović; gosti-urednici: Chemical Kinetics and Reaction Mechanisms, Croat. Chem. Acta, 74/2001, V-X, str. 479-741.
  15. Trinajstić, N.; Smiljko Ašperger – Curriculum vitae, Croat. Chem. Acta, 74/2001, V-X.
  16. Weber, K; Smiljko Ašperger, Nature, 157/1946, str. 373.
  17. Weber, K; S. Ašperger, J. Chem. Soc., 1948, str. 2119-2125.
  18. Ašperger, S.; Trans. Faraday Soc., 48/1952, str. 617-624.

19. Ašperger, S; I. Murati, Anal. Chem., 26/1954, str. 543-545.
20. Ašperger, S.; C. K. Ingold J. Chem. Soc., 1956, str. 262-2879.
21. Saunders, Jr., W. H.; S. Ašperger: D. H. Edison, Chem. Ind. (London), 1957, str. 1417.
22. Streitwieser, Jr., A.; R. C. Fehey, Chem. Ind. (London), 1957, str. 1417.
23. Streitwieser, Jr., A.; R. H. Jagow; S. Suzuki: R. C. Fehey J. Amer. Chem. Soc., 80/1958, str. 2326-2332.
24. Saunders, Jr., W. H.; S. Ašperger: D. H. Edison, J. Amer. Chem. Soc., 80/1958, str. 2421- 2424.
25. Mislow, K; S. Borčić: V. Prelog, Helv. Chim. Acta, 40/1957, str. 2477-2480.
26. Šutić, D.; S. Ašperger, S. Borčić: J. Org. Chem., 47/1982, str. 5120-5213.
27. Ašperger, S.; Z. Kukrić; W. H. Saunders, Jr.; D. Šutić: J. Chem. Soc., Perkin Trans., 2/1992, str. 275-279.

IZ KNJIGE MLADENA PAVKOVIĆA: RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM, KOPRIVNICA, 2006.

Tko je ipak najviše zaslužan što ste se našli u ovom društvu "besmrtnih"?

Akademik Vladimir Paar, bez sumnje! Godine 1992. bilo je dva izbora u Akademiju. Na prvom izboru je on izabran. Tada sam ja bio kandidiran za člana suradnika. Predložio me je akademik Bilinski. Na sjednici je htio uzeti riječ kada se govorilo o kandidatima, ali su mu rekli da sačeka prvi krug izbora jer je bilo devet kandidata. Ispao sam u tom prvom krugu, tako da nije imao potrebe govoriti. Poslije mi je rekao:

- Znate, ja nisam smatrao potrebnim da prije sjednice govorim članovima razreda o Vama. Bilo je tako očito da Vi trebate biti izabrani.

Kada mi je tajnica razreda saopćila da sam ispašao u prvom krugu rekao sam joj:

- Nije važno. Pa i nije mi mjesto u akademiji u kojoj u prvom krugu ispadne kandidat koji ima više radova od svih ostalih 8 kandidata zajedno.

Prenijela je to tadašnjem tajniku Razreda, koji me je pozvao i ispričao se što profesor Bilinski nije dobio riječ.

Na drugom izboru, dok sam bio u svom prvom posjetu australskim sveučilištima, sam izabran. Mislio sam da je tajnik Razreda izvršio obećanje. Međutim, kada sam se vratio iz Australije, doznao sam da se tajnik razbolio i nije više nazočan sjednicama, ali je akademik Paar proučio sve materijale i Razred izvijestio o mom radu.

To je učinio i kada sam dobio državnu nagradu za znanost, jer je bio član komisije. Zato sam kolegama koji su pisali o mom radu dao, pored adrese tajnika Razreda akademika Ašpergera, dao i njegovu adresu. On je od 57 pisama pristiglih do trenutka izbora napravio malu knjižicu i poslao je svim članovima Razreda i članovima Predsjedništva Akademije. To je vjerojatno bilo

presudno da u Razredu odluče birati dva matematičara a ne matematičara i fizičara.

Nije se zadržalo samo na tome. Evo kako je akademik Paar reagirao kada su pokušali ocrniti moj znanstveni rad u "Globusu":

"*Globus*", 16. kolovoza 2002.

Vladimir Paar – Uredništvu

Tko je "izvjesni Josip Pečarić, priučeni matematičar" i akademik HAZU?

U "Globusu" 2. kolovoza 2002. prof. dr. Ivo Goldstein iznosi svoje viđenje osnovnih faktora za obnovu Hrvatske. Smatram da je nužno reagirati na dio članka u kojem se kao argument za diskvalifikaciju HAZU iznosi to da je za njezina člana izabran "izvjesni Josip Pečarić, priučeni matematičar, ali zato veliki Hrvat i vrlo produktivan pisac ustašoidnih pamfletića".

Uz malo truda svatko će utvrditi da je u bazi Ministarstva znanosti, za razdoblje od 1996. do danas, prema svjetskim kriterijima najproduktivniji znanstveni projekt iz matematike u Hrvatskoj- projekt koji vodi izvjesni Josip Pečarić.

U dostupnim američkim bazama podataka o svjetski priznatoj znanstvenoj produktivnosti hrvatskih matematičara u zadnjih desetak godina, opet nalazimo da je u tom razdoblju najproduktivniji hrvatski matematičar - izvjesni Josip Pečarić.

U Ljetopisu HAZU (dostupan javnosti u biblioteci HAZU) u kojemu je obrazložena kandidatura Josipa Pečarića za akademika, uz ostalo se navodi: Bitan dio Pečarićeva znanstvenog opusa čini 35 'tvrdih' znanstvenih publikacija (opsega između 10 do 30 stranica) te 142 kraća članka objavljena u vrhunskim svjetskim znanstvenim časopisima. U tim radovima ističe se nekoliko značajnih znanstvenih otkrića, a posebno 'Mond-Pečarić inequalities', 'Mond-Pečarić method', 'Čebišev-Pečarić inequalities' (koja u svjetskoj znanstvenoj literaturi nose ime po Pečariću)...

U opsežnom Pečarićevu radu na pisanju znanstvenih monografija posebno je važna svjetski poznata knjiga autora Pečarića, Prochana

i Tonga (izdavač Academic Press, New York). Također je važna Pečarićeva uloga kao pokretača i glavnog urednika svjetski uglednoga međunarodnoga znanstvenog časopisa "Mathematical Inequalities and Applications", koji je ušao u "Science Citation Index Expanded".

Pečarić je objavio i znanstvene radove na području fizike i tehnike. Posebno je važno da je publicirao u vrhunskom svjetskom znanstvenom časopisu iz fizike "Physical Review" i u vrhunskom svjetskom znanstvenom časopisu iz astrofizike "Astrophysics and Space Science".

Važan argument pri izboru Pečarića za akademika HAZU bilo je i to da je u HAZU stiglo 57 preporuka istaknutih svjetskih matematičara iz 20 država.

Toliko o tome tko je "izvjesni Josip Pečarić - priučeni matematičar" i koji su kriteriji primjenjivani pri njegovu izboru za akademika HAZU.

Profesor Paar je reagirao i kada je zbog mojih političkih tekstova "kažnjen" znanstveni projekt na kome sam glavni istraživač. O tome sam na *Prvom kongresu hrvatskih znanstvenika iz domovine i inozemstva* (Zagreb – Vukovar 15. – 19. studenoga 2004.) rekao slijedeće:

"Iz izlaganja dr. Pavune i akademika Paara očito je kako je besmislena teza kako u Hrvatskoj nema znanstvenika koji su svjetski lideri u svojim područjima, a još više kako se u Hrvatskoj ne mogu s uspjehom voditi mlađi znanstvenici u doktorskim i postdoktorskim studijima. Naravno, to vrijedi i za matematiku. Spomenut će samo akademike Mardešića i Tadića iz starije i srednje i prof. Dujellu iz mlađe generacije.

Naravno, kao i obično glavni problem je novac. Znanost traži kompletognog čovjeka, a naše prilike često prisile ljudi da to ne može biti slučaj, tj. rade i druge stvari da bi osigurali pristojan život. To nije u kontradikciji s činjenicom što npr. ja imam puno publicističkih tekstova i knjiga, jer su oni nastali zbog Domovinskog rata, dakle u posljednjih petnaestak godina.

Zato možemo samo govoriti o tome imamo li dovoljno ljudi koji su svjetski lideri u svojim područjima, odnosno koliko imamo ljudi koji mogu biti mentorji mladim znanstvenicima. Osim toga, pitanje

je i politike razvoja znanosti. Recimo, matematičari s MO PMF-a žele da se što više područja matematike razvija u Hrvatskoj. Prirodno je da matematički fakultet mora imati pokriven niz područja iz matematike, a za to im i trebaju eksperti u tim područjima. Teško je imati baš toliko eksperata u Hrvatskoj, pa je prirodno da se mnogi doktorati rade vani. S druge strane imamo uspješne naše ljudе koji rade vani pa je prirođan i odlazak kod njih na izradu doktorata. Tu naravno uvijek postoji opasnosti da ti naši doktorandi i post-doktorandi i ostanu vani, ali puno je onih izvrsnih koji su se i vratili. S druge strane, ne mogu svi, iz raznih razloga – najčešće obiteljskih - ni otići vani. Tako se može dogoditi da ponetko od onih za koje se očekuje izvrsnost - ne uspiju. Prirodno je da kada u nekim područjima Hrvatska ima lidera u svojim područjima da je koncentracija mladih znanstvenika oko njih veća, pa to izaziva strah da se neće moći ostvariti zacrtana politika stvaranja eksperata u više različitim matematičkim disciplinama. A vjerojatno tu ima i našeg poznatog jala.

Primjer profesora Dujelle je zato poseban. Sam je otvorio novo područje u Hrvatskoj, tj. nije bio na specijalizaciji kod nekoga eksperta ili lidera vani pa je povratkom u domovinu sa sobom donio i svoje znanstveno područje. Ove godine je dobio i nagradu HAZU, a ima 16 CC radova i 36 SCI Expanded radova. HINA, "Večernji list" i "Novi list" objavili su popis hrvatskih znanstvenika s najviše CC radova od 1996. godine i među njima sam i ja.

Projekt na kome sam ja glavni istraživač zove se "Nejednakosti i primjene", i nažalost negativni primjer je za hrvatsku znanost. Zašto? Pa prema Ministarstvu znanosti to je najslabiji projekt iz matematike u Republici Hrvatskoj.

Evo nekoliko osnovnih podataka o rezultatima rada tog projekta, s napomenom da je istog imena i seminar na poslijediplomskom studiju MO PMF-a. Do sada sam bio mentor u 13 doktorata kod kuće i dva u Australiji (University of Adelaide i University of Melbourne), a ovih dana je obranjena jedna disertacija pod mentorstvom dvojice mojih doktora. Moji doktori i ja surađivali smo na izradi nekih doktorata u Švedskoj i sudjelovali u komisijama za ocjenu i obranu doktorata u drugim državama.

Objavio sam 98 CC radova (inače i Paar je u svom predavanju govorio o broju mojih CC radova), 236 SCI radova, a na MathSciNetu imam 571 rad. Napomenut ču da za nas matematičare CC lista nije relevantna lista časopisa. Na primjer akademik Tadić ima samo 7 radova s te liste (samostalnih radova od po 60-70 stranica), ali se događalo da se kongres u SAD-u pomjera zato što on nije mogao doći tamo u predviđeno vrijeme! Dakle, najvažniji podatak jest je li pojedini znanstvenik prihvaćen u svijetu kao jedan od lidera u svome području, a takvih Hrvatska prirodno i ne može imati mnogo. Moja problematika je takva da omogućava veliki broj radova, ali ipak posebno je značajan podatak da po MathSciNetu koji vodi Američko Matematičko Društvo spadam u deset svjetskih matematičara koji imaju preko 500 radova. Imam i preko 100 suradnika počevši od Australije, Japana i Kine, preko Izraela, Italije i Švedske pa do Kanade i SAD-a.

Ovdje, u Zagrebu, zahvaljujući izdavačkoj kući Element, izdajemo i časopis "Mathematical inequalities and applications", čiji sam glavni urednik. U uređivačkom odboru je preko 60 najpoznatijih matematičara iz te problematike iz svijeta. Čim se pojavio dobio sam ponudu jedne izdavačke kuće iz Njemačke da ga oni izdaju, ali nisam prihvatio. A u to vrijeme časopis još nije bio ni pomagan od Ministarstva znanosti. Poslije dvije godine izlaženja uvršten je u popis SCI Expanded i danas ima impac factor koji ga svrstava u prvu polovinu časopisa s te liste među matematičkim časopisima, pa ga i Ministarstvo znanosti priznaje kao jednog od tri najznačajnija hrvatska znanstvena časopisa. Jedan je od tri svjetska časopisa posvećena matematičkim nejednakostima.

Član sam uređivačkih odbora slijedećih znanstvenih časopisa: Journal of Computational Analysis and Applications, International Journal of Applied Mathematics, Journal of Inequalities in Pure & Applied Mathematics, Panamerican Mathematical Journal, Nonlinear Functional Analysis and Applications, Octagon Math. Magazine (Brasov), Journal of Function Spaces and Applications, Glasnik Matematički (advisori board). Recenzent sam za četrdesetak znanstvenih časopisa.

Napisao sam i niz monografija, a 4 od njih izdale su poznate izdavačke kuće Academic Press i Kluver Academik Publishers.

Međutim, ovih dana će krenuti u Elementu i serija monografija iz nejednakosti. Prva je već gotova. Odnosi se na Mond-Pečarićev metodu u teoriji operatorskih nejednakosti, a uz jednu moju doktoricu koautori su dva japanska matematičara: Furuta (po njemu je nazvana poznata Furutina nejednakost o kojoj je u zadnjim godinama objavljeno stotinjak radova) i Seo. Očekujem da će uskoro i drugi članovi naše grupe objaviti monografije u toj seriji.

Nadam se da ovi podaci govore dovoljno o radu naše grupe koju u svijetu znaju nazvati i Hrvatskom ili Pečarićevom školom u teoriji nejednakosti.

Pa kako je onda moguće da je taj projekt od Ministarstva znanosti ocijenjen kao najgori prema novčanim sredstvima koliko mu je bilo dodijeljeno. Naime, taj projekt u kome su dakle jedan akademik, jedan redoviti profesor, jedan izvanredni profesor, dva docenta, jedna profesorica više škole i dva novaka dobio jednak sredstava koliko bi dobio i projekt koji bi prijavio jedan docent. Kako je to moguće, ako samo uzmemo podatak da je u prethodnom razdoblju bilo 22 projekata iz matematike, a da je učinak ovog projekta bio više od četvrtine svih CC radova i četvrtina svih radova iz matematike u Hrvatskoj?

Učinak je bio da sam odbio sudjelovanje na poznatom svjetskom kongresu iz moje problematike gdje se sudjeluje samo po pozivu. Naime, očita je bila nezainteresiranost Ministarstva znanosti za projekt koji ostvaruje takve rezultate. Primjetimo kako je nedavno i profesor Milorad Milun promatrao poziciju hrvatske znanosti u krugu deset zemalja koje su nedavno postale članice EZ te Rumunjsku i Bugarsku koje su već zemlje kandidati. Hrvatska zauzima šesto mjesto na ljestvici efikasnosti kada se gledaju sva znanstvena polja zajedno. Ispred nje su Slovenija, Češka, Estonija, Mađarska i Slovačka a iza su Poljska, Malta, Bugarska, Litva, Latvija, Cipar i Rumunjska. A pojedinačno je nr. matematika na sedmom, kemija na sedmom i fizika na desetom mjestu. Treba li uopće komentirati da je za poziciju koju ima matematika dobrim dijelom zaslužan i naš project? Kakav je onda interes Ministarstva da se taj projekt kažnjava? Jer očito se radi o kažnjavanju, bez obzira što postoji recenzija koja im je pomogla u donošenju njihove odluke. Naime, domaći recenzent, koji nije stručnjak u ovom

području, smatra da nije dovoljno dobro ono što mi radimo, pa nam i sugerira čime bih se u našem području trebali baviti. Nisu ga uputili psihijatru već su usvojili njegovo mišljenje!?

Nema dvojbe da je točan odgovor na pitanje odnosa Ministarstva prema projektu "Nejednakosti i primjene" dao akademik Paar 26. rujna 2002. u pismu tadašnjem ministru prof. dr. Flegi, a što je objavio u "Vjesniku", 14. srpnja 2004.: "Rasprava o tim nepravilnostima u financiranju znanstvenih projekata vodila se na sjednici HAZU-a 24. rujna 2002. u povodu iznimno lošeg financiranja znanstvenog projekta akademika Pečarića, koji je prema svjetskim kriterijima i bazama podataka najproduktivniji hrvatski matematičar u posljednjih desetak godina, ali poznat je i po svom političkom angažmanu."

Interesantno je da nije samo ovaj projekt imao poseban tretman Ministarstva znanosti. Akademik Paar navodi slične tvrdnje akademika Trinajstića i Barišića, te dekana PMF-a prof. dr. T. Cvitaša i prodekanu prof. dr. Hamzića. On također tvrdi: "... samo bih spomenuo da je zbog mog upornog zauzimanja za poštovanje kriterija kvalitete u znanstvenom sustavu znanstveni projekt koji vodim kažnen bitnim smanjenjem financiranja u odnosu prema drugim projektima, unatoč izvrsnim znanstvenim rezultatima." Slično tvrdi i Zvonimir Maksić, znanstveni savjetnik Instituta "Ruđer Bošković" ("Vjesnik", 11. kolovoza 2004.): "Postoje zaista podaci za fiziku i kemiju, koji pokazuju da su najbolji projekti najlošije financirani."

Zato je očito kako je najavljenja evaluacija znanstvenih projekata koju najavljuje Ministarstvo znanosti doista potrebna."

Naravno, i mnogi drugi su zasluzni, pa i oni koji su me pokušali onemogućiti u mom radu i napredovanju. Tako je jednom profesor Mitrinović pitao Lackovića što misli je li lako objaviti "u tim i tim" časopisima. Ovaj je rekao da nije.

- E vidiš. Pečarić ima rade u svim tim časopisima. Da ga Ti nisi napadao, on to ne bi toliko toga uradio.

(...)

Stječe se dojam da ste poznatiji vani nego kod kuće?

Teško je to usporediti. Među matematičarima u svijetu poznat sam među onima koji imaju nekakve veze s oblastima s kojima se ja bavim. Ali ima jako mnogo matematičara. Sjećam se da je 1993. godine profesor George Styan sa sveučilišta McGill iz Montreala bio iznenaden kada je shvatio da ima matematičara i u Zagrebu koji nisu znali za mene. A on je, kada je slijedeći put bio u Europi, iz Beča doletio u Zagreb samo zbog ručka sa mnom. S druge strane bilo je trenutaka kada se mislilo da ima dva Josipa Pečarića - jedan se bavi matematikom, a drugi poviješću i publicistikom. Već sam bio član suradnik HAZU, kada sam dobio državnu nagradu za znanost. Akademik Ašperger mi je tom prilikom rekao: "Sada je meni jasno da ste Vi i Pečarić jedna te ista osoba."

Meni je najdraža ona zgoda koju je svojevremeno imala moja supruga u razgovoru s prof. dr. sc. Stjepom Obadom. Rekla mu je da sam ja matematičar. Zatečen tom tvrdnjom, prof. Obad je rekao:

"To nije istina!"

A Ankica će isto tako:

"Pobogu profesore, valjda znam što mi je muž!"

U stvari u Hrvatskoj sam sigurno poznatiji po toj drugoj oblasti moga rada. Naravno i zato što moje pisanje nije po volji današnjoj politici u medijima. Pa državotvorni sam Hrvat koji izravno kaže ono što misli. Da je neki "podoban" znanstvenik u svojoj oblasti među deset znanstvenika po broju radova sigurno bi se o njemu mnogo više znalo.

(...)

**Kako kolege akademici gledaju na vaš publicistički rad?
Nije li to za njih neka „niža“ kategorija?**

Sigurno je da ima mnogo njih kojima se ne sviđa taj dio moga stvaralaštva. Uostalom već sam spomenuo da se o tome raspravljalo i prilikom mog izbora. Međutim, ima puno onih koji su se jako pohvalno izjasnili o mojim tekstovima i knjigama koje su pročitali. Npr. Slobodan Novak, Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Vlatko Pavletić, Nenad Trinajstić, Stjepan Babić,... A Dubravko Jelčić je predstavljao niz mojih knjiga, a danas smo i koautori nekih od njih (*Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004. i *Književnik Mile Budak sada i ovdje*,

Zagreb, 2005., u pripremi je knjiga *Povijesni prijepori*, a zajedno s Milanom Vukovićem i knjiga *Tuđman zauvijek*).

Već sam spomenuo jedan Jelčićev tekst o mom radu ("Hrvatsko slovo", 19. srpnja 2002.). Evo ga u cijelosti:

MATEMATIKA I POVIJEST

(Dan je uz knjigu **Brani li Goldstein NDH?** Zagreb, 2002.)

"U posljednje vrijeme sve više volim matematiku. Samo ona je još ostala nepromijenjena, jedino nju još nisu uspjeli reformirati. Pokušavali su, nije da nisu, dali su sve od sebe da i nju 'unaprijede' po svome, ali eto, nekako nije išlo. Godinama se cijela naša ekonomija temeljila na pretpostavci da u socijalizmu dva i dva mogu biti i pet, i šest, i tri, kako kad, već prema tome što u kojem trenutku zatreba centralnom komitetu. Ali se pokazalo da je ta matematika vrški tvrdoglavica i odvratno reakcionarna: uporno ostaje kod svoga, da je dva i dva četiri, i ne priznaje nikakve više revolucionarne razloge da makar samo ponekad i barem za zericu popusti. I ako nas išta bude spasilo od invazije duhovnog terora efemernih ideologija, koje bi cijeli svijet htjele okrenuti naglavačke i prekrojiti po svome, onda to nije poezija, kao što se obično misli, nego matematika. Poezija, i umjetnost uopće, može se i stvarati i tumačiti i ovako i onako, jedino s matematikom ne može manipulirati ni najveći, najokrutniji siledžija. Dva i dva je bilo i ostalo četiri u svakom režimu i po svačijem računu."

*Da nisam ove rečenice napisao još davno, negdje sredinom sedamdesetih godina prošloga stoljeća, i uvrstio ih u svoj roman **Strah**, objavljen 1994. (v.str.270), bio bih u kušnji da ih sada napišem. Darovao sam ih zauvijek virtualnom protagonistu svoje proze, a sada ih samo za trenutak posuđujem od njega, jer su i trenutak i tema kao naručeni da one, te rečenice, dobiju svoje konkretno opravdanje i potvrdu.*

*Doista: tek kad se željeznom logikom egzaktnog matematičkog mišljenja raščlani rečenica po rečenica iz knjige **Holokaust u Zagrebu** profesora povijesti Ive Goldsteina, onako*

kako je to učinio Josip Pečarić, čitatelju postaje jasno kroz kakve sve logičke vratolomije mora proći autor kad iz neprijepornih činjenica izvodi svoje proizvoljne zaključke, zaključke koji ne samo što ne proizlaze iz činjenica na koje se pozivaju nego se u bitnome i razilaze s njima. Pečarić strpljivo, raščlambom za koju se može reći da slijedi metodu “red-pored”, dokazuje da nikakvim akrobacijama nije moguće dokazivati nešto što se dokazati ne može niti pobijati nešto što se pobiti ne da. Znanstveni pristup nekoj temi, a time i znanstvenost nekoga teksta ne ovisi samo o točnosti činjenica nego i o njihovoj interpretaciji, koja ne smije težiti dokazivanju apriornih tvrdnji. Takva manipulacija činjenicama ne samo što nije znanost, nego je naprotiv najopasniji oblik antiznanosti: jer iznosi neutemeljene, pa i lažne tvrdnje, često i bitno suprotne istini. Naravno, takvu neznanstvenu, quasiznanstvenu metodu karakterizira i sklonost takvih “znanstvenika”/manipulatora da činjenice selektiraju po vlastitoj volji, izostavljajući dakako one koje evidentno pobijaju njihove apriorne zaključke. Pečarić je konkretnim primjerima dokazao, da se sveučilišni profesor Ivo Goldstein služio dobrano i takvom “znanstvenom” “metodom”.

Pečarićeva knjiga otvara polemiku o jednoj bolnoj temi, koja – iako bolna – ne bi bila ni sporna ni preteška da je takvom nisu učinili, svojim jednostranim, dakle zlonamernim interpretacijama jugokomunistički “povjesničari” uz svesrdnu pomoć svojih ispolitiziranih publicista.

Svaki čitatelj Goldsteinove knjige logično će zaključiti, da njen autor bez i jedne jedine olakotne okolnosti optužuje Hrvatsku i hrvatski narod za ono što je činila vlast NDH. Bila to njegova intencija ili ne bila, taj dojam se ne da zanijekati.

Okrivljavati Hrvatsku i Hrvate u cjelini za događaje tijekom 2. svjetskog rata, slijedimo li željeznu logiku, implicira i okrivljavanje Države Izrael za aktualna nasilja protiv Palestinaca. Židovi se pozivaju na svoje predpovijesno, biblijsko pravo na taj teritorij, koji oni sada brane svim raspoloživim (i ne baš uvjek uzornim) sredstvima. I Hrvati imaju povijesno pravo od ranoga srednjeg vijeka na svoj teritorij, i oni su ga branili svim raspoloživim sredstvima. Ali,

dok nisam čuo da je profesor povijesti Ivo Goldstein digao glas protiv nedavnog brutalnog, zločinačkog razaranja Janina, čuo sam kad je još u jeku srbočetničkih napada, na jednom skupu u Hrvatskom kulturnom klubu, u Muzeju za umjetnost i obrt, prigovarao generalu Tusu zbog jedne spaljene srpske kuće negdje na tadašnjoj crti bojišnice. S takvim dvostrukim mjerilima ne može se biti ni objektivni promatrač, još manje znanstveno vjerodostojni povjesničar, koji pretendira na pravorijek.

Ne, zaista, NDH je bila daleko od idealnoga. Ali koja je to država u ono doba bila i koja je danas idealna? Amerika, koja je poslije Pearl Harbora jednim potezom pera strpala u koncentracione logore sve Japance koji su se u njoj zatekli i sve američke građane japanskog podrijetla te im konfiscirala svu imovinu? Ili Amerika danas, s vietnamskom reputacijom? Velika Britanija, u kojoj je mrak zauvijek pokrio mnoge koji su nekada imali prijatelje u Njemačkoj i prije rata se dopisivali s njima? Osumnjičeni kao njemački agenti, nisu imali ni prilike ni vremena dokazivati svoju nevinost. Ili Velika Britanija danas, s Belfastom i Sjevernom Irskom? Francuska? Vichýjevska Francuska, pod maršalom Petainom, ili možda ova današnja, rastočena korupcionaškim aferama? Mađarska? Rumunjska? Slovenija? Italija?

Kad se Hrvatskoj stavlja za uzor Danska, kao što to čini Goldstein, Pečarić upozorava na logičku grijesku u razmišljanju, a ona se sastoji u tome, što su Danci "kupili" njemačku blagost tako što su im u sve većim količinama davali razne živežne namirnice, a nema sumnje, da su time jačali njemačku ratnu moć i tako produljivali trajanje rata, a to opet znači, da su posredno skrivili veći broj ne samo vojnih žrtava saveznika nego i civilnih žrtava nacističkih zločina. Ali dok se to njima uzima za dobro, Pečarić pita, što bi bilo da su tako postupali Hrvati? I bi li bilo bolje da je Pavelić odstupio pa prepustio Nijemcima da i Hrvatsku učine "judenfrei", kao što su učinili Srbiju, ili je bolje što je svojim kojekakvim manevrima (Pečarić navodi i kojim i kakvim) spasio barem 25% Židova u Hrvatskoj? Dakako, to ni izdaleka nije dovoljno da bismo mogli

biti zadovoljni, ali, ako je i manje nego što su uspjeli postići neki drugi, isto tako je i više nego što su postigli neki – treći.

Najnepravedniji bio je Goldstein prema blaženom Alojziju Stepinцу. I najnelogičniji! Upravo Stepinčev slučaju je paradigmatičan, upravo iz njega može se naučiti razlikovanje države od režima, ali tu pouku Goldstein nažalost nije izvukao. A time je ocijenio sama sebe. On doduše spominje neke “sitne” Stepinčeve korake u zaštiti Židova, ali ih u konačnoj ocjeni Stepinčeva držanja posve zanemaruje, kao i one koje niti ne spominje. On dakle nema što priznati Alojziju Stepinцу. A na to se može reći, da to više nije pitanje ni znanosti ni politike nego morala. Tko nije spreman sa zahvalnošću primiti i priznati mala dobročinstva, ne zaslužuje ni velika. To je pitanje morala, onakva kakav se očituje na individualnoj razini, pojedinačno, od čovjeka do čovjeka.

Nisam cinik kao što je to onaj zapovjedajući general demokratske Amerike u Afganistanu, koji je nedavno, nakon što su njegove zračne snage bombardirale veću svadbenu skupinu u nekom selu i usmrtili veći broj nevinih ljudi, izjavio načelnu ispriku uz napomenu: “Ali možda svi stradali i nisu bili sasvim nevini.” Takav biser pravne svijesti s dubokom indignacijom ostavljam njemu i njegovim “demokratskim” naredbodavcima, njihovoj uzornoj “humanosti” i “političkoj odgovornosti”.

Jest, svaka je žrtva nevina, ako joj nije dokazana krivnja. I sasvim je svejedno, je li ta žrtva hrvatska, srpska ili židovska, kojoj je strani u sukobu ta žrtva pripadala, desnoj ili lijevoj, od čije ruke je pala, ustaške ili partizanske, i u ime čega, hrvatstva ili komunizma.

Ali Goldsteinova knjiga postavlja implicite još jedno važno načelno pitanje, nerazdvojno od spomenutoga: to je pitanje krivca za zločin. Naime, ako su svi ustaše i svaki dužnosnik ustaške vlasti krivi za zlodjela u doba NDH, onda je sasvim razložno reći da su i svi partizani i svi nositelji vlasti komunističke partije, pa najzad i svi njeni članovi, krivi za zločine Bleiburga i događaja koji se tim pojmom podrazumijevaju. Svako drukčije mišljenje i drukčiji zaključak

bio bi nelogičan, a time i povjesno neodrživa krivotvorina činjenicā.

Kad to shvatimo, približit čemo se istini. A to će biti neprocjenjiva korist i za politiku i za znanost, kao i za moralni habitus pojedinaca, koji se njima bave.

Najzad, kad smo već kod logike, reći ću još nešto, što mi se čini logičnim:

Tko se ne može s iskrenim pijetetom pokloniti svim žrtvama i jednog i drugog totalitarizma, i fašističkog i komunističkog, nije vjerodostojan ni kad veliča žrtve samo jedne, to jest "svoje" strane. I to je bitna pretpostavka za svakoga, tko se želi znanstveno baviti ovom temom.

A komparacija Goldsteinova i Pečarićeva teksta dokazuje, da je profesor povijesti, opterećen u znatnoj mjeri svojom subjektivnošću, što se tiče logičke interpretacije činjenicā inferiorniji od profesora matematike.

Ali to tako, nažalost, nije od danas. Matematika je uvijek bila superiornija od mnogih disciplina, pa i od povijesti, vjerojatno zbog same svoje prirode. Kad su zapitali G. B. Shawa što će, ne znam više o čemu, reći povijest, zločesto mudri i okrutno cinični Irac je odgovorio: "Povijest će, gospodine, lagati kao uvijek." Nismo li se, dakle, ulovili u zamku problema, koji još uvijek čeka da bude dolično, ljudski razriješen, s malim izgledima da čemo to i dočekati? Jer svijet još uvijek nije pravedan niti se pravda uvijek temelji na istini. I nema izgleda, da će se u tome išta promijeniti. Naprotiv!

*Ali to nije razlog da dignemo ruke od svega i da se prepustimo pravdi koja nije pravedna i povijesti koja nije istinita. Obratno, upravo to i jest izazov i pravi razlog, da se s takvim stanjem ne mirimo. Kako ono kaže stara latinska verzija još starije grčke sentence: *Amicus Plato, amicus Socrates, sed praehonoranda veritas.**

(...)

Je li vam HAZU dosad objavila neku knjigu ili vas podržala u drugim kulturnim i inim akcijama?

Jeste, knjigu koju sam napisao sa suprugom Ankicom: *Strossmayerova oporuka*, HAZU, Zagreb, 2002. Inače više mojih

otvorenih pisama su potpisivali kolege akademici. Posebno mi je bio drag kolega Ašperger koji je bio s akademikom Stankom Popovićev i sa mnom pokretač spomenutog Pisma VS UN-a. Jednom mi je rekao dada već u desetoj deceniji života: Kolega Pečarić, mene bi bila sramota da ne potpišem pismo koje ste potpisali akademik Aralica i Vi.

(...)

Zbog toga što su ih nazvali nacionalistima ili tzv. desnima u vrijeme komunizma mnogi su Hrvati završavali na robiji...Kako je danas?

Kako sam već spomenuo najvećeg hrvatskog živućeg znanstvenika Zvonimira Janka najbolje je da na ovo pitanje odgovorim pričom o tom hrvatskom nacionalisti.

Napomena: Pogledajte tekst iz knjige RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

.

AŠPERGER U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

**KAD “STRUČNJACI” ODLUČUJU O
MATEMATICI, ZAGREB, 2006.**

NAPOLEONIJADA U HAZU

Poštovani članovi Razreda za matematičke, fizičke i kemijske
znanosti HAZU

Dobio sam poziv za Sjednicu razreda s prijedlogom Dnevnog
reda u kome je i točka:

*«3. Mišljenje članova Razreda o dopisu koji je napisao i uputio
članovima Razreda akad. J. Pečarić 16. siječnja 2006. (vidite
prilog)»*

Cinjenica da Tajnik Razreda moje pismo od 16. siječnja 2006.
stavlja tek sada na dnevni red sjednice razreda od 30. svibnja 2006.
puno govori o njemu samom.

Ako bi se htjeli igrati možemo nagađati zašto je to tako. Evo
kako bi to moglo izgledati.

Jedna mogućnost je to što je u međuvremenu Senat Sveučilišta u Zagrebu potvrđio izbore tri redovita profesora kojima su to osporavali «stručnjaci» koji su mislili da su za izbore u matematici kompetentniji – ne samo od pojedinih matematičara – nego od svih njih, jer znamo da su spomenuti osporavani profesori prošli cijelu proceduru u kojoj su o tome odlučivali stručnjaci.

Druga mogućnost je da je akad. Ilakovac doznao da pišem knjigu o tome (*Kad «stručnjaci» odlučuju o matematici*) pa je poželio da mi pomogne s novom materijalima za nju. Naravno, šalim se. Približava se vrijeme kada Nacionalno znanstveno vijeće treba usvojiti kriterije za izbore u matematici koji su trebali biti usvojeni, kako je barem rečeno Matičnom odboru za matematiku, do Nove godine. Kada to nije učinjeno akademik Marko Tadić je podnio ostavku na članstvo u Područnom vijeću, koju je Nacionalno vijeće usvojilo, umjesto da ostavku podnesu oni koji predsjedavaju tijelu koje je te kriterije trebalo do tada podnijeti Vijeću. Nama je drago da je moralni čin učinio matematičar – član Razreda, a ono nemoralno u tome nije vezano uz matematičare. Naravno, vjerojatno je i ovo s našom sjednicom u svezi s nečim drugim, a ne s moralnim činom akademika Tadića, zar ne?

Bez obzira bilo to tako ili ne, akademiku Ilakovcu zahvaljujem jer će i ovo pismo ući u knjigu.

Istina čudno je što akad. Ilakovac nije razumio moje pismo i ono o čemu sam i zašto to pisao. Naime, u pismu sam govorio o njegovoj neistini izrečenoj na sjednici Razreda i dokumentirano pokazao da se radi o njegovoj neistini (pogledajte dio mog pisma gdje je taj DOKAZ netko zaokružio), a on na kraju prijedloga ove točke stavi: «(vidi prilog)». Prilog koji sam dobio ima točno 16 stranica, a moje pismo ima samo dvije stranice. Dakle neistinito je da je cijeli taj prilog moj, tj. da je to moje pismo.

Međutim, ipak dobro je to što je akad. Ilakovac upotpunio «moje» pismo. Iz toga je očito da on ne želi raspravljati o onome što stoji u pismu, a to je njegova neistina, već o nečemu drugome.

To je ponovo referat o izboru prof. Tepeša koji sam ja pisao. Nekim članovima Razreda i ne samo njima je poznato što ja obično kažem kolegama koji nisu matematičari, a smatraju se mjerodavnijim u matematici od matematičara. Obično ih pitam:

- *Znate li kolega koliko danas ima Napoleona u svijetu? I gdje su smješteni?*

Zbog toga nemam namjeru sudjelovati sjednici na kojoj Tajnik razreda želi dokazati da je i Drugi razred HAZU jedno od takvih mjestra. U svakom slučaju bit će interesantno vidjeti hoće li uspjeti u toj svojoj namjeri i tko je sve spreman sudjelovati u tome, zar ne?

A ako je točno da je ta točka posvećena mom dopisu, onda bi ju je trebalo preformulirati. Nije to književni uradak pa da raspravljamo o njemu, već je u pismu jasno rečeno da je Tajnik razreda izrekao neistinu i u pismu je to dokumentirano pokazano. Pismom sam tražio da Razred raspravlja o njegovoj neistini, pa ako se Tajnik poslije toliko vremena sjetio da se treba raspravljati o tome, onda bi mogao i to predložiti kao točku dnevnog reda. Ili ja nisam ravnopravan član Razreda, pa to možda ne smijem tražiti?

Pri tome Tajnik ne može tvrditi da nije rekao to što je rekao, jer je moj dopis poslan istog dana – vjerojatno dok je sjednica, na kojoj je izrekao tu neistinu, trajala. Pismo je poslano svim članovima Razreda koji imaju e-mail adresu. Dakle, kada su se svi dobro sjećali što je rekao, a da to nije bilo istinito sigurno bi se našao netko tko bi to konstatirao. A nije nitko, pa ni sam Tajnik!

Predlažem, ponovno, da se ta točka odnosi izravno na tu njegovu neistinu. Razred se treba očitovati može li se bilo tko, a posebno Tajnik razreda, služiti neistinama kada diskutira na sjednicama Razreda. Ako Razred dozvoli Tajniku tj. ne osudi takvo ponašanje, onda je besmisleno prisustvovati sjednicama na kojima nikada neću znati što je istina, a što nije. Dapače, poslije sjajnog predavanja akademika Ašpergera «Etika u znanosti – znanstvenici bez savjesti», to bi bilo i smiješno. Zar može bilo koji član razreda govoriti o etici, a Tajnik našeg razreda govoriti neistine na sastanku Razreda, i do današnjeg dana ne osjeti potrebu ispričati se!

Druga je stvar što dodatni materijal koji nam je Tajnik poslao sugerira kako se Tajnik želi braniti time kako navodno i drugi koriste neistine. Sjetimo se kako je on na Sjednici tvrdio kako smo mi u referatu napisali da prof. Tepeš ima dva rada u CC časopisu Collegium Antropologicum. On je to provjerio i sigurno nije istina. Sada i u ovim materijalima koje vam je poslao nalazimo nešto slično: pored njih (vidi Prilog, radovi 1. i 2. u odjeljku o CC

radovima skinuto s Hrvatske znanstvene Bibliografije) rukom stoji napisano: «nema». Sramota me je priznati da našem Razredu predsjedava čovjek koji tvrdi da je provjerio, a nije primijetio da se radi o očitim grješkama. Inteligentan čovjek samo pregleda cijeli sadržaj i lako može ustanoviti da u podatcima za drugi rad treba staviti samo str. 731-733 (istи svezak istog časopisa). A kada bi pronašao taj rad, odmah bi video i da je slijedeći rad u tom časopisu onaj pod 1. u tom popisu (str. 735-738). To bih očekivao i od nekoga tko nije znanstvenik. Ne možemo reći da naš Tajnik nije inteligentan. Vjerojatno je sudio po sebi pa je odmah nas optužio za neistinu.

Ima tu i nečega zabavnoga. To «nema» dano je i uz dva moja rada s profesorom Tepešom. Ne čudi me da je naš «stručnjak» provjeravao i moje radova. Kad ih ja imam tako jako malo pa ih mora i izmišljati. Ah, kako me je samo uhvatio u tom mom uveličavanju mog malog popisa radova (postoji to «nema» za radove 10. i 14. u dijelu «Radovi u ostalim časopisima». Svaka čast našem «stručnjaku»)!

Članovima Razreda želim uspjeh u radu sjednice. Oni koji žele sudjelovati u toj «napoleoniji» želim da uspiju dokazati želju Tajnika Razreda o velikom broju Napoleona i u našem Razredu. Tako ćemo pokazati da smo bolji od ostalih razreda u Akademiji, zar ne?

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

P.S. Osim članovima Razreda ovo pismo šaljem i svima koji su na neki način umiješani u ovu «napoleoniju hrvatske znanosti»:

Predsjedniku HAZU-a da vidi da mi nije lako održati obećanje i prisustvovati radu Drugog razreda u slučaju da se dokaže da ima Napoleona i kod nas.

Predsjednici Nacionalnog vijeća za znanost, jer je ono do Nove godine trebalo donijeti spomenute kriterije uz punu suradnju struke, a još nije učinilo.

Rektorici Sveučilišta u Zagrebu, da vidi da priča s potvrdom izbora trojice redovitih profesora iz matematike još nije gotova. Napoleonijada se nastavlja!

Svim članovima Matičnog odbora za matematiku koji su po zakonu najviše znanstveno tijelo u državi, i čije se mišljenje u ovoj državi ne uvažava!

Ministru znanosti, kojemu sam već pisao o tome, a nisam dobio odgovor i njegovu zamjeniku koji me nije htio primiti kada sam tražio da ga podsjetim kao predsjednik tog najvišeg znanstvenog tijela za matematiku u Državi !

Nekim članovima Znanstvenog vijeća i Vijeća područja Sveučilišta u Zagrebu, koji sudjeluju u cijeloj Napoleonijadi jer su na ovaj ili onaj način uključeni u priču o kriterijima za matematiku.

Valjda nisam nekoga zaboravio.

To: yocak@hazu.hr, asperger@hazu.hr, paar@hazu.hr,
sbarisic@phy.hr, smardes@math.hr, trina@rudjer.irb.hr,
tadic@math.hr, klasinc@irb.hr, ilakovac@phy.hr, slaus@irb.hr,
desunko@chem.pmf.hr, spopovic@phy.hr,
bkamenar@chem.pmf.hr, mogus@hazu.hr, Marija.Ivezic@pfos.hr,
hjmencer@unizg.hr, hrk@math.hr, duje@math.hr,
emarusic@math.hr, drmac@math.hr, Bozo.Vrdoljak@gradst.hr,
jukicd@mathos.hr, poganj@brod.pfri.hr, pandzic@math.hr,
mirko.primc@math.hr, hrvoje.sikic@math.hr,
dalibor.marianovic@zg.htnet.hr, mjezic@ffzg.hr,
martina.jaksic@mzos.hr, dragan.primorac@mzos.hr,
mladenp@medri.hr, neven@element.hr, scitowsk@mathos.hr,
vondra@math.hr

Na sjednicu, kao što sami najavio, nisam otisao. Ova točka je skinuta s Dnevnog reda!

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.**SLUČAJ BRANIMIRA GLAVAŠA**

Prilikom Drugog znanstveno-stručnog skupa *Haaški sud: «Zajednički zločinački pothvat»* - *Što je to*, biskup Mile Bogović mi je tijekom svog izlaganja javno zahvalio zbog organiziranja Apela za puštanje Branimira Glavaša iz pritvora u kojem je štrajkao glađu. Rekao je kako je i on – kao i mnogi drugi – razmišljao što treba učiniti jer su se svi osjećali bespomoćni u toj strašnoj situaciji.

I doista i sam sam se lomio što učiniti. Razmišljao sam kontaktirati biskupa Pozaića da napravimo isto što smo napravili kada je Marjetić štrajkao glađu. Nisam vjerovao da ćemo uspjeti ponovo na isti način. Tada mi je jedan prijatelj – novinar – sugerirao da nas 5-6 akademika izděmo u javnost s Apelom. Mislio je da trebamo to učiniti brzo, tj. poslati «Apel» HINI do 17h u petak 1. prosinca. Nisam vjerovao da bi to bilo dovoljno. Smatrao sam da «Apel» trebaju potpisati i neki biskupi i više akademika.

Međutim, prvi nacrt Apela imao sam u rukama tek poslije 14h., tako da sam počeo skupljati potpise i usuglašavati sam tekst s onim

akademicima koje sam uopće uspio kontaktirati. Uz sve to trebalo je naći odgovarajuće brojeve telefona i faksova, e-mail adrese.

Do 17h nije još ni tekst bio usuglašen, a nisam uspio ni kontaktirati onaj broj akademika i biskupa s kojim bih bio zadovoljan. Odlučio sam skupljati potpise do 10h ujutro, kada sam i poslao HINI naš «Apel».

Međutim, prethodila je teška noć. Domagoj Margetić koji se dog petka vratio iz Haaga javio je na svojoj internet stranici kako je tu večer Glavašu pozlilo i kako je te noći kod Glavaša bio liječnički konzilij.

-Jesam li pogriješio što nisam već poslao «Apel», pitao sam se i uspio odspavati nekih tri sata. Ujutro sam slušao vijesti, ali ništa nije rečeno o onome što je Margetić pisao (poslije se pokazalo da je Margetićeva informacija bila točna). Ali zato je HTV naš «Apel» dao kao prvu vijest u svom Dnevniku u 12h, a već tog istog subotnjeg poslijepodneva Glavaš je stigao u svoj Osijek.

Ustavnom sudu Republike Hrvatske
Vrhovnom sudu Republike Hrvatske

A P E L

SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!

Molimo vas da preispitate odluku suca u predmetu hrvatskoga generala i zastupnika u Hrvatskome saboru Branimira Glavaša, koji već 37 dana štrajka glađu u zatvorskoj bolnici u Zagrebu, te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode.

Ljudski je život iznad svih zakona i sudova. da nije tako, ne bi se napredno sudstvo danas konačno, nakon stoljećâ krvavih egzekucija, odričalo smrтne kazne. Odavno se, bez razlike, svi jednoglasno zaklinjemo o načelo kako nam je čovjek najvažniji. Zašto to ne provodimo u djelu?!

Smatramo da čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrjednije od života zasluzio da mu se ono prizna. Priznavanjem dostojanstva osobi, kojoj se optužba tek treba dokazati, iako mu se time ne obustavlja proces, i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo.

Štrajkom glađu Branimir Glavaš ušao je u dramatičnu fazu i pitanje je dana kad bi mogao nastupiti njegov kolaps, koji će otvoriti i pitanje odgovornosti za smrt koju se moglo izbjegći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Tim prije što se čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za iste zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, ni podignuta optužnica.

A konačno, treba uzeti u obzir i živote građana koji, poput Josipa Kokića, odbijaju i hranu i vodu u znak solidarnosti, pa je netko možda već u kritičnom stanju.

Iako smatramo da je štrajk glađu legitimno pravo svake osobe, molimo vas, ne dopustite da, unatoč tome što je ustavom ukinuta

smrtna kazna u Hrvatskoj, Branimir Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske.

Zagreb, 2. prosinca 2006.

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger

akademik Stjepan Babić

akademik Zvonimir Baletić

akademik Slaven Barišić

akademik Rafo Bogišić

mons. dr. Mile Bogović

akademik Dragan Dekaris

akademik Dubravko Jelčić

akademik Mislav Ježić

akademik Ivica Kostović

akademik Slavko Matić

akademik Slobodan Novak

akademik Ivo Padovan

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

mons. dr. Valentin Pozaić

mons. dr. Želimir Puljić

mons. dr. Marin Srakić

akademik Zdenko Škrabalo

akademik Josip Tišljar

akademik Nenad Trinajstić

akademkinja Alica Wertheimer-Baletić

PRILOZI: NEKA IZVJEŠĆA I INTERVJUI O APELU U MEDIJIMA

BISKUP SRAKIĆ PROZVAO SANADERA DA JE UTJECAO NA SABOR

"Ja ne ulazim u sudstvo, ali ovaj način kako se postupalo prema Glavašu je doista nehuman. Ako jedan premijer može učiniti pritisak na Sabor, onda može jedan skromni đakovački biskup reći - molim vas neka se čovjek oslobođi, neka se brani sa slobode", izjavio je msgr. Marin Srakić.

Izjava za TV-vijesti

AKADEMICI I BISKUPI: OVO JE POLITIČKI PROCES

Pišu: B. Vlašić, A. Plišić, D. Pavičić

ZAGREB - *Odluci o ukidanju pritvora za Glavaša prethodio je jučer ujutro dramatičan apel devetnaest hrvatskih akademika i četiri biskupa. "Molimo da preispitate odluku suca u predmetu Branimira Glavaša te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode", glasio je njihov zahtjev Ustavnom i Vrhovnom sudu.*

Pismom naslovljenim "Spasite život Branimiru Glavašu i omogućite mu obranu sa slobode!" skupina akademika i biskupa zatražila je od najviših pravnih institucija u zemlji da "ne dopuste da, unatoč tome što je Ustavom ukinuta smrtna kazna u Republici Hrvatskoj, Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjeti čitave Hrvatske".

U pismu su još upozorili da je štrajkom glađu Glavaš ušao u dramatičnu fazu te da je pitanje dana kad bi mogao nastupiti kolaps, koji bi onda otvorio i pitanje odgovornosti za smrt, koju se, predložili su, može izbjegći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Za to su ovi uglednici dali i poseban argument: čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi se na slobodi, a

Glavaš koji je odbacio odgovornost za te zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, niti je podignuta optužnica.

SUDAC ODBIO PREKINUTI ISTRAGU, GLAVAŠ POVRAĆA

Istaknuli su kako je "ljudski život iznad svih zakona i sudova" i opomenuli ove dvije pravne instance kako je "čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrjednije od života, zasluzio da mu se ono prizna". Time "i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo", zaključila su 4 biskupa i 19 članova Akademije.

Dražen Tripalo, sudac i glasnogovornik Vrhovnog suda, bio je iznenađen tim istupom akademika i biskupa. - Postupak je u fazi istrage, što znači da o pritvoru odlučuje istražni sudac pa se Vrhovni sud ni na koji način ne pojavljuje u ovoj fazi postupka - pojasnio je. Tripalo smatra da takva reagiranja i postavljanje konkretnih zahtjeva sudovima - nije dopušteno.¹

Podsjetio je kako hrvatski propisi poznaju kazneno djelo utjecaja na sudske vlasti. - Uostalom, akademici bi to mogli znati jer se među njima nalaze i pravni stručnjaci - rekao nam je Tripalo.

Pismo je potpisalo 19 od 154 redovitih i 142 dopisna člana Akademije (Slobodan Novak, Ivan Aralica, Ivo Padovan, Ivica Kostović, Mislav Ježić, Zdenko Škrabalo, Smiljk Ašperger, Stjepan Babić, Zvonimir Baletić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Dragan Dekaris, Dubravko Jeličić, Slavko Matić, Josip Pečarić, Stanko Popović, Josip Tišljar, Nenad Trinajstić i Alica Wertheimer Baletić) te 4 biskupa: dubrovački, msgr. Želimir Puljić, đakovačko-srijemski, msgr. Marin Srakić, pomoćni zagrebački, msgr. Valentin Pozaić i gospicko-senjski, msgr. Mile Bogović.

SLOBODAN NOVAK, književnik

• Zašto tražite puštanje Glavaša iz pritvora?

- Zato što smatram da je čovjek iznad svega. Nema tog zakona i propisa, nema tih ljudskih dogovora koji mogu taj zakon poništiti. Svi se zaklinjemo da nam je čovjek najvažniji, a ovog čovjeka puštamo da umire zbog birokratskih razloga. To je čisti zločin.

• Je li odluka suda birokratski razlog?

---

¹ Umjesto bilo kakvog komentara dajemo i mišljenje suca Ustavnog suda dr. Milana Vukovića.

- *Ovo nije sudski proces. Ovo je politički proces. Ja nemam spoznaja o tome što je Glavaš radio, ne znam je li učinio zločin ili nije, ali mislim da netko tko ovako postupa očito nije kriv. Osim toga, moj susjed Josip Kokić štrajka glađu, ne piye vodu. Ne znam što će biti s njim.*

• **Ako je riječ o političkom procesu, to znači da je narušena pravna država. Mislite li onda da premijer Sanader treba dati ostavku?**

- *Ne bavim se politikom. Mislim da povod i uzroci postupku protiv Glavaša nisu u redu. To nije diktat zakona, nego diktat interesa. Ponekad se stvari poslože tako da nitko konkretno nije odgovoran. Imam dobro mišljenje o Sanaderu. Mislim da je sve ovo što se događa mimo njegove volje. Ili po nekom apsurdnom redoslijedu stvari.*

• **Treba li pustiti svakog zatvorenika kojemu prijeti smrt zbog štrajka glađu?**

- *Nisam o tome toliko razmišljao. U ovom slučaju nije izrečena presuda. Ne prejudicira se ni presuda ni sam postupak ako se čovjeku dopusti obrana sa slobode.*

IVAN ARALICA, književnik

• **Zašto tražite da se Glavaša pusti iz pritvora?**

- *Ne vidim razloga da se Glavaš drži u pritvoru i sili na izglađnjivanje do smrti ni u njegovom eventualnom utjecaju na svjedočke ni u težini nedjela za koje ga se optužuje. I kad ne bi bio zastupnik koji prihvata pravorijek sudstva, države, koju je sam stvarao, a pogotovo kad je to što jest, i kad se prema судu odnosi kako se odnosi! Glavašu treba vratiti zdravlje, život i slobodu da se u neograničenoj mjeri brani svim legalnim pravnim i političkim sredstvima. Ovo da se brani pravnim sredstvima samo se po sebi podrazumijeva, a ovo da se brani i političkim sredstvima nije slučajno dodano, jer pravo da se političkim sredstvima brani mora se dati svakom čovjeku, a pogotovo narodnom zastupniku koji je od politike napadnut.*

• **Mislite li da je ovo politički proces i da premijer Sanader zbog toga treba podnijeti ostavku?**

- *Tu ima politike koliko i prava. Nije ili ili, nego i i.*

- *Treba li biti pušten svaki zatvorenik kojemu prijeti smrt zbog štrajka glađu?*

- Ovo nije intervju. Odgovorit ću vam jednom kada budemo radili intervju.

- *Rekli ste da nema razloga da se Glavaša drži u pritvoru, je li odluka suda razlog?*

- Doviđenja. Lijepi pozdrav.

IVICA KOSTOVIĆ, ravnatelj Instituta za mozak, član HDZ-a

- *Zašto tražite puštanje Glavaša iz pritvora?*

- Ništa nije dramatično, osim ljudskog života. Ljudski život je najvrjedniji. Mislim da se Glavašu treba dopustiti da se brani sa slobode. Nitko ne govori o krivnji ili nekrivnji.

- *Bi li svaki zatvorenik trebao biti pušten ako mu prijeti smrt zbog štrajka glađu?*

- Ne znam. Ovisi. Takvih slučajeva mi baš i nemamo. Ako su tako jasni dokazi u slučaju Branimira Glavaša, zašto još nisu podignuli optužnicu protiv njega?

- *Mislite da je ovo politički proces?*

- Ne kažem da je to politički proces. Ali, pitam zašto proces dolazi tek sada, nakon 15 godina? Po tome se može procesuirati i nekoga iz Prvog svjetskog rata, ako je živ. Ljudski život je vrijedan. Nema te pravne zapreke...

- *Je li za vas odluka suda - pravna zapreka? Ili odluka koju treba poštovati, kao što plaćate porez?*

- Da. Poštujem odluku suda. Ali, znate, zakoni se mijenjaju svakih šest mjeseci. Sada u Hrvatskoj hodaju ljudi kojima je suđeno po jednom zakonu i oni kojima je suđeno po drugom zakonu. Kod nas nisu svi građani ravnopravni. Tako imate dva zatvorenika. Jedan hoda, na slobodi, a drugi je u zatvoru. Sve u istoj državi. To što je sudac odlučio je odlučio. I to treba poštovati. Ali, to što je on to odlučio znači da može i drugčije odlučiti. On autonomno donosi odluku, zar ne?

Msgr. MILE BOGOVIĆ, biskup lički i senjski

- Razumijem Glavaševu odluku da ovim putem, nakon što je druge raspoložive puteve isprobao, protestira protiv društva u kojemu se

notorni zločinci slobodno kreću, a njemu, koji je svakako među zaslužnjima za obranu Osijeka, ne dopušta da se, u državi koju je on stvarao i branio, brani sa slobode - protumačio nam je razloge zbog kojih je potpisao potporu gospičko-senjski biskup msgr. Mile Bogović.

- Zato se i ja zajedno s potpisnicima pridružujem njegovu protestu, ali ga molim da prekine sa štrajkom - poručio je biskup Bogović.

- I ja sam za to da sud neometano obavlja svoj posao, ali svaki objektivni čovjek vidi da je na sud već izvršen pritisak i da se on i dalje vrši, protiv volje goleme većine naroda i na štetu hrvatske države - rekao je biskup Bogović.

Osijek: Apelu se pridružila Islamska zajednica i Nacionalna zajednica Bošnjaka

Apelu hrvatskih akademika i biskupa danas se pridružila Islamska zajednica i Nacionalna zajednica Bošnjaka Osječko-baranjske županije. Svoje očitovanje izrekli su novinarima, nakon svečane sjednice osječkog Gradskog vijeća, kojom se danas obilježio Dan grada.

"Potpisujemo apel i osobno ćemo od Ustavnog suda i Vrhovnog suda moliti da učine sve kako bi se spasio život čovjeku koji ne traži ništa drugo nego da mu se omogući obrana sa slobode", rekli su danas ef. Enes Poljić, glavni imam Osječko-baranjske županije, Mersija Ismić i Alija ?onlić, predsjednica Islamske zajednice i predsjednik Nacionalne zajednice Bošnjaka Osječko-baranjske županije.

Pritom su napomenuli kako znaju koliko im je Branimir Glavaš pomagao u najtežim ratnim danima te da s velikim bolom "prate njegove muke u dokazivanju istine".

Podsjetivši kako je život najvažniji, ef. Poljić je rekao kako se Glavaš štrajkom glađu "bori za svoje ljudsko dostojanstvo". "Mi muslimanski vjernici nikada nećemo zaboraviti kada je osobno organizirao konvoj pomoći s hrana i ostalim potrepštinama izmučenom Bihaću, samo pet dana nakon završenih ratnih operacija", kazao je.

Eventualna Glavaševa smrt bila bi na duši mnogih koji su mogli, a nisu mu pomogli, ističu predstavnici Bošnjaka u Osječko-baranjskoj županiji. Mersija Ismić je napomenula kako je "sramota i nepravda" da mnogi zločinci nekažneno šetaju, a da se čovjeka koji je branio svoj grad danas pušta da umre. (Hina)

«Jutarnji list» 3. 12. 2006.

PEČARIĆ:

SRBI IMAJU VIŠE DOSTOJANSTVA OD HRVATA

OSIJEK – Samo narod koji je izgubio dostojanstvo može slati u Haag ili suditi po Hrvatskoj ljude koji su stvarali ovu državu. Srbi imaju više dostojanstva nego Hrvati – ustvrdio je akademik Josip Pečarić preksinoć u Osijeku na predstavljanju knjige «Kako su rušili HAZU?».²

---

² U svezi s tim zgodno je citirati «Jutarnji list» od 11. travnja 2007.:

«U postupku pred Međunarodnim sudom pravde (ICJ) u Den Haagu Srbija je zatajila neke od ključnih dokaza svoje uloge u ratu u BiH 1992-1995., učinivši tom najvišem суду UN-a nedostupnim dio transkriptata sa sjednica Vrhovnog vijeća obrane, uz odobrenje Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (ICTY), piše The New York Times.

U proljeće 2003., tijekom suđenja Slobodanu Miloševiću, stotine dokumenata stiglo je u ICTY s oznakama "Obrana. Državna tajna. Strogo povjerljivo". Pošiljka je sadržavala transkripte ratnih sastanaka jugoslavenskih političkih i vojnih čelnika i obećavala je najbolji unutrašnji uvid u ulogu Srbije u ratu u BiH, piše NY Times u broju od ponedjeljka.

No, postojala je "kvaka". Srbija je pribavila odobrenje ICTY-ja da dijelovi tog arhiva ostanu nedostupni javnosti. Pozivajući se na "interes nacionalne sigurnosti", pravni zastupnici Srbije zacrnjeli su mnoge osjetljive - oni koji su ih vidjeli kažu inkriminirajuće - stranice. Suci i zastupnici optužbe i obrane pred ICTY-jem mogli su vidjeti taj cenzurirani materijal, no on nije bio dostupan među javnim dokumentima tribunala.

Pravnici i drugi koji su bili uključeni u pokušaj Srbije da sačuva tajne, sada kažu kako je tada Beograd jasno definirao svoj cilj: sačuvati cjelovite vojne arhive od Međunarodnog suda pravde, gdje je BiH tužila Srbiju za genocid. (...)

Hrvatska dala Haagu više nego što su htjeli

Za razliku od srpske vlasti, hrvatska je Vlada predala Haagu čak i više dokumenata nego što su očekivali.

- Hrvatska Vlada dala nam je dokumente koje ni u snu nismo mogli očekivati - rekao je u dokumentarcu 'Carlina lista' politički savjetnik bivše glavne haaške tužiteljice, Jean-Daniel Ruch.

On kao da s čuđenjem govori o izuzetnoj suradnji hrvatske Vlade sa Sudom zbog tih dokumenata, kojih je glavnina u Tužiteljstvo stigla tijekom 2005. Neki od dokumenata spomenuti su i na suđenju u slučaju 'Marijačić - Rebić', kada je Amerikanac William Tomljenovich ustvrdio da je od Vlade dobio 666 transkriptata.»

«Jutarnji list» je 14. travnja 2007. objavio slijedeće pismo glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju (ICTY):

«New York Times u ponedjeljak je objavio da je u postupku pred Međunarodnim sudom pravde (ICJ) u Den Haagu Srbija zatajila neke od ključnih dokaza svoje uloge u ratu u BiH od 1992. do 1995., učinivši tom najvišem судu UN-a nedostupnim dio transkriptata sa sjednica Vrhovnog vijeća obrane, uz odobrenje Tužiteljstva Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (ICTY)».

Od 2002. do 2006. bio sam zadužen za suđenje Slobodanu Miloševiću i dokumenti koji se ovdje navode bili su upotrijebljeni kao dokaz protiv Slobodana Miloševića. Ovim putem želim naglasiti da ni moj tim ni ja nismo bili dio tog "odobrenja", kako citat gore može eventualno sugerirati.

Odluka o odobrenju za zaštitne mjere (materijal zatvoren za javnost) za veliki broj stranica iz dokumenata Vrhovnog vijeća obrane (VSO-a) SR Jugoslavije potječe osobno od gospode Carle Del Ponte. Ona je u pismu tadašnjem jugoslavenskom ministru vanjskih poslova Goranu Svilanoviću, u svibnju 2003., dala suglasnost za zaštitne mjere "razumnog" dijela iz kolekcije dokumenata VSO-a, a da nitko iz Tužiteljstva prethodno nije pregledao te dokumente. Njezinu namjeru sam se suprotstavio i putem pisma je upozorio da ne radi nikakve ustupke Srbiji. Naime, taj sam isti mjesecinicirao pravni postupak, prema kojem Tužiteljstvo preko sudskog vijeća može tražiti da se ti dokumenti dobiju od Beograda, kako to već propisuju Statut i Pravila MKSJ-a. Moja namjera je bila dobiti dokumente i upotrijebiti ih na otvorenim sjednicama suđenja. Stoga nije slučajno da je upravo u to vrijeme Beograd preko gospode Del Ponte pokušao postići "deal" i time pokušao ojačati svoju poziciju u pravnoj proceduri koja je bila pred njima. To im je i uspjelo. Moje pismo je gospoda Del Ponte u potpunosti negirala.

Nagodba Carle Del Ponte s Beogradom nije imala nikakvu pravnu osnovu. To je bio nepotreban "deal" koji je Beogradu služio samo da prikrije dokaze o umiješanosti Jugoslavije u ratove u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovina od ICJ-a, ali i od vlastite javnosti. S druge strane, nova vlast u Beogradu nije imala ništa protiv da se na zatvorenoj sjednici ti materijali upotrijebi kao dokazni materijal protiv Slobodana Miloševića. Motivi gospođe Del Ponte da pristane na takvu nagodbu meni ni dan-danas nisu jasni, ni poznati. Naime, Tužiteljstvo ne samo da nije ništa dobilo od tog "deala", nego je stvorilo nepoželjan presedan jer je poslije toga

Pečarić je pročitao i komentirao nedavni apel za puštanje Branimira Glavaša iz pritvora, koji je potpisalo 19 akademika i četiri biskupa.

- Nama je bio cilj da spasimo jedan ljudski život, bilo je strašno to hladnokrvno iščekivanje kada će Glavaš umrijeti. Glavaš je vodio zaustavljanje agresije na Osijek i digao ovaj grad na noge – izjavio je akademik.

T. Levak, «Jutarnji list», prosinca 2006;
«Hrvatski domobran», veljača 2007. God. XVI. broj 1 (99)

Beograd počeo primjenjivati iste uvjete za slične dokumente - i to s uspjehom, jer je gospoda Del Ponte opet osobno odobravala takve inicijative Beograda.

S druge strane, moj tim i ja potrošili smo mnogo vremena i radne snage uvjeravajući suce da skinu zaštitne mjere s tih dokumenata, u ime transparentnosti sudskog procesa, a osobito u ovakvim slučajevima gdje je riječ o suđenjima na kojima se raskrinkavaju djela državnih institucija koja su se krila i još se kriju, ne samo od raznih sudova i žrtava, nego i od vlastitih građana. Samo u iznimnim okolnostima suđenja mogu i smiju biti zatvorena za javnost.

Sir Geoffrey Nice»

Jesmo li što naučili iz slučaja Krestić?

MJERODAVNE USTANOVE I DALJE ŠUTE

Je li se u HAZU dogodila Tuđmanova pomirba – zapitao se akademik Josip Pečarić u povodu Izjave koju su potpisali akademici različitih svjetonazora i političkih opcija, te tako sprječili da velikosrbin Vasilije Krestić, uz pomoć neodgovornih hrvatskih ustanova, po drugi put pregazi Vukovar. Krestić demandira Izjavu, a naše mjerodavne ustanove – uvukle su se u puževu kućicu. Do nove prilike?

Odavno već nije tako što izazvalo opće odobravanje hrvatske javnosti kao «Izjava» koju je 18 hrvatskih akademika uputilo u ponedjeljak 7. siječnja Hini: «Prema Katalogu stručnog osposobljavanja nastavnika za 2007. godinu, koji je donijela Agencija za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske, s potpisom ravnatelja Agencije Vinka Filipovića, predviđeno je 10. siječnja predavanje dr. sc. Vasilija Krestića "Historija Srba u Hrvatskoj i Slavoniji" u Vukovaru (isto predavanje prema Katalogu stručnog osposobljavanja nastavnika za 2006. godinu bilo je predviđeno za 15. rujna 2006. godine). Smatramo da je neprimjereno, što više i neuljudno da u Vukovar dolazi predavati čovjek koji kao jedan od tvoraca Memoranduma SANU i tvorac sintagme o Hrvatima kao genocidnom narodu nosi veliki dio krivice za sve što se dogodilo u Hrvatskom domovinskom ratu i posebice u Vukovaru. To je neviđen postupak jednoga srpskog akademika i onih koji to predavanje organiziraju.»

SANU je most razdvajanja

Istog dana o samom slučaju opširno je izvjestila Nova TV u svom Dnevniku, dok ostale TV kuće to nisu učinile. Sutradan su o skandalu pisale sve novine. Tako «Glas Slavonije» donosi tekst «Nakon izjave 18 akademika HAZU, u posljednji trenutak sprječen sramotan nastup na nastavničkom seminaru - Akademici sprječili predavanje velikosrpskog ideologa u Vukovaru» u kome piše kako je Vinko Filipović kazao da je u petak navečer Ministarstvo

znanosti, obrazovanja i sporta upozorilo Agenciju na slučaj. Krivac je Borislav Đekić. katalog je stavljen izvan snage, umjesto Vasilija Krestića predavanje će održati povjesničar prof. dr. Drago Roksandić, a kazao je da će se poduzeti mjere radi utvrđivanja odgovornosti.

Slična su izvješća u svim dnevnim novinama. «Jutarnji list» navodi i djelić moje izjave kako »akademici najavljeni Krestićev dolazak u Hrvatsku nisu mogli prešutjeti iz dva ključna razloga. - Memorandum SANU bio je ideološka podloga za agresiju na Hrvatsku, a njegova sintagma o Hrvatima kao genocidnom narodu bila je ideološka osnova za svako negiranje hrvatske državnosti i hrvatske države.»

Na HTV-u se o tome govorilo 8. siječnja u emisiji »Radni ručak», kada smo bili gosti Filipović i ja. Zanimljivo je kako g. Filipović nije znao za činjenicu da je isto predavanje trebalo biti održano – kako to stoji u Izjavi – prošle godine i to s nadnaslovom »Mostovi koji nas spajaju». Upozorio sam i na činjenicu da se u tim katalozima ne predviđa predavanje o stradanjima Hrvata u Hrvatskom domovinskom ratu, tj. neće biti ni riječi o Vukovaru, Škabrnji, Dubrovniku, ali hoće o stradanjima u Jasenovcu i to – vjerojatno - samo ona do 1945 g., dok o onima poslije završetka Drugog svjetskog rata neće biti nikakvih predavanja.

(Napomenut је da je preko 800 kataloga za 2007.g. poslano školama iako u zaključku jednog recenzenta stoji: »Predloženi Katalog je stručno-metodički neprihvatljiv, a finansijski neopravдан. Treba ga izraditi ponovno uz sudjelovanje Ministarstva i uspješnih praktičara i kreatora HNOS-a.» A ni druge nisu bile mnogo bolje.) U svim novinama dane su i izjave pojedinih povjesničara, u »Večernjem listu» Josipa Jurčevića i Dušana Bilandžića, u »Glasu Slavonije» i »Novom listu» potpisnika »Izjave» Petra Strčića.

Očekivana Krestićeva reakcija

Navode se i razne Krestićeve izjave koje potvrđuju ono što su rekli akademici. Javnost nije još upoznata kakve su sankcije poduzete za odgovorne. Od početka postoji želja da se slučaj zataška. Ljudi nas pitaju jesu li i akademici digli ruke od svega? Potpisnici »Izjave» su razmišljali trebaju li javno upitati što su nadležni poduzeli. Zgodna

prigoda bila je to što je odgovorne još više optužio sam Krestić. Postojao je i nacrt: «Prema Tanjugu akademik Vaslige Krestić 'energično je demantirao da postoji bilo kakav aranžman da u Vukovaru održi predavanje o historiji Srba u Hrvatskoj i Slavoniji i 's prezicom' je odbacio insinuacije hrvatskih akademika u vezi sa tim'. Krestić kaže: 'Dužan sam obavijestiti da nikakve aranžmane u vezi s tim predavanjem ja nemam. O takvom predavanju sa mnom nitko s današnjeg područja Hrvatske nikad nije vodio bilo kakav razgovor.'

Neobično je da netko tko je akademik navođenje dokumenata naziva insinuacijama (Katalozi stručnog osposobljavanja Agencije za odgoj i obrazovanje nastavnika Republike Hrvatske za 2006. i 2007. godinu, s potpisom ravnatelja Vinka Filipovića). Ujedno pozivamo nadležne da objave dokumentaciju koja potvrđuje da je Vaslige Krestić zaista bio službeno predviđen kao predavač u Vukovaru.

Potpisnici Izjave

Prema Tanjugovim izvješćima Izjavu je potpisalo 18 hrvatskih akademika, 'poznatih po nacionalističkim stavovima'. Umjesto komentara navodimo da su do sada 'Izjavu' potpisali Ivan Aralica, Smilko Ašperger, Hrvoje Babić, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Žarko Dadić, Stjepan Damjanović, Marin Hraste, Sibila Jelaska, Dubravko Jelčić, Boris Kamenar, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Željko Kućan, Ivan Kušan, Lujo Margetić, Slavko Matić, Slobodan Novak, Vladimir Paar, Josip Pečarić, Stanko Popović, Tomislav Raukar, Željko Reiner, Daniel Rukavina, Vlatko Silobrčić, Nikša Stančić, Petar Strčić, Dionis Sunko, Ivo Šlaus, Josip Tišljar i Nenad Trinajstić; dakle nas 32 redovita člana HAZU svih političkih nazora. Za razliku od akademika Vasilija Krestića i Tanjuga mi domoljublje razlikujemo od agresivnog nacionalizma.»

Međutim, vjerojatno bi se takvo «Priopćenje» shvatilo kao naše komentiranje tvrdnji TANJUG-a i Krestića. A komentirati njih je zaista nepotrebno, zar ne? No, Krestićeva izjava je prenesena u hrvatskim novinama. Zato javnost treba dozнати tko je tu govorio istinu, a tko nije. Radi li se o nesposobnosti ili zlonamjernosti? Nadležni još šute! Dokle? Znakovito je ipak da su «Izjavu» potpisali

akademici često i izrazito suprotstavljenih političkih nazora. Je li se u HAZU dogodila Tuđmanova pomirba?

Učiniti korak dalje

U svezi s tim treba spomenuti izvrstan tekst Milana Ivkošića »Krestić je obična srpska pojавa» u kome piše: »Gospodo hrvatski akademici, oprostite, ali u Srbiji je četništvo službeno rehabilitirano. Jedan od najžešćih zagovornika četnika Vuk Drašković službeno je bio najdjelatniji u organizaciji spektakularnog Sanaderova posjeta Srbiji. I Mesić i Sanader neprekidno ističu izvrsne odnose s takvom Srbijom. Kod Aleksandra Stankovića u "Nedjeljom u dva" na HTV-u gostovao je Miloševićev ministar informiranja Aleksandar Tijanić i promicao četništvo pred milijunskim hrvatskim gledateljstvom, i tako dalje. Čemu onda tolika povika na Krestića kad je on iz prijateljske nam zemlje u kojoj su njegova stajališta normalna pojava kao što je normalno da u njoj nekažnjeno žive glavni pokretači agresije na Hrvatsku?»

Da, Ivkošić nas s pravom upozorava da je do nečega kao što je »Izjava» trebalo doći znatno ranije. To zajedništvo ništa ne znači ako se ne kreće korak dalje. Velikosrpska ideologija je donijela toliko zla na ovim prostorima, a danas se u Haagu sudi onima koji su se tom zlu suprotstavili. I pobijedili ga. Za to su proglašeni »zločinačkom organizacijom», a sama pobjeda nad genocidnom politikom »zločinačkim pothvatom». Optužnice zajednički pišu agresori i oni koji su im pomagali bilo neizravno, bilo izravno. Jesmo li naučili da bi upravo Akademija i akademici trebali govoriti o tome? Krestić sa svojom ideologijom nije uspio pobijediti hrvatski narod, a takva sramotna suđenja hrvatskim junacima oduzimaju mu ponos i dostojanstvo. A narod bez ponosa i dostojanstva – što je to? Jesmo li to naučili?

Podsjetnik: Velikosrpsko ludilo ili idiotizam?

Akademik SANU Vasilije Krestić zadužen za hrvatsku povijest: «Po mome dubokom uvjerenu, zajednički život je nemoguć... I bilo bi dobro i za hrvatski i za srpski narod kada bi se našla neka međa.

Teško je da prognoziramo u ovom času, ali sam uvjeren da ako to tako ne rešimo imaćemo permanentan rat... Znate, to je ono pitanje odnosa 'urbanih' i 'ravnih' Srba. Ja sam oduvek smatrao da je vrlo važno da, ako već ne možemo zajednički da živimo, izdvojimo delove u kojima je srpsko stanovništvo većinsko. Time se može rešiti i pitanje 'urbanih' Srba, 'Urbani' Srbi, ako ostanu u Hrvatskoj ovakvoj kakva je, nedemokratskoj, ili će postati Hrvati ili će morati otići iz gradova, što se delimično već dešava... Postavlja se pitanje možemo li mi uopšte razgovarati o nečemu drugom. Šta će reći taj narod tamo kojem prete uništavanje i iseljavanje? Oni jednostavno ne mogu da prihvate drugo rešenje. Ja znam da je svaka pomisao na rat gotovo idiotska, ali taj narod je ugrožen, njemu su potrebne veće garantije od onih koje mu se nude u Hagu» («Nin», 1. listopada 1991.; vidi: Nenad Piskač: Nebeska Srbija u Hrvatskoj, str. 222).

«Izgledalo je kao da i SPC očekuje ostvarenje ideje akademika Krestića da 'urbani' Srbi pređu u delove Hrvatske u kojima je srpsko stanovništvo većinsko, tj. u RSK. Ili, kako je to Dobrica Ćosić malo drugačije rekao, da izvrše 'planska preseljenja i razmena stanovništva'» (Milorad Tomanić).

«Hrvatsko slovo, 2. veljače 2007.

OBRAZOVANJE: KRIVOTVORENJE NOVIJE HRVATSKE POVIJESTI

POVUCITE SPORNE UDŽBENIKE I SPRIJEČITE DALJNE KRIVOTVORENJE!

**OTVORENO PISMO PREDSJEDNIKU VLADE,
PREDSJEDNIKU HRVATSKOG SABORA, MINISTRU ZA
ZNANOST, OBRAZOVANJE I ŠPORT I SABORSKOM
ODBORU ZA OBRAZOVANJE, ZNANOST I KULTURU**

Poštovana gospodo,

Obraćamo vam se zbog najnovijih udžbenika iz povijesti za 8. razred osnovne škole.

Našu akciju ubrzao je članak Ivane Kalogjera-Brkić pod naslovom »Udžbenik koji prešuće ili navodi srpske žrtve u Oluj« objavljen u *Jutarnjem listu* od 5. travnja 2007. Autorica članka istaknula je da su tri autorska tima »odlučila 12 godina nakon završetka rata djecu informirati i o tamnoj strani obrane Hrvatske«, no takav se pristup navodno »niye svidio prosudbenom stručnom povjerenstvu za odobravanje udžbenika povijesti«. Prema tom tekstu sporna su bila dva udžbenika, onaj autorice Snježane Koren (PROFIL) i Krešimira Erdelje i Igora Stojakovića (Školska knjiga). Tekst članka bi čitatelje mogao navesti da zaključe da je povjerenstvo od autora tražilo da izbace informacije o zločinima nad Srbinima, no autorica patetično ističe »da ni to nije obeshrabrilno autore te su uz kompromise u udžbenicima ostale informacije o ubojstvima Srba i paležu njihovih kuća«.

Informacije kojima raspolažemo pokazuju da je riječ o tendencioznom članku, koji krivo informira hrvatsku javnost i zamagljuje bit spora između navedenih autora i povjerenstva. Prema našim spoznajama, povjerenstvo ni u jednom trenutku nije tražilo da autori izbace i podatke o zločinima nad Srbinima. U tom su smislu zanimljive insinuacije autorice Snježane Koren, iznesene u »Očitovanju autorice o primjedbama Stručnog povjerenstva« od 11. ožujka 2007., o tome da ako član povjerenstva »smatra da podaci o

ratnom stradanju hrvatskih građana srpske nacionalnosti ne bi trebali biti u hrvatskom udžbeniku, autorica moli da to jasno i napiše, kako bi se mogla o tome izjasniti». Povjerenstvo takvo što nikada nije tražilo, pa je očito da problem ne leži u navodnom traženju da se prešute hrvatski zločini.

Kako doznajemo, problem je u tome što su oni dijelovi prvobitnih inačica oba udžbenika, koji govore o hrvatskim oslobodilačkim akcijama od Maslenice i Medačkog džepa do Bljeska i Oluje, bili krajnje neobjektivni i jednostrani. Prigodom spominjanja akcije Maslenica u prvobitnoj verziji rukopisa autorica tvrdi da je Hrvatska vojska «provela nekoliko manjih vojnih akcija kako bi ovladala strateški važnim područjima». Na pitanje što bi to točno trebalo značiti, zašto su te akcije važne i koja su njihova pozitivna postignuća djeca ne dobivaju odgovor. Kada opisuje stradanja Srba, Snježana Koren govori vrlo jasno i bez zamagljenih fraza te objašnjava da je «za vrijeme tih akcija (...) više tisuća Srba napustilo svoja sela, a bilo je i ubojstava civila». Toj rečenici prethodi tek šest rečenica u kojima je autorica sažela sve događaje od dolaska UN-a početkom 1992. U njima se niti jednom nazivaju ne spominju stotine Hrvata koji su tijekom nazočnosti snaga UN-a ubijeni na okupiranim područjima. U više nego blagom tonu spomenuto je tek da su «srpske snage» «granatirale hrvatske gradove (Zadar, Biograd, Šibenik, Slavonski Brod i druge) u kojima su ginuli ljudi i stradala imovina». Mogu li se višemjesečna i višegodišnja teška bombardiranja i razaranja desetaka hrvatskih gradova i mjesta svesti tek na jednu takvu rečenicu? Mogu li se uistinu brojne i nedvojbene žrtve tih divljaštava (ne samo ubijeni, nego i zastrašujući broj ranjenih) pronaći u navedenoj formulaciji?

Vojno-redarstvenim operacijama Bljesak i Oluja autorica je posvetila 9 rečenica. U njima se nije našlo mjesta za izraz «oslobodenje» ili «oslobodilačke akcije». Što je s mnogim pozitivnim aspektima tih operacija? Treba ponoviti činjenicu da su oslobodilačke operacije godine 1995. osigurale opstanak Republike Hrvatske i hrvatskog naroda, odnosno spriječile su pokušaj trajnog otkidanja velikih dijelova hrvatskog narodnog i državnog područja, a uz to Olujom je deblokiran Bihać i izbjegnuta mu je sudbina Srebrenice koju su štitile UN. Što je s činjenicom da su nakon četiri

godine poništeni rezultati etničkog čišćenja i genocida koji su srpski teroristi proveli 1991. godine? Što je s činjenicom da su stotine tisuća hrvatskih građana mogle nakon četiri godine zaboraviti na boravak u skloništima i posvetiti se obnovi onoga što je u ratu uništeno? Smisao Oluje je i bio obnova života i povratak prognanika što se dokazuje time da je počeo program povratka u suradnji s UN-om ODMAH, a s današnjim danom je i ostvaren i za srpsko pučanstvo. Što je s činjenicom da je oslobođenjem okupiranih područja i prestankom rata omogućen gospodarski oporavak i daljnji gospodarski razvoj? Smatramo da bi bar neke od tih činjenica trebale biti jasno predstavljene hrvatskim učenicima.

Posljednje dvije rečenice spominju sudbinu srpskog stanovništva. Spominjući odlazak Srba, autorica navodi da je srpsko «stanovništvo s tih područja većinom (...) izbjeglo u BiH i Srbiju». Ovdje je autorica imala priliku progovoriti jasnim i nedvosmislenim jezikom i upoznati učenike s činjenicom da su hrvatski građani srpske nacionalnosti otišli sami, prije dolaska Hrvatske vojske i po nalogu svojih voda. Nije li bio zločin nagovoriti svoje sunarodnjake da napuste svoje domove?

Ovako, neupućen učenik može pomisliti da ih je protjerala Hrvatska vojska, što uostalom zastupaju u haškom tužiteljstvu i u Veritasu Save Štrpca. Na kraju, kada joj to očito odgovara, autorica je opet vrlo jasna i tvrdi da su nakon Oluje počinjena «ubojstva nekoliko stotina srpskih civila, te pljačka i palež napuštene srpske imovine». Dakle, dvije rečenice o stradanju Srba nasuprot sedam rečenica koje bi učenike trebale informirati o svemu ostalome što se je dogodilo. A dogodili su se koncentracijski logori, prvih nakon drugog svjetskog rata u koje je bilo odvedeno nesrpsko stanovništvo iz Hrvatske, a nakon etničkog čišćenja dijela Hrvatske. Dogodilo se je primjerice divljačko bombardiranje grada Zagreba, koje je tijekom akcije Bljesak osobno zapovjedio Mile Martić. Taj napad je jedinstveni primjer jer je to prva metropola u srcu Europe napadnuta, a izvan ratnog područja (Sarajevo je bilo podijeljeno i vodile su vojne akcije između dva dijela grada.). I tu je bilo, da se poslužimo autoričinim eufemizmima, «poginulih ljudi i stradala je imovina». A zagrebačke žrtve i «stradala imovina» nisu bili jedini. Sjetimo se primjerice mladih u okolini Dubrovnika koje je u kolovozu 1995.

ubila srpska granata dok su se bezbrižno kupali u moru. Ne zaslužuju li i te žrtve da ih autorica Snježana Koren spomene u svojem udžbeniku. Ne zaslužuju li svi oni poginuli i ranjeni hrvatski vojnici koji su sudjelovali navedenim akcijama da se spomene i njihova žrtva? A nije tu u pitanju samo nabranjanje zasluga i žrtava, nego je riječ o problemu objektivnog prikazivanju rata u Hrvatskoj. Iстicanje samo nekih aspekata u kratkom prikazu koji pretendira da učenicima pruži objektivne i karakteristične informacije o onome što se je uistinu dogodilo prikazuje autoričin tekst kao jednostran i tendenciozan.

Drugi «junak» priče Ivane Kalogjere-Brkić je Krešimir Erdelja, jedan od autora udžbenika u nakladi Školske knjige. On je u stručnoj javnosti dosad bio najviše poznat kao autor takozvanog «balkanskog udžbenika», a koji je ministar Primorac odbio. U izvornoj inačici njegova udžbenika (i suautora) za 8. razred se govori o hrvatskim vojno-redarstvenim akcijama Bljesak i Oluja. Cijeli odlomak sastoji se od samo pet rečenica. Pritom se u tri rečenice kaže: «Rezultat tih akcija bilo je gotovo potpuno povlačenje hrvatskih građana srpske nacionalnosti s tih područja i odlazak u Srbiju. Njihov povratak još uvijek teće. Sjena na ovu pobjedu hrvatske vojske baćena je paljenjem srpskih kuća tijekom i nakon akcije, a nastradao je i dio preostalog srpskog stanovništva». Dakle, prikaz Oluje se pretežito svodi na stradanje Srba. Eufemizmi o «povlačenju» nedvojbeno zamagljuju stvarnost. Zašto je bilo tako teško napisati da su Srbi napustili ta područja prije dolaska HV-a po nalogu i u organizaciji svojih vođa? Navedena «sjena» činjenično nije netočna, no zašto se spominje samo ona. Zašto se ne spominju brojni drugi aspekti koji o Bljesku i Olui govore kao pozitivnim akcijama? Ovakav jednostrani tekst svakoga neupućenog bi naveo da misli o tim akcijama kao o nečem negativnom.

Autori su reagirali na prigovore povjerentva te su promijenili tekst, no ono što su napisali nije bilo ništa bolje od prvobitne inačice. Hrvatska je vojska istina dobila laskavu ocjenu svoje borbene spremnosti i sposobnosti, a navedeno je i da su pojedinci optuženi za zločine protiv Srba. Ipak se i dalje rezultati Oluje svode na potpuno povlačenje Srba te na stradanje onih koji su ostali. Pritom je tvrdnja o stradanju izmijenjena, pa je sada stajalo da je tijekom «i

nakon Oluje ubijen (...) dio preostalog srpskog civilnog stanovništva, a brojne su kuće odbjeglih Srba spaljene». Tek u trećoj inačici autori su, kao i Snježana Koren, na izričito traženje povjerenstva unijeli u tekst spomenutih odlomaka kvalifikacije koje o hrvatskim oslobođilačkim akcijama govore kao o pozitivnim događajima iz najnovije hrvatske povijesti.

Na kraju ističemo da je više nego žalosno da se autori udžbenika koji bi hrvatskim učenicima trebali govoriti o najnovijoj prošlosti «rukama i nogama» bore protiv pozitivnog prikazivanja takvih sudbonosnih i važnih događaja kao što su Bljesak i Oluja! Pitanje je i kolika je obaveza pisaca udžbenika i Prosudbenog povjerenstva za odobravanje udžbenika povijesti, ali i ne samo njih, da se drže IZVJEŠĆA Ustavnog sud Republike Hrvatske br. U-X-2271/2002., 12 studenoga 2002. godine, «Narodne novine» broj 133/2006. u kome stoji:

«Djelovanje oružanih snaga republike Hrvatske poduzeto s ciljem oslobađanja dijelova okupiranog područja Republike Hrvatske – uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprečavanje uništenja imovine, uzrokovane oružanom (vojnim i paravojnim, parapolicajskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojba poduzimanih s okupiranih područja – bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga Republike Hrvatske da zaštiti suverenitet i neovisnost Republike Hrvatske i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobađanju okupiranih područja Republike Hrvatske, oružane snage Republike Hrvatske djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom.»

Trebamo li ovdje spomenuti i Deklaraciju Sabora o Domovinskom ratu i Oluji i Bljesku?

No, prije negoli završimo ovo Otvoreno pismo moramo se osvrnuti na još dva detalja.

Jedan od njih je hvalisanje Krešimira Erdelje kako se je «junački» odupro pritiscima da izbaci rečenicu «koju je povjerenstvo smatralo posebno spornom», a «u kojoj se kaže da su srpskoj propagandi, koja je srpsko stanovništvo plašila time da Hrvatska sve više postaje slična ustaškoj NDH, svojim

'neodmjerenim izjavama' pridonijeli i neki hrvatski političari». Mislimo da to Erdeljino hvalisanje pokazuje njegova prava stajališta. On «objektivno» uspoređuje srpsku i Miloševićevu promidžbenu mašineriju s par neodmjerenih izjava. On velikosrpsku i četničku politiku uspoređuje s tih par izjava. To govori o njegovoj stručnosti i slabom poznавanju problematike o kojoj piše, ali nažalost baca ružnu sliku i na one koji su odobrili udžbenik koji pišu ovako nestručne osobe!

Tko je primjerice «plašio» Srbe u srpnju 1989. godine u Kninu i na kninskom Kosovu. Možda su to bili poznati «ustaše» Dušan Dragosavac i Stanko Stojčević? Možda je za sve bila kriva tadašnja «hrvatska šutnja»? Kada nam gospodin Erdelja odgovori na ta i slična pitanja, možda i prihvatimo njegovu egzotičnu tvrdnju. Autorica članka Ivana Kalogjera-Brkić dometnula je da je Erdelja svoje tvrdnje «potkrijepio (...) citatima Šime Tuđmana i Franje Tuđmana iz 1990. godine». Kako doznajemo, kao primjer uzeo je i tvrdnju dr. Franje Tuđmana o NDH, koju je iznio u sklopu svojega govora na Prvom saboru HDZ-a u veljači 1990. Riječ je o tipičnome stereotipu i izvlačenju Tuđmanove rečenice iz konteksta njegova govora. U njemu je iznimno velik prostor posvetio pozitivnoj ulozi ZAVNOH-a, partizanskog antifašističkog pokreta i u ratu stvorene Federalne Države Hrvatske. Uostalom, i u rečenici koja se katkad izvlači iz konteksta, Tuđman je NDH označio ponajprije kao negativnu tvorbu. Posve je druga stvar što su srpska promidžbena mašinerija, ali i tadašnji hrvatski komunistički vrh («stranka opasnih namjera»), tu Tuđmanovu izjavu tendenciozno tumačili.

O razini udžbenika Erdelje i Stojkovića najbolje govori i činjenica da autori ne smatraju da učenici osmih razreda trebaju znati ovo o čemu govorimo, ali im je veoma važno istaknuti da je Tuđman «promijenio ime Dinamo u Croatia».

Postavlja se pitanje zašto je Prosudbeno stručno povjerenstvo za odobravanje udžbenika povijesti dalo konačnu pozitivnu ocjenu tim udžbenicima, unatoč jasnim naznakama svih pozitivnih aspekta Domovinskog rata koje je Ministarstvo objavilo u Nastavnom planu i programu.

Drugi je detalj o pristupu autorice Snježane Koren tadašnjem zagrebačkom nadbiskupu dr. Alojziju Stepincu. Ona je naime u

izvornoj inaćici udžbenika navela i sljedeću rečenicu: «Njegovo držanje za vrijeme rata, tj. je li dovoljno oštro i odlučno istupao protiv ustaškog režima, i danas je predmet rasprava». Dakako, takvoj su se rečenici koja pred učenicima neopravdano relativizira ulogu ovog hrvatskog blaženika članovi povjerenstva suprotstavili. Što bi djetetu u 8. razredu trebala značiti formulacija «je li dovoljno oštro i odlučno istupao»? Koji su to kriteriji «oštine» i «odlučnosti», koji Stepinca kvalificiraju kao dovoljno ili nedovoljno oštrog «igrača»? Tko ih ima pravo postaviti i zašto? Snježana Koren ima o tome svoje mišljenje, pa je u svom dopisu članovima povjerenstva od 11. ožujka 2007. navela citat iz knjige Ive Goldsteina, *Holokaust u Zagrebu*, Zagreb, 2001. O tome da se o Stepincu, kao i o svim važnim povijesnim osobama piše i raspravlja u znanstvenoj literaturi i publicistici nije nikakva tajna, no onda bi autorica trebala i kod svih ostalih osoba postupiti na isti način. Mislimo ipak da velika većina hrvatskih povjesničara i javnih osoba ne dvoji o Stepinčevoj ulozi, pa ne vidimo potrebe da se u djelu kakvo je udžbenik za osnovnu školu ističu takva pitanja.

Autorica se pritom hvali kako nije pristala na primjedbe povjerenstva: «Radije sam iz udžbenika izbacila cijeli tekst o Stepinцу». Opet se nameće pitanje tko je mogao odobriti udžbenik u kome autor smatra da može sam izbaciti tekst o hrvatskom blaženiku i mučeniku?

Primjer nestručnog pristupa autora je i spominjanje znanstvenog rada „Radmana i suradnika“ iz 2006. godine. Normalno od objave znanstvenog rada treba proći desetak godina, jer bez višestrane provjere uvijek je moguće da se radi o zabludi ili da otkriće nije tako značajno kao što se nekome može činiti na prvi pogled. Jednostavno je znanstveno neprihvatljivo u udžbenik staviti rezultat tek objavljen u znanstvenom časopisu! Nadalje, u usporedbi s time treba se prisjetiti prave hajke pokrenute u našoj javnosti glede rezultata o podrijetlu Hrvata, objavljenog u članku u vrhunskom svjetskom znanstvenom časopisu *Science*, grupe međunarodnih autora među kojima je i Dragan Primorac. A od objavlјivanja tih rezultata je prošlo više od šest godina!

Zbog svega izloženog, pozivamo vas, da se, slično nedavnom slučaju kada je povučen Katalog stručnog osposobljavanja

nastavnika za 2007. godinu, koji je donijela Agencija za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske, povuku i ovi udžbenici dok se ne provedu stručno utemeljene ispravke. A u tom Katalogu samo je bilo najavljeno predavanje u Vukovaru ideologa velikosrpske agresije na Hrvatsku Vasilija Krestića! S druge strane smatramo kako bi Ministarstvo znanost, obrazovanje i šport trebalo preciznije tražiti od autora udžbenika iz povijesti da se pridržavaju HNOS-a. Naglašavamo da za udžbenike povijesti treba osim znanstvenih i pedagoških standarda uvažiti i nacionalne i državne kriterije! Imajući to u vidu, ovo je prigoda da se učini dodatna prosudba i drugih udžbenika iz povijesti.

Zagreb, 10. travnja 2007.

prof. dr. sc. Mladen Ančić

akademik Ivan Aralica

dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

akademik Smiljko Ašperger

akademik Hrvoje Babić

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić

akademik Rafo Bogišić

akademik Žarko Dadić

akademik Stjepan Gamulin

akademik Dubravko Jelčić

dr. sc. Ivan Jelić, znanstveni suradnik

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik

dr. sc. Milan Kruhek, znanstveni savjetnik

dr. sc. Srećko Lipovčan, znanstveni suradnik

akademik Slavko Matić

dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik

akademik Milan Meštrov

dr. sc. Andelko Mijatović

akademik Slobodan Novak

dr. sc. Dragutin Pavličević, znanstveni savjetnik u miru

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

akademik Petar Strčić

akademik Ivan Supičić

dr. sc. Agneza Szabo, viša znanstvena suradnica

dr. sc. Ante Škegro, znanstveni savjetnik

akademik Josip Tišljar

akademik Nenad Trinajstić

«Hrvatsko slovo», 13. travnja 2007.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

PISMO PREDSJEDNIKU VLADE

Vlada Republike Hrvatske
predsjednik dr. Ivo Sanader

Izražavamo veliko čuđenje i nevjeru što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom *Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju*, zbog primjedbe jednoga ideološki ostrاشеног zastupnika iz redova oporbe da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika *Apela o Mili Budaku*, *opet: deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku*, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, hrvatska Vlada misli da su

etični politički procesi u kojima od pokretanja postupka do izvršenja smrte kazne prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne prepostavlja svrstavanje uz bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti te aktualni zastupnik Gvozden Flego u svojoj saborskoj inicijativi glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila *Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina i*

Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990. (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu, 4. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Akademik Smiljko Ašperger

Prof. dr. sc. Ivan Bakran

Akademik Slaven Barišić

Prof. dr. sc. Ivan Biondić

Akademik Rafo Bogišić

Mons. Mile Bogović, biskup

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu

Prof. dr. sc. don Josip Čorić

Prof. dr. sc. Vladimir Čepulić

Dr. fra Šimun Šito Čorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj

Akademik Žarko Dadić

Dr.dr.h.c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik
u m.

Prof.dr.sc. Goran Dodig

Prof. dr. Andrej Dujella

Prof. dr. sc. Vinko Grubišić, Kanada

Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća

Akademik Marin Hraste

Dr.sc. Borka Jadrijević, docentica

Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini

Akademik Dubravko Jelčić

Prof. dr. sc. Ivan Kordić

Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar

Dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik

Prof. dr. sc. Slobodan Lang

Prof. dr. sc. Branimir Lukšić³

---

³ Prof. Lukšić komentirao je samo pismo na Portalu HKV-a:

Izostala osuda komunizma

Pažljivog promatrača današnje političke scene u Hrvatskoj ne čudi slučaj s profesorom Kruhekonom, koji znači očito nepoštivanje rezolucije Skupštine Vijeća Europe od 25.1.2006. U toj rezoluciji, među ostalim, stoji, da komunističke totalitarne režime karakteriziraju BEZ IZUZETKA teška kršenja ljudskih prava, koja uključuju pojedinačna i kolektivna ubojstva i egzekucije, smrt u koncentracijskim logorima, izglađnjivanje, deportacije, mučenje, ropski rad..., progon zbog nacionalne ili vjerske pripadnosti, kršenje slobode savjesti, mišljenja i izražavanja, slobode tiska, te nedostatak političkog pluralizma (točka 2.). U rezoluciji se ističe, da je javna osuda tih zločina i javna svijest o njima jedan od preduvjeta njihova izbjegavanja u budućnosti, i da ta svijest igra važnu ulogu u odgoju mladih naraštaja (točka 7.).

Zašto izostaje učinkovita osuda tih zločina u današnjoj Hrvatskoj? Zašto je osuda komunističkih zločina od strane hrvatske vlasti, hrvatskoga pravosuda prigušena i sramežljiva? To je psihološki shvatljivo. Shvatljivo je, da bi osudom tih zločina nekadašnji komunisti, koji su se infiltrirali u sve pore državnog aparata, udruga za zaštitu ljudskih prava, pravosuđa, medija, školstva, diplomacije, čak i vojske,

(1) morali priznati, da je komunizam u svojoj biti, po svojoj ideologiji, isto tako poguban kao fašizam i nacizam,

(2) morali pred narodom i pred svojom savješću priznati, da su oni, ili njihovi očevi, počinili veliko zlo od 1941. do 1990. hrvatskome narodu,

(3) morali priznati da je Josip Broz Tito jedan od najvećih ratnih i poslijeratnih zločinaca u svijetu (o tome postoje iscrpni i uvjerljivi dokazi).

Prof. dr. Marko Matić

Akademik Slavko Matić

Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik

Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat

Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU

Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić

Dr. sc. Andelko Mijatović

Josip Pavičić, književnik i nakladnik

Marija Peakić-Mikuljan, književnica

Akademik Slobodan Novak⁴

Akademik Josip Pečarić

Akademik Stanko Popović

Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

Prof. dr. sc. Tanja Pušić

Prof. dr. sc. Marko Samardžija

Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić

Akademik Ante Stamać

Akademik Franjo Šanjek

Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti

Stjepan Šešelj, književnik

---

(4) ako imaju i najmanje ljudskoga u sebi, morali bi se pokajati i napustiti odgovorna i unosna mjesta, mjesta nespojiva sa njihovom komunističkom prošlošću, u kojoj, ako i nisu bili izravni mučitelji i egzekutori, barem su surađivali u prokazivanju drugih, u špijuniranju , u kukavičkoj šutnji dok su njihovi kolege bili mučeni, zatvarani i gubili radna mjesta zbog neprihvatanja zločinačke komunističke ideologije,

(5) morali bi se prestati skrивati iza tzv. "neoantifašizma" koji u njihovim ustima sve više sliči fašizmu. Sudeći prema moralnom oportunizmu, totalno atrofiranoj savjesti, i jedva prikrivenom cinizmu u odnosu na vrijednosti demokracije kod većine njih, ovo je od njih skoro nevjerojatno očekivati.

Zaključak: Hrvatska je u Domovinskom ratu izborila nacionalno, ali nije i ideolesko oslobođenje od zločinačkog, totalitarnog marksističkog komunizma. Kriptokomuni, reciklirani komuni, i komunistički transvestiti, imati će u Hrvatskoj još dugu i zanimljivu budućnost.

⁴ „Iako nisam ni potpisnik peticije, niti apostrofirana kao zalagatelj za ponишtenje političkih procesa u Hrvatskoj od 1945.-1990., pa tako i onoga Mili Budaku, u potpunosti podržavam Vaše pismo premijeru RH, dr. Ivi Sanaderu“ – Slobodan Novak, Rab, 05. lipnja. 2008.

Stjepan Šulek, novinar, izdavač i hrvatski diplomat u mirovini
Akademik Nenad Trinajstić

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman

Prof. dr. sc. Nikica Uglešić

Igor Zidić, predsjednik Matice hrvatske

Prof. dr. sc. Tomislav Živković

Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

P.S. Prema knjizi Akademika D. Jelčića i J. Pečarića *Književnik Mile Budak sada i ovdje* potpisnici apela za obnovu političkih procesa su:

(dano je oko 380 imena)⁵

---

⁵ Po objavi pisma više naših ljudi željelo se pridružiti potpisnicima. Na primjer, Hrvatskom kulturnom vijeću stiglo je pismo gospođe dr. sc. Zlate Knezović koja se «ovim putem želi pridružiti potpisnicima Pisma hrvatskih intelektualaca Vladi u povodu povlačenja prijedloga o imenovanju Milana Kruheka».

PISMO THOMPSONU

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thomsone,

Nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobudjuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu, 20. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica

Akademik Smiljko Ašperger

Akademik Slaven Barišić

Prof. dr. sc. Ivan Biondić

Akademik Rafo Bogišić⁶

Mons. dr. Mile Bogović, biskup

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu

---

⁶ Akademik Rafo Bogišić («Jutarnji list», 23. 06. 2008.): «Zašto bi netko zabranjivao čovjeku da pjeva? Nekome smeta što pjeva domoljubne pjesme. Napadaju ga zbog navodne ustaške ikonografije, koju nisam primijetio na koncertima.»

Za «Jutarnji list», kada izdvajaju njegovo mišljenje, Bogišić je samo sveučilišni profesor (mada je iz njihova teksta očito da je akademik, dok je Vlatko Silobrčić akademik. Valjda im se svida njegova izjava pa je on akademik a Bogišić nije («Ne svida mi se što kolege podupiru Thompsona. Potpisnici su konzervativci koji imaju autistični pristup nacionalnom identitetu i ne vjerujem da je motiv demokratska obrana čovjeka.») Navedeno je i mišljenje još jednog protivnika pisma. Ivo Banac predsjednik HHO-a kaže: »Oni imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi, mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio. Ja takvo što nikada ne bih potpisao, ali to je moj osobni stav.»

Prof. dr. sc. don Josip Čorić⁷

General Ljubo Česić Rojs

Dr. fra Šimun Šito Čorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj

Dr. dr. h. c. Nikola Debelić⁸, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.

---

⁷ Prof. dr. sc. don Josip Čorić: «Pitanje za svakog poštenog čovjeka je suvišno ali radi kroatofoba i onih koji ne mogu mirno spavati dok se govori pozitivno o Hrvatskoj, potpisujem stotinu puta.»

Prof. dr. sc. don Josip Čorić («Jutarnji list, 23. 06. 2008., za njih je profesor Čorić samo «svećenik iz Splita»): «Thompson je najnapadanija osoba u Hrvatskoj i naša je dužnost bila da ga obranimo i damo mu podršku. Bio sam na koncertu i nisam primijetio nikakvo ustaško znakovlje.»

⁸ Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić: «Imao sam čast dirigirati u Dubrovniku 24. studenog 1971. god. super svečani i nažalost zadnji koncert Vice Vukova prije njegova odlaska/spašavanja u inozemstvo i dirigirati nakon 18 god. listopada 1989.g. njegov prvi konc. nakon prisilne šutnje. O tome namjeravam nešto i napisati na paraleli Vukov - Thompson.» I doista Prof. Debelić je u «Hrvatskom slovu» od 11. srpnja 2008. objavio tekst»Nekad Vukov – danas Thompson» u kome je o Thompsonu napisao slijedeće:

«Zašto upravo sada spominjemo „Vicu nazionale“ i njegovu sudbinu? Zato jer se pred nama ponovno odigrava gotovo isti scenarij. Kršan mladić, zaljubljenik u svoju zemlju i u svoj narod, branitelj koji je svoju *srojnici* zamijenio gitaram da se glazbom i dalje borи за taj narod, narod koji danas nije ništa manje ugrožen nego onda kada je taj mladić ratovao. Sada ga se optužuje klevetnom objedom za nacionalizam i fašizam, istim rječnikom kao što se prije gotovo 40 godina optuživalo Vicu Vukova i tisuće drugih rodoljuba!»

Što je protuzakonito učinio uspravni junosa izravnog pogleda i uzdignutog čela Marko Perković Thompson? To što je kao i Vice ponosan na svoje hrvatstvo i ne krije ga? To što smatra, kao i Vice, da je za opstanak nacije nužno njegovati, čuvati i braniti nacionalni identitet? To što je omiljen i što ga slijedi hrvatska mlađež, je li zato opasan ili, možda, kriv? Tko se to plaši hrvatskih nacionalnih obilježja na autima, majicama, tribinama ili na Thomsonovim koncertima? Zar ne bi svaka vlast trebala biti ponosna na takvu divnu mladost, da se sa njom poistovjeti i stavi joj se na čelo?

Autor ovih redaka bio je igrom slučaja sudionikom nekih Vicinih umjetničkih trijumfa i svjedokom teških nepravdi. Sada gledamo istu nepravdu koja se nanosi Thompsonu kao što se nanosila Vici, a preko njih i svima nama. Gdje je tu pravna država koju neki tako rado ističu kad im to odgovara? Zašto šute naša ministarstva, zar nisu ništa naučila iz nedavne nam povijesti, zašto ne štite umjetnika i temeljna mu ljudska prava? Svaka čast dr. Andriji Hebrangu koji je jasno podupro Thompsona i ovu raspjevanu hrvatsku mladost, ah zašto samo on? Zašto šute brojni samozadovoljni dužnosnici kojima su mladići kao Thompson omogućili njihove današnje sinekure? Zašto se tresu od straha pred kroničnim hrvatomrcima koji su

Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Prof. dr. Andrej Dujella
Marko Dumančić, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika
Josip Jović⁹, kolumnist i publicist
Don Andelko Kaćunko, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Ivan Karlić¹⁰
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Akademik Ivan Kušan
Prof. dr. sc. Slobodan Lang

---

začetnici mnogih naših nevolja, a kojima je san da umjesto hrvatske države vide neku Zapadnobalkanoslaviju! Neka oni samo sanjaju svoj apokaliptični san, jer smo uvjereni da će budućnost ovog naroda krojiti ova hrvatska mladost, ova ista mladost koja je branila Vukovar, Gospić, Dubrovnik, a sada svojim kockastim, vatrenim i trobojnim obilježjima i svojim domoljubljem izaziva divljenje gdje god se pojavi. Ova mladost koja pjeva s Thompsonom „Lijepa li si...“, i koja je najbolji jamac ostvarenja Vicine poruke u pjesmi „To je tvoja zemљa“: „Tudin i oluje kidali su nju, ali još uvijek tu je, sve dok mi smo tu“!

⁹ J. Jović: "Radi se o političkom progonu bez primjera u suvremenoj Europi."

¹⁰ Prof. dr. sc. Ivan Karlić: «Dakako da svi ovi besmisleni napadi na njega (Thompsona, op. J.P.), na njegove nastupe i na sadržaje njegovih pjesama imaju puno dublju pozadinu, to je jasno svakom mislećem Hrvatu. Stoga radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.»

Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
Slavica Maras, glumica
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Dr. sc. Ljerka Mintas-Hodak
Prof. dr. sc. Božidar Nagy, D.I.
Dr. sc. Mijo Nikić¹¹
Javor Novak, spisatelj
Tihomir Novak, ak. glazbenik
Željko Olujić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Mladen Parlov¹²
Dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Goran Petrač, ak. slikar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

---

¹¹ Dr. sc. Mijo Nikić: «Pridružujem se popisu osoba koje podržavaju plemenite ideje koje svojim pjesmama promiče pjevač Marko Perković Thompson.»

¹² Prof. dr. sc. Mladen Parlov: «Tek sam danas, 26. lipnja, otvorio e-mail poštu, naime nalazio sam se izvan Splita, pa izražavam svoju potporu gosp. Marku Perkoviću, zahvalan za sve što je učinio i čini na promidžbi i obrani nacionalnog identiteta i ponosa.»

Prof. dr. sc. Tanja Pušić¹³
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Fra Nikola Mate Roščić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Marin Sopta, profesor
Petar Šale, odvjetnik
Branko Šerić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Mr. sc. Pero Vidović, Rim, Italija
Boris Vinčić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

---

¹³ Prof. dr. sc. Tanja Pušić. «Bila sam s obitelji na iznimno mirnom i domoljubnom Thompsonovom koncertu i zbilja je sramotno da se u javnosti domoljublje na ovakav način kažnjava umjesto slavi.»

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona

Prihvaćanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatali zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da "nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi". S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Dr. sc. Antun Abramović,

Akademik Ivan Aralica

Davor Aras, prof.

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Akademik Smiljko Ašperger

Dipl. Ing. Nenad N. Bach, skladatelj

Mile Balen, književnik

Akademik Slaven Barišić

Prof. dr. sc. Borna Bebek

Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine

Nikola Bilić, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira
Prof. dr. sc. Nikola Buble
Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
General Miljenko Crnjac
Joško Čelan, novinar i publicist
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Prof. dr. sc. don Josip Čorić
Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
Prof. Ante Ćuvalo, Ph. D. - Predsjednik Association for Croatian Studies/ACS
Prof. Ikkica Ćuvalo
Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
Mate Ćavar, umirovljenik
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Čorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj
Prof. dr. sc. Ante Čorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.
Ivan Debeljak, dipl. iuris
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, književnik
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Željko Dorotić, gospodarstvenik
Dubravka Dragaš, dipl. arheolog
Dr. sc. Tomislav Dragun

Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Stipe Ćipa Dukić kat. svećenik
Marko Dumančić, odvjetnik
Radoslav Dumančić, pravnik
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Ante Filipović, brigadir u m.
Ivan Gabelica, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih branitelja
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hoblaj
Fra Mladen Hrkač
Mr. sc. Dubravko Hunjet
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Josip Jović, kolumnist i publicist
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurić, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Andelko Kaćunko, novinar i publicist

Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dip. ing.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta Stuttgart
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik

Akademik Slavko Matić
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Vlasta Mihavec, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
Vanja Mikecin, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Močnaj, profesor
Ratimir Močnaj, dipl. ing.
Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog
društva Napredak Mostar
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog
društva
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih
zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Domagoj Ante Petrić, novinar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše

Luka Podrug, dipl. iur.
Prof. Jasenka Polić Biliško
Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist
Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.
Dr. Antun Predanić, ginekolog
Zlatko Prtenjača, odvjetnik
Davor Prtenjača, odvjetnik
Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
Ozana Ramnjak, profesor
Toni Ramnjak, dipl. oec.
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
Ivica Relković, publicist
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i
Zagrebačke županije
Miljenko Romić, akademski slikar
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.
general-bojnik Željko Sačić
Marin Sagner, glumac
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Ivan Stričić, književnik
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka

Tvrtko Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Zora Trek-Čižek, upravni pravnik
Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata,
ravnatelj
Hrvatskog dokumentacijaskog centra
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Prof. Vera Valčić Belić
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Dr. sc. Petar Vučić
Vlč. Tomislav Vučur
Dr. sc. Ante Vukasović
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Miroslav Zemljak, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON
U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA
– BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ,
FORTUNA, ZAGREB, 2008.**

Medijska nesnošljivost

TAJNA USPJEHA JE TALENT S PUNO RADA

Nedopustivo je da javnost HTV-a bude samo SDP

Ante Brčić

Za akademike, mladi Josip Pečarić (1948.) rijetke ostavlja ravnodušnima. Mnogi mu ne odobravaju što vrlo brzo reagira, pogotovo u okolnostima česte ispolitiziranosti tema koje bi u nekim manje turbulentnim uvjetima ostale gotovo neprimjetne ili bi bile rezervirane za jedan uži krug znanstvene javnosti. Svjetski ugledan matematičar, Pečarić je izravan i britak na jeziku, vrstan polemičar s naglašenim karakteristikama domoljubne prepoznatljivosti, pa je stoga jasno zašto nije postao miljenik lijevo orijentiranih medija. I nedavno su ga prešutjeli iako je upravo njemu u čast, prvi put u

Hrvatskoj, organizirana međunarodna matematička znanstvena konferencija.

• **Kako je došlo do ovog međunarodnog skupa?**

- Konferencija *Mathematical Inequalities and Applications 2008* održana je od 8. do 14. lipnja u Trogiru. U znanstvenom odboru bilo je 40-ak poznatih svjetskih matematičara na čelu s Lars-Erik Perssonom bivšim predsjednikom Švedskog matematičkog društva i ovogodišnjim dobitnikom prestižne državne švedske nagrade koju dobiva svake godine samo jedna osoba u Švedskoj. Bilo je 15 plenarnih predavanja (Lars-Erik Persson i Lecha Maligrande iz Švedske, András Prékopa, Roland Glowinski i Ingram Olkin iz SAD-a, Peter S. Bullen i Gord Sinnamon iz Kanade, Vladimir D. Stepanov iz Rusije, Victor Burenkov iz Velike Britanije, Frank Hansen iz Danske, Zsolt Páles iz Mađarske, Alois Kufner iz Češke, Sever S. Dragomir iz Australije) i preko 100 kratkih priopćenja.

• **Koliko je bilo sudionika?**

- Bilo je prijavljeno preko 160 sudionika. Neki nisu došli zbog raznih problema (dobivanje viza, npr.) pa ih je na kraju u Trogir stiglo njih 135 iz 27 zemalja od Kanade i SAD-a do Japana i Australije.

• **Je li vas iznenadio toliki odaziv znanstvenika?**

- Da, svakako. Interesantno je primijetiti da je profesor Bullen prijavio predavanje o mom radu. Možda to i ne čudi ako znamo za njegovu monografiju *Handbook of Means and Their Inequalities*, Mathematics and Applications, Kluwer Acad. Publ., 2003. u kojoj se citira 7 mojih knjiga i 105 mojih članaka. U toj knjizi sam i najcitaniji autor.

• **Tko je osmislio konferenciju?**

- Sama konferencija je djelo mojih doktora, doktoranda i suradnika iz Hrvatske. Konferenciju su organizirali meni u čast a povodom moga 60. rođendana. Našu grupu nazivaju *Hrvatska ili Pečarićeva škola u teoriji nejednakosti*. Do sada je iz te «škole» izšao 21, a nadam se da će do kraja sljedeće godine biti još barem četiri nova doktora matematike. Organizacija konferencije i njihovi nastupi izazvali su mnoga priznanja koja su im tijekom same konferencije ili po povratku u svoje zemlje iskazali mnogi sudionici. Neki su tvrdili da su bili na mnogim konferencijama a da je naša najbolja.

Javljali su se i meni, posebno profesor Zvi Ziegler (Izrael) je napisao kako je bio oduševljen onim što je doživio u Hrvatskoj.

• **Je li vas po broju sudionika ipak iznenadio ovaj impozantni skup i što o njegovim rezultatima možete reći sada nakon što su se mnogi dojmovi iskristalizirali?**

- Više puta je konstatirano da je to do sada najbrojnija konferencija iz matematičkih nejednakosti. Organizatori su se malo i uplašili kako će uspjeti jedna takva konferencija. Nadali su se manjem broju sudionika. Mene nije iznenadio taj broj jer znam da su mnogi matematičari diljem svijeta svoje prve spoznaje iz te oblasti stekli iz neke od mojih šest monografija tiskanih na engleskom i da me zato neki od njih doživljavaju kao svoga «mastera».

• **Na koju monografiju mislite?**

- Spomenut ću samo jednu od njih zato što u naslovu ima i moje ime: T. Furuta, J. Mićić Hot, J. Pečarić and Y. Seo, *Mond-Pečarić Method in Operator Inequalities / Inequalities for bounded selfadjoint operators on a Hilbert space* iz 2005. Dakle, o jednoj mojoj metodi već je tiskana cijela knjiga. U posljednje tri godine pojavilo se toliko novih rezultata tako da smo na konferenciji dogovorili rad na novoj knjizi *Recent advances in Mond-Pečarić Method in Operator Inequalities*.

Ovih dana sam dobio molbu kineskog matematičara Wan-lan Wang-a da napišem predgovor njegove knjige “The methods for establishing inequalities”.

• **Što on piše?**

- Piše kako mu je dobro poznato da je «professor Pečarić istaknuti svjetski matematičar, te mu je stoga posebna čast da predgovor knjige napiše «gigant imenom Pečarić» napominjući kako to ne će biti samo njemu na ponos nego i svim čitateljima.

• **Od ugodnih iznenadenja koja su vas još dirnula?**

- Ono što me je doista iznenadilo su niz priznanja koje sam na konferenciji dobio od kolega iz svijeta iako mi neki od njih i nisu suradnici. Npr. ruski akademik Vladimir Stepanov (People's Friendship University of Russia, Moskva) mi je predao plaketu sa sljedećim tekstom: „Dragi profesore Pečariću! Matematička zajednica Narodnog prijateljskog sveučilišta Rusije vam s velikim zadovoljstvom čestita 60. rođendan. Vaš život u matematici i vaša

impresivna postignuća poznata su diljem svijeta zbog više od 500 znanstvenih radova, desetaka monografija i sveučilišnih udžbenika za studente.

Potpuno ste zasluženo izabrani za člana Hrvatske akademije znanosti.

Želimo vam dug i zdrav život, daljnje bavljenje matematikom, te puno sreće u društvenom i privatnom životu. U potpisu **V. M. Filippov**

**Rektor People's Friendship University of Russia, Moskva
Redoviti član Ruske akademije obrazovanja».**

Dobrodošlica gradonačelnika Rožića

• Iako službeno domaćin, i vi ste bili nečiji gost?

- Svakako, ne mogu ne spomenuti da mi je posebna draga topla dobrodošlica trogirskog gradonačelnika Vedrana Rožića koji je i pozdravio skup a na prigodnim darovima je napisao: «Akademiku Josipu Pečariću za veliki doprinos na znanstvenom polju i promicanje države nam Hrvatske»

• Kako tumačite to što je umjesto primjerenog publiciteta, jer je u interesu države, tjedan svjetskih matematičara u Hrvatskoj medijski „gromoglasno“ ignoriran?

- Ne dvojim da je po srijedi moja publicistička djelatnost. Spomenimo samo da mi uskoro izlazi iz tiska 22. publicistička knjiga. Milan Ivkošić je komentirao taj «gromoglasni» medijski muk spomenuvši moje «polemičke istupe i tekstove o političkim i povijesnim temama, s naglašenim domoljubljem».

• Dovoljan razlog da vas mediji izoliraju?

- Tako je. Pogledajte npr. kako na HTV-u nije ni spomenuto nedavno pismo o zabrani koncerata Marka Perkovića Thompsona koje je potpisalo 80-ak akademika, biskupa, sveučilišnih profesora, odvjetnika, glumaca, književnika itd. Po meni je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata! Mislim da su i oni toga svjesni i zato ga proganjaju. Vidite, nedavno je Međunarodni sud u Strasbourg poništio presudu madarskog suda zbog nošenja komunističke zvjezde petokrake. Ne spore da je to oznaka zločinačkog režima, ali

mađarska demokracija je stabilna demokracija da je takva (ne)djela ne mogu destabilizirati. A u Hrvatskoj na Thompsonovu primjeru kao da se želi pokazati svijetu kako je hrvatska demokracija nešto najnestabilnije. Može je destabilizirati čak i jedna kapa sa slovom «U» u skupu od 130 000 ljudi! Ili sintagma «za dom spremni» koja je dio jedne pjesme bez navodnika - dakle nije ustaški pozdrav. Pismo pokazuje kako ti koji vode hajku protiv Thompsona i dalje ne prihvataju hrvatsku državu. Sjetimo se da je iz istih krugova svojevremeno pokrenuta hajka na novu hrvatsku valutu kunu s istim obrazloženjem. Sutra će se sjetiti i da je Zagreb u NDH bio glavni grad pa ne može biti to i danas. A onda će se «sjetiti» što znači ono H u NDH. Da, smeta im svaka hrvatska država.

• **Koji od medija je za to najviše odgovoran?**

- Svakako javna televizija koja dotično pismo ne spomene hrvatskoj javnosti, a prije toga je danima govorila o pismu 30-ak intelektualaca lijeve orijentacije predsjedniku SDP-a. Time je HTV pokazala da je njena *javnost* SDP, a mi ostali im služimo samo za TV-preplatu.

• **Znači li to da na izvješće s konferencije matematičara niste računali?**

- Ne sasvim. Ipak sam vjerovao da će o konferenciji izvijestiti znanstveni program HTV-a. Jedan od 15 plenarnih predavača bio je američki matematičar Ingram Olkin komu su 84 godine. Kada je prošle godine držao seminar u institutu *Ruđer Bošković* napravili su intervju s njim. A na ovoj konferenciji organiziranoj u čast jednog hrvatskog znanstvenika bilo je tridesetak matematičara njegova ranga.

Einstein i Severina u jednoj osobi

• **Kako reagirate na to što mediji favoriziraju naprimjer jednog Radmana ili Đikića, a vas ignoriraju iako ste objektivno u znanstvenim postignućima ispred njih?**

- Opet ču spomenuti Ivkošića koji u svom tekstu kaže: «Široj su javnosti poznati znanstvenici Miroslav Radman i Ivan Đikić, ali ne zato što zaslužuju biti poznatiji od podosta drugih svojih kolega, nego zato što su omiljeni u prevladavajućim lijevo-liberalnim

medijima, a i zato što su sami estradni tipovi i što žele biti Einstein i Severina u jednoj osobi... Da je takav kongres održan u čast Radmana i Đikića, mjesec bi dana odjekivao po medijima, a na HTV-u bi s njima Stanković, Šprajc i Bago igrali *Kozaračko kolo.*» Ja se s njima ne bih usporedivao jer je vrhunske znanstvenike i u istoj znanosti teško usporedivati, a pogotovo one koji se bave različitim oblastima.

• **To je sve što biste rekli o njima?**

- Nisam kompetentan govoriti o njihovom radu. Dapače, imam vrlo negativna iskustva s tim. Naime, u Hrvatskoj su neki prirodoslovci odlučivali o matematičici umjesto nas matematičara. Kao predsjednik državnog matičnog odbora za matematiku napisao sam o tome knjigu *Kad 'stručnjaci' odlučuju o matematici.* S druge strane, draga su mi priznanja koja od drugih dobije bilo koji naš znanstvenik.

• **Radman je sa svojim razvikanim institutom u Splitu, na temelju varljivih argumenata, dospio u poziciju raspolagati velikim novcima iz državnog proračuna, dajući do znanja kako je bolji meštar nego znanstvenik?**

- To me ne iznenaduje, niti previše zanima. Naravno, nisam sretan što je kolega Radman svoj ugled u Hrvatskoj stekao lažnom tvrdnjom o izboru u «Francusku Akademiju». I danas nam znaju predbaciti kako je on član te akademije koja broji samo četrdesetak članova, a u malobrojnoj Hrvatskoj ima preko 150 akademika.

• **Vrlo vješta usporedba?**

- Ne radi se o četrdesetak članova, Radman je član «Francuske akademije prirodnih znanosti» u kojoj je na primjer preko 80 njegovih biologa! A član njegove akademije je i jedan od plenarnih predavača na našoj konferenciji u Trogiru. Radi se o Rolandu Glowinskom (Houston, SAD), koji je npr. i član uredništva znanstvenog časopisa kome sam ja glavni urednik. O takvim djelatnostima i Radmana i Đikića objavio sam knjigu *Kako su rušili HAZU?*

• **Komu bi onda smetalo čuti na javnoj TV kako je akademik Pečarić, s više od 700 objavljenih znanstvenih radova i 150 suradnika iz 30-ak zemalja, svrstan među deset najproduktivnijih svjetskih matematičara svih vremena?**

- Svima onima kojima smetaju moji državotvorni nastupi i tekstovi. Bolje reći i onima koji mrze svaku hrvatsku državu ili su odlučili da je zbog vlastitih probitaka «prodaju» svjetskim moćnicima. Broj radova je egzaktni pokazatelj i jedan moj suradnik iz Australije prvi je primijetio da je broj mojih radova na MathSciNetu prešao brojku 500. Poslije je istraživao koliko uopće ima matematičara u svijetu koji imaju više od 500 znanstvenih radova i ustanovio da sam ja bio točno deseti koji je prešao tu brojku.

• **A broj suradnika?**

- Inače, poznato je da samo četrdesetak matematičara u svijetu ima preko 100 suradnika. Tako je na spomenutoj konferenciji, po uzoru na tzv. Erdösev broj, jedan od plenarnih predavača profesor Zsolt Páles (Mađarska) uveo *Pečarićev broj* koji se može pridružiti svakom matematičaru, a označava koliko mu je bliska suradnja sa mnjom. Tako osoba koja ima zajednički rad sa mnjom ima broj 1, osoba koja ima zajednički rad s tom osobom ima broj 2 itd.

• **Ističete kako se kod nas mnogima diže kosa na glavi kada se pokušava svjetskim moćnicima uzvratiti na isti način na koji se oni odnose prema nama. Zašto se to događa i je li istina da patimo od tzv. podaničkog mentaliteta?**

- Šenoa bi rekao da Hrvati znaju biti samo sluge. Šegedin je bio šokiran činjenicom da među nama ima tako puno onih koji tako strasno mrze svoj narod, a Matoš da Hrvati imaju više izdajica nego svi ostali Europski narodi zajedno. Čini mi se da je Bog bio pravedan prema svim narodima. Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman je iz našeg naroda izvukao ono najbolje čemu se i danas mnogi dive. Na primjer, bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnem hodocaštu u Lurdju je rekao da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.

• **To je ako idealiziramo?**

- Da, «kompenzacija» za to je «podanički mentalitet» koji je danas prevladao u Hrvatskoj. A nije tako trebalo biti. Mi smo Domovinskim ratom izborili posebno mjesto u današnjem svijetu. Pobjednici u pravednom, obrambenom ratu! Mnogi su dali živote za slobodu. Mnogo je ranjenih i stradalih na razne načine. Golema većina nas je za sve to bila spremna. Tko se danas u svijetu može

time podičiti? Zato smo mi posebni u takvom svijetu. A ti svjetski moćnici su izravno i/ili neizravno pomagali velikosrpsku agresiju. I umjesto da tražimo ispriku za to njihovo sudioništvo u velikosrpskom nacizmu, oni sude hrvatskim generalima za izmišljeni »zločinački pothvat zločinačke organizacije». Zato se moja najnovija knjiga, koju sam predstavio 5. kolovoza u Čavoglavama i zove *Zločinački sud u Haagu*. Smatram da su svi naši životi u sjeni toga suda. Njihova zločinačka rada pogarda sve nas i već samo to je dovoljno da ga se proglaši zločinačkim.

• **Slično ga nazivate i u drugoj knjizi?**

- S naslovom *Sramotni sud u Haagu*. Taj sud sam nazivao i bordelom. Čudi li vas onda zašto je prešućena «moja» konferencija?

• **Opet o politici, a mislim na znanost, na međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ koji ste pokrenuli prije desetak godina i koji je ubrzo potom uvršten na popis „Scientific Citation Index Expanded“ (SCIE) na kojem se nalazi samo 180 svjetskih matematičkih časopisa. A prije nekoliko godina pokrenuli ste još dva časopisa. O čemu je riječ i gdje je tajna vašeg uspjeha?**

- Tajna uspjeha Vam je uvijek talent uz puno rada. Da, glavni sam urednik tog časopisa, a u uredništvu je šezdesetak najpoznatijih svjetskih imena iz te problematike. To je jedini hrvatski matematički časopis na SCIE listi! Inače, danas je mnogim matematičarima u svijetu imperativ objavljivati u takvim časopisima. Tako mi godišnje dobijemo oko 400 znanstvenih radova, a možemo objaviti 80-ak. Izdaje ga izdavačka kuća *Element* u kojoj sam osnivač i časopisa *Journal of Mathematical inequalities* (urednik sam mu s češkim matematičarom Aloisom Kufnerom) i *Operatora and Matrices* (uz mene su glavni urednici i profesori Chi-Kwong Li i Leiba Rodman iz SAD-a). *Element* je po uzoru na njih nedavno osnovao još jedan časopis. Tu posebno treba istaknuti zasluge profesora Nevena Elezovića. S časopisima, serijom monografija, konferencijama (nadam se da je Trogir bio samo početak) mi danas doista jesmo centar svijeta što se tiče matematičkih nejednakosti.

Dva Josipa Pečarića

- **Na početku vašeg društvenog angažmana u čitateljskoj javnosti je bilo mišljenja da postoje dva Josipa Pečarića, jedan matematičar, a drugi povjesničar. Kako ste na to reagirali?**
- Među takvima je bilo i akademika! Bilo mi je dragو to čuti jer je to u biti bilo priznanje mom publicističkom radu. Očito su im moji tekstovi bili tako dobri da su vjerovali da ih je pisao netko iz struke, a ne matematičar.
-

- **Već osam godina ste redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Kako i na čiji je prijedlog do toga došlo?**
- Najveću potporu u samoj akademiji imao sam od akademika Vladimira Paara i Smiljka Ašpergera. Moj izbor je svojim pismima Akademiji podržalo osamdesetak poznatih matematičara iz cijelog svijeta. Na primjer, akademik P.T. Mocanu, predsjednik Rumunjskog matematičkog društva je napisao: "Čast mi je biti pozvanim da pišem pismo podrške tako poznatom matematičaru kao što je Josip Pečarić." Slična su bila i ostala pisma.

- **Što treba poduzeti da matematika ne bude strah i trepet u školama nego igra za mlade, kako vi volite reći?**

-Sintagma «igra za mlade» ne odnosi se na školarce već na znanstvenike. Zapravo, ove godine je međunarodni znanstveni časopis *Banach Journal of Mathematical Analysis* jedan broj posvetio meni. U tom broju objavljeno je 16 znanstvenih radova sljedećih matematičara: T. Ando (Japan); P. Gurka i B. Opic (Češka); A. Ibrahim (Malezija), S. Owa (Japan), M. Darus (Malezija) i Y. Nakamura (Japan); M. Fujii, R. Nakaoto i M. Tominaga (Japan); L. Maligranda (Švedska); R. C. Brown (SAD); J. I. Fujii (Japan); C. Bandle (Švicarska); A. Kufner, K. Kuliev i G. Kulieva (Češka); R. Oinarov i A. Kalybay (Kazakhstan); A. Balinsky, W.D. Evans (Velika Britanija), D. Hundertmark, R.T. Lewis (SAD); S. Clark, C.-K. Li i L. Rodman (SAD); A. Guessab (Francuska) i G. Schmeisser (Njemačka); I. Perić (Hrvatska); Y. Seo (Japan); J. A. Oguntuase (Nigerija), L.E. Persson (Švedska), E. K. Essel (Ghana) i B. A. Popoola (Nigerija). Autori su te radove

posvetili meni. Na kraju je glavni urednik profesor M. S. Moslehian objavio svoj intervju sa mnom. Jedno njegovo pitanje bilo je: «Je li netočno reći da je matematika igra mladog čovjeka, kako je to rekao Hardy?» Odgovorio sam: «Sviđa mi se Hardyjeva tvrdnja, jer mi sve to još uvijek dobro ide. A biti mlad sa šezdeset i nije loše, zar ne? Šalu na stranu, i sam se pitam do kada će mi Bog dati tu sposobnost stvaranja. Što dulje to mi je i draže!»

Pedagogija za bolju ekonomiju

- **Zalažete za promjene u našem školskom sustavu. Na koje konkretno mislite?**

- Zapravo zalažem se za promjene u cijelom društvu prema školstvu. Na primjer u J. Koreji vam je najcjenjenije zanimanje učitelj tj. profesor. Zato na pedagoške fakultete idu ponajbolji studenti. I moje kolega sa znanstvenih prelaze na pedagoške fakultete. I što se time postiglo? Djecu im uče najbolji, a kao rezultat imaju najbrži ekonomski rast na svijetu! Ali tko to može ostvariti kod nas? To nije projekt za jednu vladu. A njima je ipak najvažnije da očuvaju vlast, zar ne?

- **Što za vas znači „život u matematici“ i koliko je on možda manje dinamičan od onoga u nekim drugim područjima prirodnih, a tako i društvenih znanosti, u kojima se promjene odvijaju toliko brzo da ih čovjek današnjice nije u stanju pratiti? Nije li matematika odveć statična?**

- Dapače, itekako je dinamičan život u kome imate preko 150 suradnika, 24 doktora niz doktoranda (samo četiri u Pakistanu), glavni ste urednik u 3 časopisa i u uredništvu u desetak drugih itd. Brze promjene koje spominjete karakteristične su i za matematiku tako da danas možete biti uspješni samo ako ste usko specijalizirani. Zamislite se samo nad činjenicom koliko je novih rezultata samo u mojih 700 radova. A matematičke radove je u prošlom stoljeću objavljivalo preko 300 000 ljudi.

- **Nije li to razlog zbog kojeg ste, uz stotine znanstvenih radova iz matematike objavili i na desetine onih iz elektrotehnike,**

fizike, geofizike, geologije, građevinarstva, povijesti? Nosite li duže vrijeme većinu ideja ili ih stavljate na papir čim se pojave?

- Ne. Ja zapravo i nisam završio matematiku već tehničku fiziku na elektrotehničkom fakultetu. Prvo sam se zaposlio u Geomagnetskom institutu. Radeći na Građevinskom fakultetu u Beogradu kao asistent iz fizike imao sam više objavljenih radova iz matematike nego cijela tamošnja katedra iz matematike, ali nisam mogao dobiti poziciju na njoj. Zato sam počeo sam surađivati sa znanstvenicima građevinarima i postigao zapažene rezultate. I to je bila mala osveta tamošnjim matematičarima – oni nisu imali dovoljno radova ni iz matematike a ja sam imao i iz geologije i građevinarstva. Konačno povijest. To je zbog rata. O mojoj Boki kotorskoj nije nitko pisao pa sam to učinio ja. A onda je došlo i ostalo. Znate kada netko napadne vašu domovinu morate je braniti ili oružjem ili pisanjem. Ili niste čovjek! A ovo drugo je – vjerujem - bilo primjerenje meni.

«Fokus», 8. kolovoza 2008.

**ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA.
PORTAL HKV-A, 2009.**

TUĐMANOV REFERENDUM

**HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA
REFERENDUM O GRANIČNOM SPORU SA
SLOVENIJOM**

Predsjednički kandidat prof. dr. sc. Miroslav Tuđman zatražio je od Vlade da raspiše referendum sa sljedećim pitanjem:

Jeste li za to da se pitanje granica sa Slovenijom (umjesto političkog odlučivanja arbitražom) rješava isključivo na Međunarodnom sudu pravde?

DA   NE

Prof. Tuđman je predložio da se referendum održi na isti dan kada i predsjednički izbori.

Podsjećamo hrvatsku javnost na sljedeće:

- još 19. svibnja 2000. godine u Ankoni predstavnici Vlade Republike Hrvatske, Vlade talijanske Republike, i Vlade Republike Slovenije, zaključili su i potpisali MEMORANDUM O SUGLASNOSTI IZMEDJU VLADE REPUBLIKE HRVATSKE, VLADE TALIJANSKE REPUBLIKE I VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE O USPOSTAVI ZAJEDNIČKOG SUSTAVA PLOVIDBENIH PRAVACA I SUSTAVA USMJERENE I ODJELJENE PLOVIDBE U SJEVERNOM DIJELU SJEVERNOG JADRANA! Kako premjerka RH zna da su ovim dokumentom pravno regulirani bitni pravci plovidbe, očito je što treba riješiti arbitražom!

- Vlada RH donijela Odluku br. Klasa: 342-09/99-01/22, Urbroj: 5030114-01-1, od 22. ožujka 2001., o proglašenju UREDBE o objavi Memoranduma o suglasnosti između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Talijanske Republike o uspostavi zajedničkog sustava plovidbenih pravaca i sustava usmjereni i odjeljene plovidbe u području sjevernog i srednjeg Jadran. Mogu se zamisliti posljedice koje mogu nastati u odnosima između Italije i Hrvatske. O tome nitko ni riječi, koliko znamo, bar javno, nije kazao.

- premjerka RH na svoju je ruku, bez konzultacija sa strukom, ušla u međunarodne pregovore za koje nije kvalificirana, a koji nose moguće vrlo nepovoljne i trajne učinke po integritet naše domovine,

- državni je vrh, saznавši potom za snažnu osudu usmeno dogovorenoga od strane međunarodno-pomorsko-pravne struke tj. od naših znanstvenika najvišega ugleda, vrlo glasno počeo oduševljeno slaviti taj rizični sporazum, najavljujući čak i njegovo skorašnje potpisivanje,

- na saborske je zastupnike izvršen neviđen pritisak, koji je doveo do zloporabe zastupničkog mandata u svrhu izigravanja smisla i temelja demokracije utvrđenih Ustavom RH, te do preokreta stajališta opozicijskih stranaka u Saboru u zastupanju sporazuma,

- ne više samo premijerka, nego i cijeli državni vrh nastavili su javno ignorirati volju hrvatskoga naroda izraženu kroz javnu izjavu crkvene institucije „Iustitia et pax“ te peticiju eminentnih hrvatskih intelektualaca,
- hrvatski državljani su zapanjeni ovakvim stupnjem samovolje u vlasti RH, koja radi što hoće i pogrešku slavi kao pobjedu,
- Vlada RH nije ni jednoga trena ponudila referendum o ovako krucijalnim teritorijalnim i državničkim pitanjima što je dosad neviđena praksa u nas i u svijetu. Riječ je o trajnim pitanjima identiteta, suvereniteta, integriteta i očuvanja međunarodnih granica, ali i ugleda RH u svijetu, a za što konkretno, nismo dali mandat ovoj Vladi,
- U zabludi je svatko tko vjeruje da će dovođenjem RH u rizik poklanjanja državnog ozemљa i „postizanjem“ tobožnjeg sporazuma sa Slovenijom (a sve u cilju što bržeg integriranja u Europsku uniju) lanac protuhrvatskih ucjena biti prekinut. *Jednom sluga – uvijek sluga.* Kako nam pokazuje iskustvo u suradnji s EU - stići će nove, još teže ucjene,
- Kroz povijest, silom prilika, hrvatski su se ljudi proživjeli zaista svašta: od Titovih pokolja i diktature do ratnog višestranačja devedesetih, pa demokracije, pa prividne trećesiječanske demokracije, a zatim i sadašnje potpuno pervertirane demokracije. Vrhunac je ipak kad se premijerka na potpisivanju okitila hrvatskim brošem, a prethodno se u Saboru zaklinjala i u svoje rodoljublje i u djecu koja nam navodno nikada ne bi oprostila odbijanje potpisivanja tzv. sporazuma, u stvari mogućeg teritorijalnog poklona Sloveniji.
Tako nakaradan stav, s tako visokog mjesta, Hrvatska ipak još nije vidjela.

Podržimo zato inicijativu prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, jedinog hrvatskog kandidata za Predsjednika Republike, koji

zahtijeva obvezno raspisivanje referenduma o ovom prevažnom pitanju: teritorijalnom razgraničenju sa Slovenijom te zauzimanju državničkoga stava o pristranoj ulozi EU u ovome, pravno inače sasvim jasnome, sporu.

Zagreb, 4. studenoga. 2009.

Akademik Ivan Aralica

Akademik Borislav Arapović (Inozemni član Ruske akademije znanosti)

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Akademik Smiljko Ašperger

Duško Abramović, Mississauga-Ont., Canada

Nevena Abramović, Mississauga-Ont., Canada

Bazilio Anić, kv. kamenoklesar, Pazin

Ljiljana Anić, Zagreb

Mijo Anić, Zagreb

Marija Artuković Zelić, dipl. ing.

Stjepan Asić, dizajner, tajnik HSK-a Australije

Don Miljenko Babaić, katolički svećenik i hrvatski politički uznik

Ivan Babić, umirovljenik, Tribunj

Marijan Babić, ing. cestovnog prometa

Ankica Babin, prof.

Nenad N. Bach, skladatelj

Martina Bačić, domaćica, Zadar

Mate Bačić, pomorac, Zadar

Antonija Badrov, krojačica, Pula

Zdenko Badrov, tokar, Pula

Anita Bagarić, viši fizioterapeut

Diego Bagarić, student ekonomije, Čepin, Osijek

Ivica Bagarić, gospodarstvenik, Rovinj

Tihomir Bajtek

Boris Baković, umirovljenik

Lili Bali, dipl. oec.

Ivan Balić, oec

Dubravko Balogh

Miljenko Baloković, knjižničar

Dr sc. A. Balvanović, muzikolog i novinar
B. Balvanović, umirovljana docentica
Anto Bandov, ekonomist
Hrvoje Barać, dipl. ing. šum.
Ankica Baran, domaćica, Split
Helena Baričević, ekonomistica, Pula
Mirko Barić, obrtnik, Pula
Mr. sc. Josipa Barić
Mirko Barišić, dipl.ing., podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Dr. sc. Osor Barišić, Zagreb
Akademik Slaven Barišić
Željka Barišić, prodavačica, Pula
Niko Boskovic, dipl. ing.
Đurđica Bastjančić, prof.
Iva Bastjančić, studentica
Ivan Bastjančić, dipl.ing.¹⁴
Ivan Bašić, geodetski tehničar, Pula
Tomislav Bašić, dipl. ing., umirovlj. pk.¹⁵

---

¹⁴ Naravno da podržavam inicijativu g. prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, jedinog hrvatskog kandidata za Predsjednika Republike, koji zahtijeva obvezno raspisivanje referendumu o ovom prevažnom pitanju:

teritorijalnom razgraničenju sa Slovenijom te zauzimanju državničkoga stava o pristranoj ulozi EU u ovome, pravno inače sasvim jasnome, sporu. Moja supruga i kćerka također podržavaju ovu nakanu.

Bili bismo pokvarenjaciji najgore vrste, kad ne bismo podržali ovu domoljubnu i rodoljubnu inicijativu.

¹⁵ Predmet sudovanja može biti samo ono što je između dvije stran(k)e sporno, a to je u ovom slučaju granična crta (linija razgraničenja) između RH i RSlo. Nakon utvrđivanja granice (na kopnu i moru), naš teritorij ne može (ne smije) biti osporavan od nikog, niti smo dužni tražiti savjete (upute) što ćemo s njim činiti, ako hoćemo (želimo) možemo ga i poklanjati bilo kome, ali suvereno (bez ucjene i pritisaka). Samo sudovanje ima se provesti pred međunarodnim tijelom (sudom pravde) po točno predviđenoj proceduri.

Da se ne bi ponovo dopisivali, kad (ako) iskrne neki drugi problem sa istim ili drugim susjedom, ako se taj spor ne može riješiti sporazumno (bilateralno), onda opet treba pokrenuti točno propisane procedure i pred nadležno tijelo UN-a i EU-a.

RH, kao nestalna članica Vijeća sigurnosti, mora svojim primjerom pokazati i ustrajati na poštivanju međunarodnih normi i konvencija kojih je i sama potpisnica, u protivnom ćemo poslužiti kao loš primjer za rješavanje konfliktnih situacija, kojih je u svijetu nažalost mnogo.

Dragica Bebić, domaćica, Pula
Nutmir Beciri, vodi-menager, Pula
Mate Begić, umirovljenik, Pula
Damir Begović dipl. ing.
Darko Belović, kap.¹⁶

Dakle, nikakva arbitraža, posebno ne pred ad hoc sudištem i ne o onom što nije MERITUM stvari (zajednički problem dviju strana), ne dolazi u obzir. Da stvar bude gora te "arbitre" moramo sami platiti.

Ako nas Slovenija i dalje bude ucjenjivala sa blokadom pristupnih pregovora uz svesrdnu naklonost EU-a, uvjetujući deblokadu PRETENZIJOM za našim teritorijem (akvatorijem), onda sve to skupa treba nazvati pravim imenom - AGRESIJOM u pokušaju, i cijeli slučaj konačno prijaviti (uputiti) Vijeću sigurnosti UN.

¹⁶ Podržavam ideju o referendumu. Svatko kome je stalo do RH mora referendum podržati.

Nakon takozvanog «haraca» imamo arbitražu glede Savudrije. Namjerno, smisljeno izbjegavanje Medunarodnih sudova u Haagu i Hamburgu nešto znači. Sve nešto znači.

Budući da je Arbitraža jako skup proces a međunarodni sud je besplatan vjerovatno se radi o visku novaca. Definitivno je moguće da je Hrvatska prebogata zemlja. Razbacuje se «lovom»?

Pa-Jaca kaže da je ovo «domoljubna arbitaraža», međutim, ukoliko Hrvatska arbitražom izgubi jedan kvadratni metar svog državnog teritorija u odnosu na teritorij koji joj pripada po međunarodnom pravu mora (konvencija UNCLOS), onda je riječ o antidomoljubnoj arbitraži, nečemu sto je protivno nacionalnim interesima RH, pučanstvo bi rekao – izdaji. Pa-Jaca ima Ustavom jamčeno pravo na svoje osobno mišljenje. Demokratski. Ima pravo i biti u zabludi, iako je placena da bude odgovorna i ne bude u zabludi. Ipak, glede teritorija glavnu riječ i glavnu odgovornost snosi Sabor.

Europljani kažu da Hrvatska ne mora poklanjati svoj teritorij. Kajgod. Osim toga, čini se da je Slovenija pri ulasku u Europsku Uniju deklarirala da ima 180 kvadratnih kilometara mora, pa bi bilo sumnjivo da odjednom posjeduje 400 kilometara kvadratnih, odnosno, dvostruko vise Slovenskog mora. Europska Unija dobro zna koliko mora ima Slovenija. Onoliko s koliko su je mora primili u EU. Nije more erektivno spužvasto tkivo. Sudeci po Svetoj Geri kopno (u praksi) jest erektivno spužvasto tkivo.

Netko možda i priželjkuje da Hrvatska izgubi teritorij. Radi «prakse». Pitanje granica je otvoreno sa Slovenijom, BIH, Crnom Gorom i Srbijom. Možda i Bugarima ili Rumunjima zatreba dio Hrvatske? Ima nasih koje bi im dale.

Uz upozorenja struke, a naši stručnjaci za međunarodno pravo mora su vrhunski, treba biti vrlo hrabar i postupiti po svojoj glavi, pogotovo kada čovjek (točnije: žena) sama izračuna koliko je dugo, dugo studirala pravo. Ne može ni neki Saborski Zastupnik računati da će u slučaju gubitka teritorija RH (za koji su ljudi

Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar
Tomislav Benčik, strojarski tehničar, Pula
Tomislav Beram, Predsjednik Hrvatskog međudruštvenog odbora za
zajedničku suradnju NSW, Australija
Dobila Berković-Magdalenić, prof.

---

ginuli) biti zbrinut povlaštenom mirovinom. Zbrinut po hrvatskoj državi DA ali povlaštena mirovina NE.

Možda Slovenija, Hrvatska i cijela EU ne priznaju međunarodne sudove Ujedinjenih Naroda te Ujedinjene Narođe kao krovnu svjetsku organizaciju?

Možda europske pravne stečevine nisu bas neke korektne pravne stečevine ukoliko zemlja članica EU ne priznaje sud i međunarodne konvencije Ujedinjenih Naroda? Zapravo, ne priznavanje međunarodne organizacije UN, međunarodnih sudova, međunarodnih konvencija (međunarodne konvencije UNCLOS) koje su sve donekle civilizirane zemlje (pa i EU, Slo, RH) ratificirale vraća nas u srednji vijek u kontekstu pravne države??? O kojim mi pravnim stečevinama govorimo? Moramo priznavati Ujedinjene Narođe i međunarodne sudove UN-a.

Ako Slovenija i Hrvatska same plaćaju nametnutu arbitražu onda Hrvatska i Slovenija biraju arbitre. Zašto bi im arbitre birao netko treći? Pa nisu ni Slovenija ni Hrvatska maloumne da ne bi izabrale arbitre same (one koje će masno plaćati). Valjda su kao međunarodno priznate države i slobodne birati bez tutora.

Kako je Slovenija članica Europske Unije čini se da EU (uključivši Sloveniju) bira 4 arbitra, a Hrvatska samo 1 arbitra. Genijalno, daj mački da ti čuva kanarinca. Pitam se da li će u skladu s time pametna RH arbitražu platiti samo 20% ili «popola» sa Slovenijom. Neće li pri izboru 4 arbitra EU pogodovati svojoj višegodišnjoj članici Sloveniji, a ne štetu tek novopristigle članice Hrvatske (ako uopće bude ikada članica EU, i ako EU opstane). Neki vid sukoba interesa, ali je to valjda EU pravna stečevina kojom se EU možda daje pravo pogodovanja Sloveniji???

4 arbitra prema 1 arbitar, samo bi idiot na to pristao. Za plaćanje popola, veliki idiot.

I dosta pisanja. Cisti gubitak vremena. Upravo sam shvatio da je suvišno trošiti vrijeme. Hrvatska će vjerojatno jednoga dana izgubiti «dvije lignje» ili «dvije ribe» površine 200 kilometara kvadratnih i to je nemoguće onemogućiti. Ali, zna se već danas. Dogovor kuću gradi. Spominju se neki dokumenti od 1994. ali i «dimmik». Sve će se oni dogоворити.

Postoji mogućnost da grijeshim pa da Slovenija ne dobije ono sto očekuje, i "izgubi" teritorijalni «dodir» sa otvorenim morem (tamo negdje u Otrantu jer bliže otvorenog mora nema) sto će izazvati mržnju Slovenije prema RH. Suživot? Gdje? Na Svetoj Geri, Savudriji, Ljubljanskoj banci, Nuklearki...?

EU stalno traži nešto novo. General Gotovina 5 godina u Haagu ima jamčeno «brzo i pravedno suđenje». 5 godina života u rešetkama, a dokaze još prikupljaju. Nakon 10 godina od optužnice traže se topnički dnevnic... Odustali smo od suverenih prava Ekskluzivne ekonomske zone (gospodarski pojaz) .... Zemlja RH etički je i ekonomski je bogalj, a ono sto kvalitetno radimo jest vlastita šteta.

Ante Bevanda, Cleveland, Ohio, SAD
Marica Bevanda, Cleveland, Ohio, SAD
Petar Bezjak
Josip Bicić, umirovljenik, Pula
Franc Bilić, prof.
Frano Bilić, Matulji
Vlatko Bilić, dipl.ing. arh.
Anica Bilinovac, kućanica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Jasna Bilinovac, med. sestra, Stuttgart, S.R. Njemačka
Jozo Bilinovac, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Hrvoje Bilinovac, varioc, Stuttgart, S.R. Njemačka
Milka Bilinovac, kućanica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Zora Bilinovac, med. sestra, Stuttgart, S.R. Njemačka
Zvonimir Bilinovac, precizni mehan. Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Pero Blazević, Cleveland, Ohio, SAD
Dražen Bokor, Montreal, Kanada¹⁷
Natali Bolanca, ekonomist, Pula
Damir Borovčak, dipl.ing., samostalni publicist
Marjan Bošnjak
Lovre Botica, prof.
Dr. sc. Srećko Botrić, doc.
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Maja Božić
Prof. dr. sc. Zdravka Božikov¹⁸
Mr. sc. Tomislav Bradić

---

¹⁷ Dobio sam e-mail od gospodina Duška Lokina u vezi peticije ,koju sam pročitao podržavam je i želio bih je potpisati .

Ovom prilikom želio bih vas pozdraviti , ja ne vjerujem da me se sjećate Naime imao sam vas priliku upoznati prilikom vašeg posjeta Montrealu zajedno sa gospodinom Pavelićem .

Lijep pozdrav iz Montreala,

Dražen Bokor

P. S. pozdravite mi Janka Perica kad ga vidite

¹⁸ Hvala na inicijativi za potpisivanje ove sudbonosne peticije. Sa zadovoljstvom, ali i zabrinutošću se pridružujem.

Ante Braicin, dipl.ing. grad., Pula
Ante Brajcin, dipl. ing., Medulin
Ivanka Brakus, prof., Pula
Silvio Bratolić, umirovljenik, Pula
Ante Brčić, novinar
Ivan Brdar, Cleveland, SAD
Kristijan Brkljacic, dipl.ing. brodogradnje, Kastel Stari
Anton Bruketa, poduzetnik, Cleveland, Ohio, SAD
Vitomir Brzović, obrtnik-branitelj
Dr. sc. Paško Bubalo, bivši Šibenski župan i zastupnik u Županijskom domu HD Sabora
Ivan Buconjić, Čakovec
Janko Bučar, diplomirani pravnik i književnik
Dinko Budić, poduzetnik
Frano Budimlić, diplomirani politolog i neovisni analitičar
Alain Bukvić, informatičar i izvanredni student, Knin
Milenka Bukvić, viša knjižničarka, Znanstvena knjižnica Zadar
Gordan Bule, direktor
Dr. sc. Miljenko Buljac, prof. savjetnik
Fra Ivan Buljević, Kruševo, župnik
Bartul Bungur, student, Split
Jagoda Bungur, ekonomski tehničar, Split
Damir Burčul, fizioterapeut
Nedjeljka Burić, komerc.
Dr. stom. Mirko Bušić, Medulin
Dr. med. dent Mirko Bušić, Pula
Sandra Bušić, studentica, Pula
Viktoria Butela, umirovljenica
Ivan Butković, ing., Mrkopalj
Hrvoje Cerovac, student
Krunoslav Cerovac, student
Vladimir Cetolo, inžinjer elektrotehnike u m., Argentina
Jadranka Cigelj, predsjednica Hrvatske sekcije međunarodnoga društva za ljudska prava, u osnivanju¹⁹

---

¹⁹ Podržavam inicijativu za raspisivanje REFERENDUMA.

Mirjana Cigic, ekonomski tehničar, Široki Brijeg
Mirko Cigic, prof., Široki Brijeg
Juraj Cigler, dipl. inž. grad.
Snježana Cigler, Čakovec
Joso Cindrić, Cleveland, Ohio, SAD
Marina Cotić, dipl. pravnik
Mijo Culic, odvjetnik, Pula
Marko Curać, novinar
Ruza Curic, fotograf, Slav. Prnjavor
Ante Cutic, ing. "consultant", Argentina
Ema Cutic, prof. engleskog jezika, Argentina
Mirjana Cvar, profesorica, Pula
Miho Cvek, Pula
Martin Cvitan, umirovljenik, Tribunj
Karmela Cvitan, umirovljenica, Tribunj
Mladen Cvitan, poljoprivrednik, Tribunj
Seko Cvitan, trgovkinja, Tribunj
Roza Cvitan, medicinska sestra, Tribunj
Luca Cvitan, studentica, Tribunj
Natali Cvitan, studentica, Tribunj
Davor Cvitanić, dipl. ing.
Fanika Cvitanić, dipl. ing.
Mate Curić, publicist, Vodnjan
Đuka Čaić, glazbenik
Marija Čatlak, Zadar
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
Ante Česić, radnik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Mr. sc. Emil Čić, muzikolog, teolog, filozof i skladatelj
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Vjekoslava Čikeš, Zagreb
Dr. sc. Ambroz Čivljak
Ines Čolak, učiteljica, Knin
Tomislav Čolak, profesor povijesti, Knin

Smatram da zastupnici u Hrvatskom Saboru nisu dobili neograničene ovlasti naroda, a samim tim, niti TEHNIČKA VLADA ne smije bez volje naroda, mijenjati ili namjeravati mijenjati granice koje smo branili životima.

Mr.sc. Ferdo Čolak
Mr. sc. Renata Čulinović-Čaić, dr. med., spec. kirurg
Prof. dr. sc. Vera Čuljak
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica, Osijek
Srećko Čuljak, dipl. Oec.
Tihomir Čupić, stomatolog
Višnja Čupić Ivić, dipl. ing. elektrotehnike, Šibenik
Prof. dr. sc. Ante Čuvalo²⁰
Ikica Čuvalo, prof.
Panfil Čuvalo, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Drina Ćavar, ing. matematike i teolog
Marko Ćavar, umirovljenik
Mate Ćavar, pjesnik i publicist
Dr. Ružica Ćavar, dr. stomatologije i dr. medicine
Ružica Ćavar, oec., Tomislavgrad
General Ljubo Česić Rojs
Prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
Prof. dr. sc. Fra Šimun Šito Čorić, nacionalni koordinator Hrvatskih
kat. Misija u Švicarskoj
Silva Dabo, službenica, Pula
Grgo Dadić, dipl.ing.ele
Saša Dadić, obrtnik, Pula
Prof.dr.sc. Vlado Dadić
Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
Fran Delić, svećenik, Pula
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Mario Despoja, otpravnik poslova simboličnog hrvatskog
veleposlanstva Canberra Australija 1977.-1979.
Josip Devčić, student, Zagreb
Davor Dijanović, student
Antun Dilber, elek. mehaničar, umirovljenik, Pula
Dr. Tomislav Djurasović, Senior Consultant Germany & Croatia
Dragi Doljanin, Hrvace

---

²⁰ Dragi doktore, žalosno je da nam razdijeliše Hrvatsku i sad za nju bacaju kocku,
ali rado potpisujemo.

Admiral Davor Domazet Lošo

Ivica Domić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka

Miroslav Dorešić, IRB

Danijel Dovađija, student

Darinka Drabić, Čakovec

Dr. sc. Pero Draganić, dr. med.

Dubravka Dragaš, arheolog i povj. umjetn.

Franjo Dragaš, teolog, književnik - osnivač i direktor Hrvatskog
instituta za preporod kulture

Prof. dr. sc. Ivan Dragičević

Ivo Dragičević, prof.

Lovro Dragojević, Pula

Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik "Hrvatskog lista"

Prof. Malkica Dugec, hrv. pjesnikinja

Prof. dr. sc. Andrej Dujella

Prim. dr. Josip Dujella, spec. patolog

Mr.sc. Jozo Dujmov

Stanko Dukić, prom. tehn.

Vjeko Dukić, dipl. ekonomist

Ante Duvnjak, ing. građevine, Vodice

Drago Duvnjak, dipl. ing.

Marko Duvnjak, prof. geograf.

Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, psihoterapeut²¹

Silvana Dvornik, dipl. ing. strojarstva

Željko Dvornik, ing. brodostrojarstva

Marica Đureković, pročelnica, Hrvatski zavod za zapošljavanje,

Područna služba Sisak

Nikola Đuretić, književnik

Josipa Đuričić, umirovljenica, Zagreb

Marijan Đurišić, soboslikar, Stuttgart, S.R. Njemačka

Milena Elbl, Pula

Zvonko Elbl, Pula

Prof. dr. sc. Neven Elezović

---

²¹ želio bih da se i moje ime nađe na popisu potpisnika za referendum.

U prigodi hodočašća u Boku, u povodu 1200. obljetnice prijenosa moći sv. Tripuna, često sam Vas spominjao, naročito one Vaše riječi: "U Boki Kotorskoj svaki kamen govori hrvatski". Umjesto razglednice, evo Vam šaljem sliku iz katedrale.

Ivan Erman, Pula
Dr. Branko Filipović, Pula
Dr. med. Branko Filipović, Pula
Maestro Dragan Filipović
Ljubica Filipović, mr. farmacije, Pula
Hilda Marija Foley, SAD
Zerad Fonović, mesar, Krsan
Ivica Fonti, Hrvatski Radio Melbourne Australia
Drago Frnjolić, časnik HV, Rovinj
Zvonko Gadže
Zorka Gajtanić, geodetska tehničarka, Pula
Mr. sc. Irena Galić, prof. asistent, Osijek
Prof. dr. sc. Radoslav Galić
Mr. sc. Krešimir Galin, etnolog, etnomuzikolog
Krešimir Ganza, ing., Labin
Dunja Gaupp, menađer prodaje
Osvin Gaupp, dipl. el. ing.
Ivo Gelo, Cleveland, Ohio, SAD
Stana Gelo, Cleveland, Ohio, SAD
Danica Glavaš
Vlado Glavaš²²
Ante Glibota, redoviti član Europske Akademije Znanosti i Umjetnosti, Pariz
Mladen Glowatzky
Robert Gložinić, automatičar
Tomo Gložinić, sudac Vrhovnog suda RH, u mirovini
Hrvoje Golek, zrakoplovni tehničar Rolls-Royce, Montreal, Kanada
Prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
Vanja Grbac Gredelj, dr. med, pulmolog, nutricionist, publicist
Frano Grbavac
Ante Grbić, zaštitar
Ante Grbić, student
Antonia Grbić, student
Radojka Grbić

---

²² Sa zadovoljstvom se pridružujem Vašoj akciji i slobodno možete staviti moje ime za REFERENDUM, jer je on jedino ispravan da se sazna volja hrvatskog naroda.

Željko Gredelj, dipl. ing.

Dr. Franjo Gregurić, podpredsjednik „Foruma hrvatske slove“

Ivica Grgić, glavni urednik portala:

<http://www.ljepanasadomovinahrvatska.com>

Josip Grgić, mag.oec, stručni suradnik, Ploče

Ivica Grlić, službenik

Prof. dr. sc. Vinko Grubišić

Prof. dr. sc. Ivan Gusić

Stjepan Gutweald

Dubravka Hamović, službenica, Pula

Dr. sc. Branko Hanžek

Slobodan Hadjikan

Maja Halilović, zdravstvena radnica

Kornelia Hegol, dipl.oec., München, Njemačka

Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart

Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća

Andela Hodžić, ing. informatike

Elamer Hodžić, student, Buje

Vedin Hodžić, grafički dizajner, Buje

Marije-Dražen Horvat, dipl. ing.

Nedeljka Horvat, dipl. ing.

Dr. sc. Kemal Hot, znanstveni savjetnik

Prof. dr. sc. Stjepan Hranjec

Akademik Marin Hraste

Karolina Hrastović, vjeroučiteljica

Branko Hrkač, samostalni lik. umjetnik, Zagreb

Slobodan Hrstić, svećenik i redovnik, Pula

Franjo Huljina, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka

Tomo Huljina, grad. poslovođa, Stuttgart, S.R. Njemačka

Akademik Vladimir Ibler

Srećko Ilić, odvjetnik

Katarina Iskra, med. sestra

Katica Ištvanic, kućanica

Mate Ivanda, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka

Franjo Ivanišević, ing. puk. HV-e u mirovini

Gisela Ivanišević, poljopr.

Mira Ivanišević, dipl. ing. (FH)

Una Ivankić, Vinkovci
Mr. sc. Božidar Ivanković
Đuro Ivanović, monter sanit. Stuttgart, S.R. Njemačka
Zlatko Ivanuša, vozač, Pula
Bože Ivče, bravar, Stuttgart, S.R. Njemačka
David Ivić, grafički dizajner, Pazin
Kornelija Ivoš, službenica
Igor Ivoš, student
Prof. dr. sc. Borka Jadrijević
Damir Jakeljić, upr. pravnik, Tribunj
Mr. sc. Julije Jakšetić
Zvonko Jakus, novinar
Dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik
Ivan Jan, dipl. ekonomist, Pula
mr. ing. Ivan Janko, Pula
Branko Jazić, Sydney, Australija
Akademik Dubravko Jelčić
Dr. Igor Jelčić
Prof. dr. sc. Ivan Jelicić
Dr. Milan Jelić, dipl. oec., Argentina
Žarko Jelić, vojni umirovljenik, ing. prometa, Petrinja
Kresimir Jelovac, dipl. iur²³
Igor Jelovac, prim.dr.med
Lucija Jelovac, akad. slikarica
Iris Jelovac, nastavnica
Hrvoje Jelovac, stud.iur.
Prof. dr. sc. Alojz Jembrih
Dr. Željko Jeričević, znanstveni savjetnik

---

²³ ovime izražavam ne samo moju suglasnost već i suglasnost svih u mojoj obitelji. Ovo što nam rade združeni izdajnici i na što pristaju "naše elite" je najniže dno u ljudskom i političkom dostojanstvu pojedinca i naroda - krajnji čin pacifikacije ovog naroda!

Na pitanju referendumu bi trebalo ujediniti i sve snage koje su se očitovalе sa istim ili sličnim pozicijama - primjerice predsj. kandidata Jurčevića, HSP A. Starčevića, Obiteljsku stranku,

Snage bi trebalo udružiti i oko novog, istarskog konvoja Libertas.

Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik "Političkog zatvorenika"

Josip Jović, kolumnist i publicist

Ivo Jozinović, dipl. ing.

Mijo Jukić, Zagreb

Davor Jurica, Pula

Mijo Jurić, grafičar

Vinka Jurić, dipl.ing.

Zora Jurić, prodavačica, Pula

Mr sc Wanda Jurišić Kette dipl. ing.

Tomislav Jurkić, Zagreb

Andelko Jurun, poduzetnik, predsjednik Hrvatskog doma d.d. u Buenos Airesu

Dr. med. Mira Kačić, Zagreb

Dr. med. Milivoj Kačić, Zagreb

Don Andelko Kaćunko, novinar i publicist²⁴

---

²⁴ Hvala i pozdrav!

Potprište i mene, ali ogorčen sam i razočaran. Ovaj pokušaj je neučinkovito i zakašnjelo formiranje "vatrogasne postrojbe"! Akciju je trebalo provesti preventivno.

Sada bi se - oprostite, bit ču "malо" ironičan - eventualno moglo npr. ići na prikupljanje potpisa NATO-u za vraćanje Svetе Gere ili organizirati hodočašće do gore, ali s Kaptola na koljenima!

Ako ništa ne uspije uvijek se može poslati javnu čestitku "zubaru Anti Paveliću u sukњi", "dr. Anti Paveliću u sukñji", "Bakariću u sukñji" i ostalim saborskim "braniteljima" hrvatskih nacionalnih interesa u hlačama i suknjama za "uspješnu transakciju"...!

Jer eto tek sada smo uravnotežena zemљa - što je bio naš stoljetni NAUM: na jugu imamo beha Neum, a na sjevernom dijelu Jadrana smo dobili novi NE-UM! Odličan temelj za pobunu novim generacijama (ako ih bude dovoljno takvih - kao u Tuđmanovo vrijeme - ali mislim da hoće...!)...

Bože, čuvaj Hrvatsku!

Svima pozdrav i blagoslov!

Don Angelo

Don Angelo,

Na njih nije imao utjecaj ni ono lijevo-desno pismo. Dakle, ne bi ništa pomoglo. Može pomoći samo ako na izborima pokažemo da je hrvatska opcija jaka i ako naš kandidat tako dobro prođe da može biti stup novog okupljanja. Ako ovo pomogne tom cilju - ipak ima smisla :)

Damir Kalafatić
Marija Kalafatić
Dr. sc. Dalma Kalogjera
Virginia Kapic
Marijan Karabin, prof., hrv. književnik, Švicarska
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Ivan Katavić
Mr. sc. Anita Katić
Ivan Katić, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Slavko Katić, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Prof. dr. sc. Drago Katović
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Dragan Kezić
Dragica Kezić, oec
Ivica Kirin, Čakovec
Prof. dr. sc. Dubravko Klabučar
Doc. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Ružica Klaričić, umjetnica
Ante Klarić, podpredsjednik „Foruma hrvatske slove“
Ivan Klarić, umirovljenik
Damir Knežević, dipl. oec., Zaprešić
Matej Knežević, student
Alojzije Kokorić, ing.
Darko Kolić -član uredništva društvenih obavijesti glasila H.K.Z-e
Švicarska
Nikša Koncani, dipl.ing. elektrotehnike
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Marjan Kos, direktor, ing. Graditeljstva
Akademik Ivica Kostović
Danijel Kotlar, dipl. ing., umirovljeni brigadir
Ljudevit Kotnik, dipl.ing.
Nedjeljko Kovacavić, Cleveland, OHIO, SAD
Marija Kovač, umirovljenica, Offenbach
Mijo Kovač, Čakovec
Mate Kovačević, novinar i publicist

Barbara Kovačić, prof.
Kuzma Kovačić, akademski kipar
Vinko Kovačić, profesor
Stjepan Kovač, prevoditelj
Marina Kralik Uremović, prof.
Dipl. iur. Ivica Kralj, Labin-Rabac
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Krešimir Krišto, dipl. oec.
Krešimir Krvidić, prof., Zagreb
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Vesna Križanac umirovljenica
Mladen Križanić, Karlovac
Krešimir Krsnik, dipl.ing.
Želimir Kršulović
Dr. st. Petar Kružić, Stuttgart
Tomo Kucinić, Cleveland, Ohio, SAD
Dragutin Kušan, umirovljenik
Marica Kušan, umirovljenik
Ruža Kutleša, prof.
Danica Ladavac, kućanica
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Vjekoslav Lasić, svećenik, dr. teologije
Ante Latinac
Dr. sc. Damir Letinić
Fra Zvezdan Linić
Ivica Lipovac, strojarski tehn. Švedska²⁵
Dr. sc. Inga Lisac, geofizika
Dr. med. Antun Liseč
Srđan Listeš, vatrogasni tehn.

---

²⁵ Dирнут свим овим догађanjima, па може се рећи у задњих десет година у Најој лјепој Хрватској, не могу остати равнодуšан и не dati своју подршку listi да се пitanje granica sa Slovenijom umjesto političkog odlučivanja arbitražom rješava само na međunarodnom суду правде. Подржавам гospодина profesora Miroslava Tuđmana u svim njegovim stavovima o Hrvatskoj, Hrvatskoj u EU i svijetu i njegovu kandidaturu za predsjednika. Ако будем имао могућности да гласам, пошто живим у Шведској гласовати ћу за prof. Tuđmana.

Akademik Bozidar Liščić
Ante Livajić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. Ive Liviljanić, veleposlanik u m.
Dipl. glumica Vitomira Lončar
Dr. sc. Davorin Lovrić, Zagreb
Ivica Luetić, novinar
Katica Lukacić, dipl. ecc.
Zvonko Lukacić, akad. slikar
Josip Lukić, obrtnik, Slav.Prnjavor
Dr. sc. Mate Ljubičić, epidemiolog
Marija Ljubić, oec.
Jasna Maceković, dipl.ing.
Mladen Maceković, dipl.ing.
Ante Madunić, odvjetnik
Ivana Madunić, oec Tomislavgrad
Marko Magdalenić, prof. – Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
Mladen Magdalenić, akademski montažer
Blažena Magdić
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV
Maja Magdić-Hanžek, dipl. iur.
Anka Mahmutović, teolog, stručni suradnik za zapošljavanje
Dr. Ivan Majdak, podpredsjednik „Foruma hrvatske slove“
Zvonko Majić, umirovljenik
Marijan Majstorovic, novinar i publicist
Prof. dr. Sime Malenica, Pariz
Hrvoje Malinar, dipl.ing geologije, konzervator savjetnik u m.
Marta Malinar, znanstveni statističar u m.
Denis Malnar, medicinski tehničar, Rijeka
Jerko Malovan dipl. pravnik
Mila Malovan, oec.
Sanja Mamić dipl. ing. građ., Zagreb
Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić
Mate Maras, književni prevoditelj
Mato Marčinko, dipl. iur, pjesnik, publicist, dugogodišnji politički zatvorenik
Dr. Radoslav Marić, ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik 'Hrvatskog lista'

Ivana Marijić, studentica, Slavonski Brod
Ljerka Marinković, obrtnik
Tonči Marinković, bivši politički zatvorenik
Slobodan Bob Markić, p. eng.
Marija Markić, CTC
Marinko Markić
Mr.sc. Koraljka Marušić dr. med.
Mr.sc. Zvonko Marušić, dr stomatologije, spec. ortodont
Andrija Marić, poduzetnik, Cleveland, Ohio, SAD
Ivo Masina, Cleveland, Ohio, SAD
Milka Masina, Cleveland, Ohio, SAD
Miško Maslać, Cleveland Ohio, USA
Ivica Matanić, Zagreb
Ivan Matarić prof., predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Švicarskoj
Petar Matić, dipl. iur
Akademik Slavko Matić
Mijo Matijević, carinik
Slavko Matijević, električar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. dr. sc. Zlatko Matijević
Dr. sci Josip Matjan, dipl. ing.
Zoran Matulić
Prof. dr. sc. Tomislav Matusinović
Andrija Mažić, službenik
Domagoj Medić, Zagreb
Mr. sc. Lujo Medvidović, odvjetnik
Mirjana Medvidović, učiteljica
Dr.sc. Miroslav Međimorec
Ivica Mesić, dipl. iur.
Anton Miculinić, Čavle
Nikolina Mičić, dipl. ing.
Dr. sc. Jadranka Mićić Hot, docentica
Radoslav Mijić, umirovljenik.
Dr. sc. Mario Mikolić, umirovljenik, Pula
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Damir Mikulićić, dip. ing., nakladnik

Tomislav Mikulić, akademski slikar grafičar
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Primarius dr. sc. Marica Miletić-Medved, dr. med., spec.
epidemiologije
Biserka Milinković, Kanada²⁶
Marko Milinković, umirovljenik, Varaždin
Ivica Miloš, dipl. ing.
Mr. sc. Andelka Milošević
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
Bosiljko Mišetić, odvjetnik
Krešimir Mišetić
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Mocnaj, profesorica, Montreal, Kanada
Ratimir Mocnaj, dipl.ing., Montreal, Kanada
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz
iseljeništva 'Krasna zemljo', Pula
Nikola Mulanović, Mokošica
Prof. dr. don Josip Mužić
Gordana Nemet, umirovljenica
Marcela Nemet, dipl.ing. matematike
Roman Nemet, poljoprivrednik
Mate Nevistić poduzetnik
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak Mostar sa svojih 1092 člana
Prof. dr. sc. Milan Nosić²⁷

---

²⁶ Molim Vas uključite moje ime - ovo što rade naši državni predstavnici je sramota... I ja sam dio hrvatskoga naroda iako živim u Kanadi.

Molim javite što da mi ovdje radimo da bi sprječili raspadanje i dijeljenje naše domovine za koju su toliko dali svoje živote...

²⁷ Štovani gospodine, suglasan sam da se raspiše narodni referendum o tzv. arbitražnom sporazumu u kojem stoji da će Slovenija imati izravni dodir s otvorenim morem što se može realizirati samo na štetu Hrvatske. Objavio sam knjigu o toj granici u kojoj su izneseni slovenski stavovi (www.maveda.hr), a sada piše hrvatsko viđenje toga problema. Granicu je jugoslavenska vlada odredila na ušću Dragonje u Sečovlju, a ne na prokopanom kanalu koji je uostalom iskopala Hrvatska. Treba pregledati zapisnike Vlade FNRJ iz toga vremena, a ne čitati zaključke u Službenom listu. Pozdravljam Vas i želim Vam uspjeh. Prof. dr. sc. Milan Nosić (Rijeka).

Javor Novak, spisatelj

Akademik Slobodan Novak

Vladimir Novak, Zagreb, umirovljeni povratnik iz SAD

Vinko Novinc, ing. grad.

Tomislav Nürnberger, dipl. ing. Matematike

Mr. sc. Goran Olujić, dipl. inž.

Željko Olujić, odvjetnik

Andelka Orlić, umirovlj.

Michael Pack, Predsjednik Koordinacije HDZ UK i povjerenik

Hrvatskog Svjetskog Kongresa UK

Zvonimir Pandžić, dipl. inž.

Dr. Ing. Marijan Papich

Karlo Papić, umirovljenik

Mr. sci. Josip Papković, dipl.ing. fiz.

Marija Papković, dipl. pravnica

Ivo Paradžik, umirovljenik

Mercedes Paradžik Robek, prof.

Ivan Patron, tesar, Stuttgart, S.R. Njemačka

Valentina Paunović, magistrica religiozne pedagogije i katehetike

Prof. dr. sc. Davor Pavelić

Dr. Jurica Pavelić, podpredsjednik „Foruma hrvatske slove“

Dr. sc. Mate Pavković

Prof. dr. Dragutin Pavličević, zaslužni znanstvenik

Vesna Pavlović, poduzetnica, Zagreb

Prof. Dr. Davor Pavuna

Marko Hrvoje Pavuna

Ljerka Pazman, viši fizioterapeut

Marija Peakić-Mikuljan, književnica

Josip Pecaver

Ankica Pečarić, prof.

Akademik Josip Pečarić

Jelena Pećarić, prof.

Barbara Pećarić, student

Mario Pehar, dipl. ing. Agronomije

Jerko Pejković, dipl. ing.

Nikola Pensa, odvjetnik

Demokrita Perić, Tomislavgrad

Dragutin Perić, Cleveland, Ohio, SAD

Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić

Stipan Perić, dipl. oec, Tomislavgrad

Mr. sc. Marina Periša, prof.

Marija Perković, dipl iur, Split

Rade Perković, glumac

Lana Pervan, knjižničar

Zdeslav Pervan, zastupnik u osiguranju

Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor

Mile Pešorda, književnik²⁸

²⁸ Priključujem se mirotvornoj inicijativi za referendum i demokratsko, međunarodnopravno uredeno, rješavanje međudržavnoga spora između Republike Hrvatske i Republike Slovenije.

U privitku šaljem kopiju svoga prosvjednoga pisma upućena predsjednici Vlade RH gospodi Kosor, na Svisvete, 1. studenoga u 01,00 sat, a kasnije i Hrvatskome saboru, s priloženom "Rezolucijom DZ RS" od 28.10.2008.

From: Pešorda

To: predsjednica@vlada.hr

Cc: hina@hina.hr

Sent: Sunday, November 01, 2009 1:06 AM

Subject: protivljenje ARBITRAŽNOM SPORAZUMU slovensko-hrvatskom

Poštovana gospodo predsjednici Vlade Republike Hrvatske,

Hrvatski sam državljanin, zauzet u demokratskoj i mirotvornoj izgradnji duhovno i gospodarski povezane Europe kao zajednice suverenih nacija i njihovih jezika i kultura, u kojoj bi se i hrvatski narod sa svojim jezikom i kulturom mogao još slobodnije i potpunije razvijati i samostojno sudjelovati u izgradnji boljega i pravednjeg svijeta. Dakle, kao uvjereni europejac hrvatskoga materinskoga jezika i deržanstva, izražavam osobno protivljenje tzv. Arbitražnom sporazumu (sadržaju mu, tajnovitome načinu njegova pripremanja kao i najavi žurnoga prihvaćanja istog, bez javne rasprave ili referendumu, u državnom Hrvatskom saboru) kao nelegitimnom, duboko protueuropskom činu, koji je protivan i duhu (a, držim, i slovu) Ustava RH a također i međunarodnim konvencijama koje pravno uređuju odnose među državama i narodima. Povjesno prijateljstvo hrvatskoga i slovenskoga naroda te ono između Republike Hrvatske i Republike Slovenije, kao nedavnih saveznica u otporu velikosrpskoj komfašističkoj agresiji, moglo bi biti ugroženo ovakvim posve nelegitimnim izlaženjem hrvatskih vlasti ususret očitovanim teritorijalnim aspiracijama državnih vlasti RS na štetu Hrvatske (u prilogu: RESOLUCIJA o meji med RS in RH Državnoga zbora Republike Slovenije od 28.X.2008., s prvim člankom koji ustvrđuje da "Piranski zaliv in naselja ob Dragonji so slovenski!")), ovim posttotalističkim

Zvonko Peteranac, prof.²⁹

Alojzije Petračić, umirovljenik

Prof.dr.sc. Mladen Petravić

Hrvoje Petrić

Monica Marta Petrić

---

nastavljanjem urušavanja hrvatske suverenosti i samobitnosti i vitalnih interesa Hrvata kao staroga europskog državotvornog naroda, koji je, toliko okljašten tijekom povijesti, danas sveden na "avnojevsku" Hrvatsku, i to onu koja je, pod serbokomunističkom okupacijom, ostala i bez čudesnih Hrvoja i još 27 hrvatskih sela u hrvatskoj Istri, prepuštenih 1950-ih godina SR Sloveniji. Nu, i ovako "umanjena", ona je velika i prelijepa ne samo Hrvaticama i Hrvatima, nego i svim njezinim građanima i ljudima dobre volje koji je vole i poštuju kao božanski dar, kojim se ne trguje.

Svjestan, i u ovom doista povijestnom času, svoje državljanske i kršćanske dužnosti i stvaračke obveze prema tisućeljetnome jeziku hrvatskom koji je doma i u Savudrijskoj nam vali, podržavam Izjavu Komisije "Iustitia et pax" Hrvatske biskupske konferencije o hrvatsko-slovenskom razgraničenju, od 31. listopada, koju cijenjenom naslovu šaljem u privitku.

S poštovanjem,

Mile PESORDA, hrvatski književnik

Zagreb, 31.listopada 2009.

²⁹ Ja se zovem Zvonko Peteranac. Već živim u Kanadi preko 50 g. i 27 g. sam predavao matematiku na srednjim školama. U zadnjih 14 godina sam u mirovini i dolazim u HR sa mojom ženom svaku godinu i ostajemo nekoliko mjeseci.

Ne slažem se sa Gosp. V. Šeksom i njegovim i Vladinim prijedlozima što se tiče promjena ustava za prilagodbu o ulasku u Europsku ne Zajednicu, EU.

HR Vlada bi trebala, jasno i glasno, javno objaviti sve moguće, negativne i pozitivne prednosti o ulasku u EU. To su i trebali, pa i morali isto tako napraviti prije HR ulaska u NATO, ali nisu. To je ne demokratsko i protuustavno postupanje prema svima HR građanima-glasačima koji borave u HR i izvandomovinstvu. Zašto?????

KAO POJEDINAC, pogotovo ŽIVEĆI IZVAN DOMOVINE, I HR GRAĐANIN, JA SAM PROTIV IKAKVE PROMJENE HR USTAVA BEZ REFERENDUMA i jasnoga obrazloženja HR Vlade Hrvatskoj javnosti što se tiče ULASKA HR u EU. HR Vlada ne smije NIŠTA RADITI U TAJNOSTI i bez odobrenja HR građana-glasača, uključujući pregovore sa Slovenijom, EU, i drugima, itd..

S poštovanjem Zvonko Peteranac,

PS. Ja sam sada u Splitu do konca ovoga mjeseca, i ako trebate neke pomoći u bilo kakvome djelovanju što se tiče referendum, itd., ja sam na Vašemu raspolaganju. U Kanadi sam preko DVADESTAK godina predstavljao moje kolege u našem sindikatu, kao pregovarač, predsjednik sindikalnih odjela itd. Javite mi.

Ana Petriško, Zagreb
Luka Petrović, dipl.ecc
Zlata Petrović, ekonomist
Prof. dr. Ivica Picek
Daniel Pinjusić, radnik
Nenad Piskač, književnik
Dr. sc. Mirko Poje, znanstveni savjetnik PMF-a
Mr. sc. Dora Pokaz
Vladimir Polgar, el. Inzenjer / umjetnik, Ottawa, ON, Kanada
Jasenka Polić Biliško, prof.
Dr. sc. Ivan Poljaković, Voditelj Centra za strane jezike, Sveučilište u Zadru
Akademik Stanko Popović
Zoran Pranjković, dipl. inž. grad.
J. Ivan Prcela, urednik-autor knjige „Hrvatski Holokaust“³⁰
Damir Primorac, Belgija
Mile Prpa, pravnik, slikar, pjesnik i kolumnist
Smiljan Prskalo, dipl. inž.
Filim Prlic, Berlin
Don Vinko Puljić, Stinjan - Pula
Prof. dr. sc. Tanja Pušić
Marijan Puškarić , operni pjevač³¹
Mile Radas, Cleveland, Ohio, SAD
Jela Radas, Cleveland, Ohio, SAD
Ivo Radeljak, Cleveland, Ohio, SAD
Mira Radičević, dipl. oec.

---

³⁰ Kao urednik-autor HRVATSKOG HOLOKAUSTA i inače hrvatski javni djelatnik sve tamo od godine 1957., slažem se s dr. Miroslavom Tudmanom, s Tobom i sa svim našim intelektualcima i istaknutim javnim djelatnicima da se slovensko posizanje za hrvatskim državnim teritorijem i slaganje Premijerke Jadranke Kosor s tim slovenskim ZAHTJEVIMA dade na referendum Hrvatima i drugim nehrvatskim državljanima Republike Hrvatske, i to na predsjedničkim izborima od 27. prosinca ove godine. Skupa sa svima Vama, i ja sam U PRILOG arbitraže Međunarodnog suda i PROTIV arbitraže EU.

Neka Tvoj Imenjak i Zaštitnik Hrvatske, Sv. Josip, spasi R. Hrvatsku od moralnog kaosa!

³¹ iz sveg srca podržavam ovu peticiju odnosno inicijativu za održavanjem referendumu o ovom prevažnom pitanju .

Ing. Nijo Radočaj, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Marija Radoš, dipl oec Tomislavgrad
Dipl. Ing. Franjo Radosevic, President, Radosevic Associates
Vid Raguž - VIDRA, dragovoljac DR-a, Dubrovnik³²
Katarina Rajčić, umirovljenica
Željka Rajčić, kemijska tehničarka
Prof. dr. sc. Milan Ramljak, podpredsjednik „Forumu hrvatske slove“
Gordana Rašić, dr. med. Sesvete
Maša Ratković, rednica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Nedjeljko Razov, Cleveland, Ohio, SAD
Sonja Razov, Cleveland, Ohio, SAD
Dr. Stjepan Razum
Ivica Relković, predsjednik Hrvatskog odgovornog društva (HOD)
Milan Ribičić, dr. vet. med.
Jozo Rozić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Božidar Ručević, dipl. ing.
Akademik Davorin Rudolf, predsjednik „Forumu hrvatske slove“
Igor Rupčić, dipl. ing.
Vjera Ružević, umirovljenica
Hrvoje Saban
Ivo Sabljić, ing. "consultant", sveuč. profesor, Argentina
Mato Sabljić, kipar, Pula
Ivan Salopek, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Neda Sarić-Rosandić, veleposlanica, Cleveland, Ohio, SAD
Mr. sc. Markus Schatten
Jakov Sedlar, redatelj
Dr.h.c. Josip Slibar, umirovljenik, Njemačka
Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
Damir Smiljanić, mehaničar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Gordana Smitka, službenica
Marijan Smitka, umirovljenik
Ivan Soldo, građ. radnik, Stuttgart, S.R. Njemačka

---

³² Krajnje je vrijeme za otriježnjenje. Udržimo se kao i prije rata jer mi smo već stari da ponovo uzimamo ono najgore, ali ....

Dajemo punu podršku jednom pravom HRVATU . Krajnje je vrijeme da sami upravljamo i odlučujemo sami o sebi.

Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Dipl. ing. Zvonko Springer, direktor u mirovini, Austrija
Marina Spudić-Kušan, trgovac
Matea Spudić, studentica medicine
Luka Stamać
Marcela Stamać
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik
Ivan Starčević, dipl. ing. ele.
Miljenko Stojić, teolog, književnik i novinar
Jaroslav Stučka, umirovljenik, Osijek
Vesna Svaguša, profesorica
Antonio Sudac, turistički službenik
Dragutin Sudac, umirovljeni policijski službenik
Ljiljana Sudac, upravni službenik
Berislav Suplika
Željko Susek, prof. povijesti umj. i dipl. sociolog, Umag
Ante Susnjara, Cleveland, Ohio, SAD
Emica Šantić, tajnica
Ante Šare, dipl.ing.el., sveučilišni nastavnik u mirovini i
Predsjednik HUV-a ("Hrvatska udruga vlasnika otuđene
imovine za vrijeme fašističkog i komunističkog režima")
Ankica Šarić, knjigovođa, Zadar
Ivan Šarić, notar Uskoplje
Nediljko Šarić, pomorac, Zadar
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dražen Šepić, dipl.soc.rad.
Bruno Šerić, Mostar
Marta Šerić, Mostar
Milenko Šerić, Mostar
Ranka Šerić, Mostar
Josip Šestan, gospodarstvenik, Pula
Stjepan Šešelj, književnik
Milovan Šibl,
Željko Šiljeg, general-pukovnik
Ivana Šimat, mr. pharm, Zadar
Marko Šimat, dipl.inž.

Mijo Šimić, dipl.ing u m.
Dario Šimunović, student prava, Antunovac
Nina Šincek, prof. Zagreb
Nelo Škabić, Pula
Marijan Škarić
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar
Mr sc. Đuro Škvorc, umirovljeni časnik
Prof. dr. Hrvoje Šošić, dipl. ecc.
Domagoj Štefanac, student iz Zagreba
Smiljana Šunde, novinarka i publicistkinja
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Jure Tabak, ugostitelj
Katarina Tadić, dipl.ing.
Miran Tadić, Cleveland, SAD
Prof. Ivana Tanovitski
Marko Tilošanec, student
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac, podpredsjednik „Forumu hrvatske slove“
Ivan Tomaš, umirovljenik
Petar Tomaš, prof.
Željko Tomašević, dipl.iur., pričuvni časnik HV
Prof. dr. sc. Ivan Tomašić
Ruža Tomić, Tomislavgrad
Mile Tominac, poduzetnik
Ana Tomljanović
Silvije Tomljanović, diplomirani profesor geografije
Ivana Torlak, gimnazijalka
Damir Tučkar, dipl. ing
Mr. sc. Gordana Turić³³

---

³³ Naraštaji su Hrvata ginuli za hrvatski teritorij i za opstanak Hrvatskoga naroda, pa tako i naša djeca u Hrvatskome obrambenom i osloboditeljskom Domovinskom ratu. Stoga - bez odluke svih Hrvata (i onih u inozemstvu, jer su itekako sudjelovali u ostvari obnove samostalne Hrvatske Države)- NITKO nema pravo niti otvoriti mogućnost promjene granica državnog teritorija, niti smještati Državu u bilo koje "asocijacije".

Ing. Marinko Udina, pomorski strojar i klase, upravitelj stroja³⁴
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Ivana Ujević, Split
Vedran Ujević, Split
Prof. dr.sc. Kosta Urumović
Dr. Sonja Urumović, liječnica
Prof. Vera Valčić Belić
Ivan Valek, podpredsjednik „Foruma hrvatske slove“
Franjo Valentić, Cleveland, Ohio, SAD
Ivan Varemina, dipl.ecc.
Aron Varga, dipl. ing.
Dragica Varga, odgojiteljica u m.
Mislav Vedriš, dipl. ing. šum.
Dr. sc. Ivo Velić, znanstveni savjetnik
Ivica Vidić, alatničar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Vinko Višić, elektrotehničar, Split
Domagoj Vlahović , menadžer u m., Argentina
Vesna Vlahović Frković, "CO" u m., Argentina, Brazil
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Dean Vodicka, bacc. med. techn., Bakarac

---

³⁴ Upravo sam dobio text referendumu i u potpunosti se slažem da takvu odluku treba ipak donijeti cijeli tuzemni (ponavljam riječ "tuzemni") hrvatski puk jer se tiče svih nas. Čudim se političkim vrhovnicima da sebi uzimaju za pravo donošenja tako dalekosežnih i važnih odluka a svjesni su da već davno obični građani nikako ne dijele mišljenje sa njima. Protivim se bilo kojoj ideji glede mijenjanja Ustava a u svezi načina glasanja za ulazak u EU. Ujedno želim svima skrenuti pozornost da isto tako kako postoji tzv. ulazna strategija u EU, trebala bi ustavom postojati i opcija na koji način hrvatski gradani mogu izjasniti se i o izlasku iz EU što iz povijesti valjda smo trebali naučiti da "ništa nije zauvijek". Stoga vam predlažem da se pokrene i proces dodavanja u Ustav način kako hrvatski gradani mogu izjasniti se da ne žele više u budućnosti biti u EU.

Kao argument za vašu inicijativu dovoljan je argument nevjerojatnost naše Vlade a i sama činjenica da Slovenija izgledno će provesti referendum o arbitraži. pa zašto i mi to ne bi uradili?

Ujedno, po pol. opredjeljenju sam više ljevičar negoli desno orijentiram ali ovaj put uopće nije bitno biti "crn ili plav", u pitanju je zbilja zajednička budućnost sviju Hrvata a pogotovo nas koji živimo u Hrvatskoj. Bezrezervno podržavam vašu ideju i akciju te slobodno i moje ime dodajte na priloženu listu.

Mr. Marina Vokić Žužul, potpredsjednica „Foruma hrvatske slove“
Mr. sc. Božena Volarić
Prof. dr. sc. Vladimir Volenec, Član suradnik HAZU
Prof. dr. sc. Rudolf Vouk
Andrija Vrane
Stjepan Vrbanc, Čakovec
Ante Vrdoljak, vozač
Igor Vrdoljak, odvjetnik
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Dr. sc. Davor Vrsaljko, znanstveni suradnik i kustos
Mirko Vučić umirovljenik
Tomo Vujica, obrtnik, Pula
Marijana Vukadin, tajnica uprave
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, med. sestra
Antun Vuković dipl.građ.teh. Stuttgart, S.R.Njemačka
Suzana Vuksan, knjigovotkinja
Ivan Vuković, ing. brodostrojarstva
Petar Vulić, književnik³⁵
Dragan Zadro, producent, Knin
Barbara Zagorac, umirovljenica
Mladen Zelić, dipl. ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike,
Split

---

³⁵ TUDI TUKAJ JE HRVAŠKA!

Drugovi sabornici (čast iznimkama) koji ste glasovali: ZA potpisivanje Arbitražnog sporazuma s Republikom Slovenijom zaboravili ste nešto jako, jako važno da: **Vox populi - vox Dei!**

Mi s Vama ne želimo ići čak niti u Crkvu, a kamoli u Europu (koja je izbacila i Boga iz vlastitog Ustava!), **mi ostajemo u Hrvatskoj!**

Zaboravili ste i još nešto zbilja prevažno: da parafraziram *nestašnog* provokatora Joška Jorasa, slovenskog državljanina, koji ima obiteljsku kuću u zaseoku Mlini, na teritoriju Republike Hrvatske... da se zemlja kojoj Vi radite o glavi zove (vjerovali ili ne!) Hrvatska: **TUDI TUKAJ JE HRVAŠKA!**

Ne bilježim se s poštovanjem jer ga od mene, a vjerujem ni od kojega istinoljubivog Hrvata u RH (ili bilo gdje na kugli zemaljskoj!) uopće i ne zaslužujete!

Uz drugarski pozdrav
Petar Vulić

Miroslav Zemljak, inž.

Milan Zoretić, ing. poduzetnik, sveuč. profesor elektronike,
Argentina

Branko Zovko, Cleveland, SAD

Blago Zovko, Cleveland, SAD

Drago Zovko, dipl. iur.

Marko Zovko, Cleveland, SAD

Ivan Zugcic, časnik HV, Pula

Prof. dr. sc. Ivan Zulim

Denis Žagrić, trgovac, Pula

Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i
bivši igrač splitskog Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim
1960, kao i srebra EURO 1960 Pariz³⁶

Barbara Žeruk, domaćica, Tribunj

Ivo Žeruk, umirovljenik, Tribunj

Prof. dr. sc. Tomislav Živković

Josip Žmegač, tesar, Stuttgart, S.R. Njemačka

Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

Prof. dr. sc. Miroslav Žugaj

KOMENTARI S PORTALA:

inicijativa — dtuckar 05-11-2009 08:17

Inicijativa je više nego hvale vrijedna !

---

³⁶ Čestitam na velikom uspjehu peticije za referendum sa lihvarskom Slovenijom, kao i sa lihvarskom EU.

Ovako treba pokrenuti mase Hrvata da glasaju za Dr Tuđmana, koji je u ovom momentu jedini uz Dr Jurčevića da bude predsjednik Hrvatske. Dr Tuđman i Dr Jurčević bi se trebali sastati, i u ovom momentu Dr Jurčević bi se trebao povuci i pozvati sve one, koji bi glasali za njega, da glasaju za Dr Tuđmana, jer inače rasipanje glasova državotvornih Hrvata, može se dogoditi, da veleopov iz Splita, Vidošević, kojeg podržava veleizdajnik Mesić, kao i Bandić budu išli u drugi krug, a to bi bila prava katastrofa za Hrvatsku. Treba narod pozvati da masovno izađu na izbore i glasaju za Dr M Tuđmana. Trebalo je već davno stvoriti novu državotvornu stranku, jer kako vidim Ruža Tomašić radi sporo sa novom strankom prava, koja je trebala biti najveća državotvorna stranka.

Šteta je što se nisu pridružili (barem ne do sada i to JAVNO) drugi DOMOLJUBI, bilo pojedinci s predsjedničkim aspiracijama, bilo stranke koje se predstavljaju domoljubnim.

Osobno držim da će ovakav zahtjev za provedbom referendumu biti marginaliziran u "medijkom prostoru" i ignoriran od aktualne "elite". A "stručnjaci za PRAVO (ala Šeks)" će već naći tisuću i jedan prigovor o formalnim propustima pri organiziranju inicijative, a da bi inicijativa bila prihvaćena i uzeta u provedbeni postupak.

Formalno, nedostaje vlastoručni potpis i JMBG ili barem OIB, radi provjere identiteta "potpisnika" !

Također, u neformalnom smislu, Vlada će, čak i da se referendum provede i odgovor DA dobije većinu, naći izgovor, kako je "međunarodni sporazum potписан" i Hrvatska ga se mora pridržavati ! Dakle, arbitražni će se proces nastaviti, komisija EU će dati svoj "pravorijek", no ostaje posljednja slamka, a to je RATIFIKACIJA kroz parlament.

Ovim potpisanim "arbitražnim postupkom", HRVATSKA je, pred međunarodnim svjedocima pristala (kao i Slovenija) na prihvaćanje i provedbu "presude ove arbitraže".

Dakle, kada bi i, temeljem rezultata referendumu, ODBILA provesti "presudu arbitraže", Hrvatska bi vrlo vjerljivo postala predmet međunarodnih "sankcija" u skladu s običajima međunarodnog prava. No, o tome bi se sada trebali izjasniti istinski stručnjaci međunarodnog prava i poznavaoči "zanata diplomacije" (da ne kažem "kurvar...."!)

Ipak, što je dobro u ovom referendumu ?

Dobro je to, da će svi birači koji izadu na predsjedničke izbole, biti u poziciju da "mučnu svojom glavom" i upitaju se: KOMU ja dajem svoj glas ?

Da li onome tko je zagovarao ovaj arbitražni sud ili onome tko istinski brine za dugoročne interese Hrvatske ?

Istinski brojna lista potpisnika ove inicijative, možda pokoleba i predstavnike aktualne "elite", neovisno u kojoj su stranci, da počnu promišljati i o "glasu naroda" i da prestanu UMIŠLJATI kako su baš oni "Bogom dani" dvadeset godina tumačiti volju GRAĐANA HRVATSKE i "u ime njih voditi ovu državu". Možda KONAČNO

postanu svjesni, da NITKO od njih osobno NIJE ODABRAV voljom naroda u STOLICE u kojima sjede, već da je to učinio "PREDSJEDNIK njihove stranke". Jer birači, ma koliko se ova elita trudila pokazati i dokazati suprotno, nisu niti na jednim izborima nakon 90e, glasali za "pojedince" i njihove funkcije, već za one političke opcije (čak ne niti za programe stranaka) koje su im u tim trenucima izgledale kao najpovoljnije za njihovu političku orijentaciju.

Kada i ako se počnu provoditi istinski PERSONALIZIRANI izbori, za PARLAMENT, kao i unutar stranaka, tada će se moći i govoriti o volji "naroda" da netko od "njih-pojedinaca s imenom i prezimenom" sjedi u SABORSKOJ stolici "voljom naroda" !

Konačno, vrijeme je da se NAROD osvijesti i shvati, kolika je njegova snaga u odnosu na "dnevnu politiku", te da uvidi da "svatko" može organizirati REFERENDUM o bilo kojem krucijalnom pitanju koje se može pojaviti i ubuduće.

Sada je primarni cilj, odabratи predsjednika koji istinski vodi brigu o interesima Hrvatske i pripremitи opcije za izbore za Sabor (konačno izbacivanje preraštenih komunista i njihovih interesnih grupacija ili trabanata s pozicija moći ove zemlje)!

DA, svakako PODRŠKA referendumu, makar samo kao "odgojno-edukativnom elementu" za birače....

No, nadajmo se da i pozitivan rezultat tog referendumskog pitanja, može blokirati PROVEDBU ovog nepovoljnog današnjeg političkog "EU sporazuma".

ODG: Drugi dan: 415 potpisa za prijedlog o referendumu o rješavanju pograničnih pitanja sa Slovenijom — Josip Pečarić 08-11-2009 17:45

Štovani g. Tuckar,

Kažete:

"Šteta je što se nisu pridružili (barem ne do sada i to JAVNO) drugi

DOMOLJUBI, bilo pojedinci s predsjedničkim aspiracijama, bilo stranke koje se predstavljaju domoljubnim."

To nije za očekivati jer bi time priznali koliko je profesor Tuđman iznad njih. Pogledajte današnju HINInu vijest:

Škare Ožbolt: o arbitražnom sporazumu neka se izjasne građani na referendumu

ZAGREB, 8. studenog 2009. (Hina) - Predsjednička kandidatkinja Vesna Škare Ožbolt uputila je otvoreno pismo predsjedniku Republike Stjepanu Mesiću kojim ga poziva da iskoristi svoju ustavnu ovlast i pokrene pitanje referendumu na kojem bi se građani Republike Hrvatske izjasnili o prihvaćanju arbitražnog sporazuma sa Slovenijom, priopćeno je danas iz izbornog stožera predsjedničke kandidatkinje Škare Ožbolt.

"Arbitražni sporazum sa Slovenijom je važna politička odluka za Hrvatsku koja nadilazi ovlasti izvršne i zakonodavne vlasti i za koju je potrebno pitati sve gradane ove zemlje pogotovo stoga jer je apsolutno nejasno o čemu se zapravo radi.

Prema svim informacijama dostupnim javnosti očigledno je da se ne radi o uređenju granice već o mogućem ustupanju hrvatskog teritorija Republici Sloveniji. To ne može učiniti ni Sabor, ni Vlada, a niti predsjednik Republike, to mogu odlučiti samo gradani ove zemlje. Nitko nema pravo u ime bilo čega, pa niti bilo kakvih fondova Europske unije ustupiti i jedan komadić hrvatskog teritorija koji pripada svima nama i svima našim budućim generacijama. To mogu odlučiti jedino gradani ove zemlje," kaže se u otvorenom pismu predsjedničke kandidatkinje Vesne Škare Ožbolt, koja ističe kako bi referendum obvezao Parlament na "jedinu pravu i moguću odluku, a to je onu koju donesu građani ove zemlje".

(Hina)

Isto Vam je i s medijima. Oni su prešutjeli inicijativu prof. Tuđmana. To je lijepo uočio Milan Ivkošić, pa u svojoj TJEDNOJ INVENTURI ("Večernji list", 6. 11. 2009.)

"Zašto HTV ne voli Tuđmanove"

Miroslav Tuđman se i prije Crkve i prije skupine intelektualaca protivio hrvatsko-slovenskom sporazumu o arbitraži

piše:

NEDJELJA 1. 11.

U Dnevniku HTV-a objavljene su izjave četvero predsjedničkih kandidata, ali ne i Tuđmanova

Premda se Miroslav Tuđman i prije Crkve i prije skupine intelektualaca obratio javnosti odlučnim protivljenjem hrvatsko-slovenskom sporazumu o arbitraži, najutjecajniji medij ga je ignorirao. To je utoliko nepoštenije što su u današnjem Dnevniku HTV-a, što ga je vodila Dijana Čuljak, objavljene izjave četvero predsjedničkih kanidata o toj temi, ali ne i Tuđmanova. Zašto je HTV-u od njega zanimljivija, na primjer, Vesna Škare-Ožbolt, koja je prvo dala nogu HDZ-u i s Matom Granićem osnovala DC, zatim i Graniću dala nogu, da bi je, propavši na prošlim parlamentarnim izborima, dala i samoj sebi! Ili Nadan Vidošević, kojeg je javnost mnogo više nego po dužnostima upamtila po aferama ("Dalmacijaceme nt", agregati, "Hajduk", HFP, Meštrovićev kaštelet itd.), teškim od deset do pedeset opljačkanih milijuna? Možda je odgovor u jednom drugom prilogu u istom Dnevniku, prilogu o pohodima grobovima poznatih osoba na Mirogoju, u kojem je grobu dr. Franje Tuđmana, i to snimljenom iz daljine, posvećeno najmanje sekundi - premda je bio najposjećeniji. HTV očito ne voli Tuđmanove. Ali je zato ovih dana iscrpno izvještavao o Mesićevom otvaranju brojnih spomenika partizanima. Istina, ne bez razloga, jer je, kažu, Mesić htio dati što jači biljeg proslavi Noći vještica!

Zapravo, sve to govori koliko je bila (i još uvijek) je vrijedna i ovo naše pismo.

Sa štovanjem,
Akademik Josip Pečarić

HINA o našoj inicijativi — Josip Pečarić 10-11-2009 20:48

Potpore inicijativi za referendum o graničnom sporu sa Slovenijom ZAGREB, 9. studenog 2009. (Hina) - Inicijativu predsjedničkog kandidata Miroslava Tuđmana za referendum o graničnome sporu sa Slovenijom poduprlo je više od 550 osoba, od akademika i sveučilišnih profesora do umjetnika i književnika te umirovljenika i radnika, objavio je danas organizator prikupljanja potpisa.

Predsjednički kandidat Miroslav Tuđman zatražio je početkom studenoga na konferenciji za novinare od Vlade Republike Hrvatske da raspriše referendum s pitanjem: "Jeste li za to da se pitanje granice sa Slovenijom (umjesto političkog odlučivanja arbitražom) rješava isključivo na Međunarodnemu sudu pravde?" Predložio je da se referendum održi istog dana kad i predsjednički izbori.

Među potpisnicima inicijative za referendum su akademici Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Slavko Barišić, Ante Glibota, Marin Hraste, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Slobodan Novak, Josip Pečarić, Stanko Popović, sveučilišni profesori Vladimir Katović, Davor Pavuna, profesor emeritus Ivo Soljačić, kipar Kuzma Kovačić, slikar Josip Botteri Dini, fra Andrija Nikić i drugi.

Akademik Josip Pečarić je izjavio da je potpise za inicijativu za referendum počeo prikupljati pošto ju je predsjednički kandidat Miroslav Tuđman predložio 3. studenoga te da stalno stižu potpisi potpore iz zemlje i inozemstva.

Prijedlog o raspisivanju referendumu o arbitražnom sporazumu između hrvatske i slovenske vlade dosad je iznio Hrvatski helsinski odbor za ljudska prava, Forum hrvatske slove i zagrebačka Građanska inicijativa "More je kopno".

(Hina)

**BILO JE ZA OČEKIVATI DA HRVATSKI MEDIJI PREŠUTE
NAŠU INICIJATIVU. ZA NJIH JE, KAO I ZA HRVATSKU**

VLAST, NEBITNO MIŠLJENJE 12 HRVATSKIH
AKADEMIKA, PEDESETAK SVEUČILIŠNIH PROFESORA,
OSAMDESETAK DOKTORA ZNANOSTI I DA NE
NABRAJAM DALJE :)

ZANIMLJIVO JE DA JE SLOVENCIMA MIŠLJENJE
OVAKVOG SKUPA HRVATA INTERESANTNIJE PA JE SPA
PRENJELA VIJEST O INICIJATIVI:

Tuđman zbral 550 podpisov za referendum o arbitražnem sporazumu

- Referendumsko pobudo o arbitražnem sporazumu s Slovenijo, ki jo je prejšnji teden predstavil predsedniški kandidat Miroslav Tuđman, sicer starejši sin pokojnega hrvaškega predsednika Franja Tuđmana, podpira več kot 550 oseb, je danes v Zagrebu dejal hrvaški akademik Josip Pečarić, ki je začel zbirati podpise za razpis referendumu.

Zagreb, 09. novembra (STA) - Referendumsko pobudo o arbitražnem sporazumu s Slovenijo, ki jo je prejšnji teden predstavil predsedniški kandidat Miroslav Tuđman, sicer starejši sin pokojnega hrvaškega predsednika Franja Tuđmana, podpira več kot 550 oseb, je danes v Zagrebu dejal hrvaški akademik Josip Pečarić, ki je začel zbirati podpise za razpis referendumu.

Kot je še poročala hrvaška tiskovna agencija Hina, so med tistimi, ki podpirajo pobudo tako akademiki, univerzitetni profesorji, umetniki, književniki in duhovniki kot upokojenci in delavci.

Miroslav Tuđman je prejšnji teden od hrvaške vlade zahteval, naj razpiše referendum o arbitražnem sporazumu na isti dan, kot bo potekal prvi krog predsedniških volitev, to je 27. decembra. Pojasnil je, da bi morala vlada državljanje na referendumu vprašati, "ali so za to, da se vprašanje meje s Slovenijo namesto političnega odločanja z arbitražo rešuje le in izključno na Meddržavnem sodišču v Haagu".

Državljanska pobuda Morje je kopno, v kateri so zbrana različna

društva državljanov, med njimi tudi veteranov in vernikov, je napovedala, da nameravajo od 15. do 29. novembra zbrati 500.000 podpisov, koliko je potrebnih, da bi vlada razpisala referendum.

Razpis omenjenega referendumu so predlagale še nekatere nevladne organizacije, med njimi Hrvaški helsinški odbor. (konec)gi/ms STA169 2009-11-09/15:52

JOŠ JEDNOM SE POKAZALO KOLIKO JE HRVATSKIM VLASTIMA I MEDIJIMA NEBITNO ŠTO MISLE HRVATI. PA ONI NISU GAZDE, ZAR NE? :)

Akademik Josip Pečarić

PRILOZI: Nenad Piskač, Urednički komentar**TUĐMANOV REFERENDUM**

Dr. Miroslav Tuđman ponudio je najdemokratičniji odgovor glede situacije sa Sporazumom o arbitraži

Sad je već potpuno jasno kako u Sloveniji postoji nacionalni konsenzus o posezanju za hrvatskim teritorijem. On je građen velikosrpskom taktikom Ilike Garašanina – "kamen po kamen". Također je jasno da ciljevi toga slovenskog posezanja imaju svoje strateške partnere i u Hrvatskoj i u Bruxellesu. Tijekom predsjedanja dr. Franje Tuđmana Slovenci su k njemu došli s istim prijedlogom koji je ove godine prihvatile Vlada, a Sabor mu dao suglasnost. Tuđman im je tada rekao da može prihvati slovenski prijedlog ako Slovenija istodobno kroz slovenski teritorij dopusti Hrvatskoj izravni kontakt (kopneni dimnjak) s Austrijom! Više mu nisu dolazili, ali nisu ni odustali. Čekali su pogodan trenutak i podobne partnere. Našli su ih potom u Račanu, a zatim u Jadranki Kosor i aktualnom sazivu Hrvatskog sabora. Slovenski partneri u Hrvatskoj morali su stoga postići: a) udaljiti struku od središta odlučivanja, b) postići visok stupanj političkog jednoumlja, c) svoj čin proglašiti domoljubnim kako bi hipnotizirali hrvatsku javnost, i d) dobiti verbalnu podršku europskih birokrata. Sve je to savršeno odrđeno uz neviđenu medijsku servilnost. Kost u grlu ostao je zahtjeva za referendumom, kojega je potaknuo predsjednički kandidat Miroslav Tuđman. Zato se ni ne spominje, dok se istodobno, iako su zadovoljni Sporazumom o arbitraži, u Sloveniji o njemu raspisuje referendum.

Prema dostupnim informacijama stvar sa slovenskim posezanjem za hrvatskim teritorijem započela je još 1993/4. u Radnoj skupini pri Odboru za međunarodne odnose slovenskoga parlamenta u kojoj su bili Dimitrij Rupel, Zoran Thaler, Borut Pahor i Zmago Jelinčič. Oni su dali naputke slovenskim pregovaračima u kojima se izravno teži za hrvatskim kopnenim teritorijima pomoću kojih bi dobila uporište u međunarodnom pravu koje bi joj jamčilo "izlaz na otvoreno more". S potpisanim i ratificiranim Sporazumom

o arbitraži Slovenija će učiniti značajan korak u ostvarenju svoje politike posezanja za hrvatskim teritorijem, koju kamen po kamen gradi već 16 godina u maniri velikoslovenstva, na koje upozorava i akademik Petar Strčić (vidi Zbornik radova s prvih Dana dr. Franje Tuđmana, V. Trgovišće, 2008.).

Pred Hrvatskom je sada procedura ratificiranja potpisano Sporazuma o arbitraži. Ili referendum. Nema sumnje da će ratifikacija, s obzirom na katastrofalno stanje i ozbiljnost hrvatskog parlamentarizma, ako ne dođe do značajnijih zaokreta, proći kroz saborsku proceduru. Teško je vjerovati da će Vlada raspisati referendum s pitanjem: Jeste li za to da se pitanje granica sa Slovenijom (umjesto političkog odlučivanja arbitražom) rješava isključivo na Međunarodnom sudu pravde? Ta, već se uz struku odrekla i mišljenja naroda. Ni aktualni predsjednik države u tom pogledu nije ni od kakve koristi.

Koji su argumenti Tuđmanove inicijative o referendumu, koju iz dana u dan potpisuje sve veći broj hrvatskih građana? Memorandumom od 19. svibnja 2000. (Hrvatska, Italija i Slovenija) regulirana je plovیدba u Jadranu, pa je očito da Sporazum o arbitraži ne rješava to pitanje nego ono nametnuto slovenskom taktikom "kamen po kamen". Tu je i opasnost glede odnosa između Italije i Hrvatske po okončanju arbitraže. Premijerka "nije kvalificirana" a bez konzultacija sa strukom ušla je u međunarodne pregovore "koji nose moguće vrlo nepovoljne i trajne učinke po integritet naše domovine". Inicijativa upozorava da je "državni vrh" saznavši "za snažnu osudu" struke i znanstvenika, počeo snažno slaviti sporazum i najavljivati skorašnje potpisivanje. Potom se naglašava javno ignoriranje volje hrvatskog naroda izražene kroz objavljenu izjavu Komisije Iustitia et pax. Upozorava se na samovolju vlasti, koja "pogrješku slavi kao pobjedu". Podseća se kako Vlada "ni jednoga treba niti ponudila referendum o ovako krucijalnim teritorijalnim i državnicičkim pitanjima što je dosad neviđena praksa u nas i u svijetu", te da "nismo dali mandat ovoj Vladi" glede trajnih pitanja "identiteta, suvereniteta, integriteta i očuvanja međunarodnih granica". Inicijativa drži kako je zabluda vjerovati "da će dovođenjem RH u rizik poklanjanja državnog ozemљa" biti prekinut

"lanac protuhrvatskih ucjena", jer iskustvo pokazuje: "Jednom sluga – uvijek sluga".

Među prva četiri potpisnika ove politički i medijski prešućene (totalna cenzura!) Inicijative tri su akademika (I. Aralica, B. Arapović, D. Ašperger) i jedan doktor znanosti (M. Artuković). Hoće li polučiti rezultat? Prođe li stvar kroz sve prepreke, povijest će je pamtitи kao Tuđmanov referendum. Ne dvojim da bi rezultat referenduma o Sporazumu bio dijametralno suprotan od uskladbe stajališta Predsjednika Republike, Vlade i Hrvatskoga sabora.

„Hrvatsko slovo“, 13. studenoga 2009.

OTVORENO PISMO PROGRAMSKOM VIJEĆU HRT-A

Poštovani,

Danas je deseta obljetnica od smrti Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana.

Šaljem vam Otvoreno pismo vašem Programskom Vijeću s više od 200 potpisnika - državljana RH najrazličitijih zanimanja (od akademika, sveučilišnih profesora, književnika, umjetnika do radnika i umirovljenika) u znak protesta što se na vašoj televiziji (koja bi trebala biti i naša jer je navodno javna) vrijeđa uspomena na njega, a time se vrijeđaju i svi istinski hrvatski domoljubi!
S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

Poštovani gospodo,

iznenađeni smo viješću po kojoj ste raspravljali o pokrenutom postupku razrješenja glavne urednice Informativnog programa HTV-a, Hloverke Novak Srzić. Utvrđili ste da je ravnatelj HTV-a Blago Markota (koga ste inače smijenili) pokrenuo postupak njezina razrješenja te zaključili kako od Ravnateljstva o tom postupku treba tražiti mišljenje u roku od tri dana, a od Hloverke Novak Srzić očitovanje u roku od sedam dana. Ovaj zaključak donijeli ste jednoglasno.

Jasno nam je da niste uopće razmatrali dva pisma koja smo uputili HTV-u. Očito je da ste se time svrstali uz one o kojima pišemo u svom drugom pismu HTV-u:

„Zato je zaista nevjerojatno kako ljudi nasjedaju podvalama toga rigidnoga komunističkog "štaba" instaliranog na HTV-u, a koji čine Denis Latin, Aleksandar Stanković i mnogi pridošli drugovi.“

A da je to tako potvrdila je reakcija voditelja emisije „Nedjeljom u 2“ (27. rujna 2009.) Aleksandra Stankovića na skandaloznu izjavu

njegova gosta Igora Mandića da je u 90.-tim godinama prošlog stoljeća, odnosno „nakon što su izbačeni iz ustava **trećina Srba ili ubijena, trećina Srba raseljena, trećina lojalizirana i Pavelić mirno spava**“. Doduše, voditelj Stanković je nakon što je Mandić spomenuo Pavelića konstatirao da je Mandić „upotrijebio teške riječi kad je govorio o položaju Srba u Hrvatskoj nakon 1991. i usporedio to s naumom Ante Pavelića“, ali je nakon Mandićeva novog i odlučnog zaključka da je „**Tuđmanova politika išla za time da riješi srpsko pitanje u Hrvatskoj, isto kao što je Hitler htio riješiti pitanje Židova**“, odnosno da je „**na isti način Tuđman riješio pitanje Srba u Hrvatskoj**“, izostala voditeljeva reakcija na tu izjavu.

Zar takva Stankovićeva reakcija zapravo ne pokazuje koga se može optužiti da „HRT nije katedrala već **tamnica hrvatskog duha**“ što je glavna optužba protiv gđe Hloverke Novak Srzić? Zato Vas pozivamo, da umjesto zahtjeva za smjenom gđe Hloverke Novak Srzić razmotrite odgovornost g. Stankovića za ovakvo izjednačavanje suvremene Republike Hrvatske s nacističkom Njemačkom! Njegovo nereagiranje je zapravo slaganje s takvom tvrdnjom, a to je kleveta najgore vrste kojom su povrijedeni svi gledatelji HTV-a, isti oni koji su od države primorani vašoj televiziji plaćati «pristojbu». A HTV im to vraća ovakvim uvredama!

Već smo konstatali da je sve to u funkciji predsjedničkih izbora, tj. u funkciji još većeg favoriziranja pojedinih predsjedničkih kandidata. To nam je pokazao i predsjednički kandidat SDP-a Ivo Josipović, kojega otvoreno podržavaju čak i neki članovi Programskega vijeća, a koji je jedan od onih koje vaša kuća favorizira preko svake mjere i ukusa. Naime, i on se uključio u zahtjeve za smjenom gđe Novak Srzić:

"svaki građanin koji je zadnjih mjeseci gledao HTV-ov središnji dnevnik mogao je i bez nekog velikog istraživanja zaključiti koga preferira gospoda Novak-Srzić".

Trebamo li vas podsjetiti da je upravo Josipović onaj kandidat kojeg je HTV postavio kao posljednjega u redoslijedu nastupanja na vašoj televiziji. O tome se oglasilo i Hrvatsko kulturno vijeće:

„Iako smo već predugo svjesni bijede hrvatske demokracije ipak nismo očekivali da će se vladajući u Hrvatskoj usuditi dovesti u pitanje jednakopravnost kandidata u predsjedničkoj kampanji. U tom smislu najteža je situacija na HRT -u gdje se događa nastavak ideologičkih ratova nezamislivih na javnoj televiziji i na kraju sramotna programska podjela u redoslijedu nastupanja pojedinih predsjedničkih kandidata.

Treba li reći da je SDP-ov kandidat Josipović, inače izvan svake logike prezastupljen u svim medijima, dobio mogućnost da nastupi posljednji što je ozbiljna prednost do koje se dolazi ili sretnim ždrijebom (što ovaj put nije bio slučaj, barem ne javno) ili nepoštenim i zakulisnim favoriziranjem protiv kojega dižemo svoj glas zajedno s većinom hrvatskog naroda koja to isto gleda i osjeća.“

Hrvatskoj javnosti dužni ste objasniti, u najmanju ruku, na koji je način HTV dobio spomenutu redoslijed u predstavljanju kandidata.

S obzirom na ovakvo činjenično stanje očito je da ste predložili smjenu gđe Hloverke Novak Srzić samo zato što smatrate da tzv. javna televizija treba dati potporu predsjedničkom kandidatu SDP-a.

U kontekstu, kako HKV kaže, „ideologičkih ratova“, trebali biste uzeti u obzir i sljedeću vijest:

„Europska pučka stranka, koja ima najviše zastupnika u Europskom parlamentu, osudila je u utorak promicanje komunističkih simbola u nekim zemljama članicama, spominjući kao primjer Sloveniju zbog imenovanja ulica po Josipu Brozu Titu i odlikovanja jednog dužnosnika bivše jugoslavenske tajne službe.

- U kontekstu 20. obljetnice demokratskih promjena u Europi, kada se demokratska Europa prisjeća važnosti događaja od prije dvadeset godina, zastupnička skupina EPP-a

u Europskom parlamentu odbacuje sustavno ohrabrivanje promidžbe komunističkih simbola i diktatora u nekim zemljama članicama. Primjerice, u Ljubljani, glavnom gradu Slovenije, jedna ulica imenovana je po diktatoru Josipu Brozu Titu ove godine, a slovenski predsjednik Danilo Tuerk prošli je tjedan odlikovao Tomaža Ertla, bivšeg šefa tajne komunističke policije UDBA - kaže se u priopćenju EPP-a.

- To nije samo revidiranje povijesti i stvaranje podjela u društвima, nego i postavljanje loših primjera za mладe naraštaje. To usporava ozdravljenje društava što je ključni cilj dovršetka tranzicije prema demokraciji. To šalje posebno negativnu poruku domаoj i međunarodnoj javnosti kao i mладim naraštajima - istиće šef zastupničke skupine EPP-a Joseph Daul.

- Žalimo zbog odlikovanja bivšeg šefa tajnih službi Slovenije. To je kao da ste odlikovali čelnika STASI-a u istočnoj Njemačkoj - zaključuje Daul.“

Ponovo ћemo Vas podsjetiti na upozorenje dano u našemu drugom pismu:

„U općoj zbrici koja se ovih dana odvija na HTV-u (da li slučajno upravo sada pred izbore?) to zanimljivo društвance vidi svoju priliku da zauzme Informativni program HTV-a i tako bitno odredi tijek i ton izbora za Predsjednika Republike Hrvatske, a jednako tako i za nešto kasnije parlamentarne izbore.“

U tom kontekstu prirodno se nameće zaključak da HTV preferira Ivu Josipovića koji je bio član SK još od 1980. godine (prema „Slobodnoj Dalmaciji“ od 31. 10. 2009. u Partiju je ušao zbog tuge za Titom) zbog njegova mišljenja kako je Tito pozitivna ličnost (vidjeti Index.hr, utorak 16. rujna 2008. - prenio Portal Dragovoljaca Domovinskog rata RH 8. prosinca 2009.):

„Ne bih mogao odgovoriti je li on bio heroj ili zločinac, jer to su preopćenite kvalifikacije. Imao je svoje i dobre i loše strane, ali on je za mene u konačnici pozitivac,“

Jeste li se i vi napadima na gđu Hloverku Novak Srzić, zapravo uključili u borbu za HTV koja će isključivo biti dostupna zagovornicima lika i djela jednog od najvećih zločinaca dvadesetoga stoljeća?

Uvjereni smo da naše pismo u sadržajnom smislu ima potporu ne samo nas potpisnika (a potpisali smo i nedavno pismo sličnoga sadržaja) nego i velikog dijela naroda koji sa zaprepaštenjem promatra drsko vrijedanje najdubljih hrvatskih osjećaja, koje već predugo traje bez ikakvih sankcija odnosno posljedica po one koji to čine. I, umjesto da se postavi pitanje čudne i problematične djelatnosti jednog Stankovića ili Latina na HRT-u, postavlja se problem Hloverke Novak-Srzić, a u tu prozirnu hajku uključuje se javno, ništa manje nego i jedan predsjednički kandidat (Josipović), što je skandal nezabilježen u svijetu demokracije. Ovo je slučaj koji ukazuje da je demokracija u Hrvatskoj ozbiljno ugrožena. Upozoravamo stoga članove Programskog vijeća da stanu u obranu krvlju stečene demokracije koja, nažalost, upravo na HRT-u pokazuje dramatične oblike ugroženosti.

Zagreb, 9. 12. 2009.

Akademik Smiljko Ašperger

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Duško Abramović, Mississauga, Canada

Nevena Abramović, Mississauga, Canada

Domagoj Artuković, student

Francika Artuković, dipl. ing.

Hrvoje Artuković

Ivana Artuković

Jozo Artuković, umirovljenik

Mirjana Artuković, službenica

Mirna Artuković, studentica

Stanislav Artuković, student

Don Miljenko Babaić
Marijan Babić, ing.
Aneli Bacelj, dipl. ljudsko pravo, Švedska
Daniel Bacelj, novinar, Švedska
Josip Bacelj, umirovljenik, Švedska
Neda Bacelj, političarka Švedske
Ivan Balić, službenik
Akademik Slaven Barišić
Andrija Baltić, dipl. ing.
Tomislav Beram, Predsjednik Hrvatskog Međudruštvenog odbora
za zajedničku suradnju Sydney Australia
Ante Bevanda, Cleveland, SAD
Marica Bevanda, Cleveland, SAD
Ivan Bičanić, ing.
Marija Bičanić, umirovljenica
Mr. sc. Nikola Bičanić
Franc Bilić, prof.
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh.
Pero Blazević, Cleveland, SAD
Dražen Bokor, Montreal, Kanada
Gojko Borić, novinar i publicist
Damir Borovčak, dipl. ing., samostalni publicist
Niko Bosković, dipl. ing.
Mr. sc. Tomislav Bradić
Ante Brčić, novinar
Ivan Brdar, Cleveland, SAD
Andrijana Brekalo, dipl. ing.
Tvrtko Brekalo, dipl. iur.
Ivica Brešić, mag. oecc.
Kristijan Brkljačić, dipl. ing.
Anton Bruketa, poduzetnik, Cleveland, SAD
Janko Bučar, dipl. pravnik i književnik
Prof. dr. sc. Marin Cikeš
Joso Cindrić, Cleveland, SAD
Mr.sc. Ferdo Colak, prof. (Njemačka)
Davor Cvitanić, dipl. ing.
Fanika Cvitanić, dipl. ing.

Joško Čelan, novinar i publicist
Srećko Čuljak, dipl. eoc.
Tihomir Čuljak, dipl. eoc.
Prof. dr. sc. Vera Čuljak
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. Vlado Dadić
Prof. dr. dr.h.c. Nikola Debelić
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Davor Dijanović
Admiral Davor Domazet Lošo
Dragi Ante Doljanin
Franjo Dragaš, Hrvatski Institut za Preporod Kulture; Filip-Jakov Tomislav Držić, prof., novinar i urednik "Hrvatskog lista"
Prof. Malkica Dugec, hrvatska pjesnikinja
Ante Duvnjak, ing. grad.
Drago Duvnjak, dipl. ing.
Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, psihoterapeut
Matija Filajdić
Nikola Franić, Cleveland, SAD
Dunja Gaupp, menađer prodaje
Osvin Gaupp, dipl. el. ing.
Ivo Gelo, Cleveland, SAD
Stana Gelo, Cleveland, SAD
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Robert Gložinić
Tomo Gložinić, dipl. pravnik
Prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
Frano Grbavac, poduzetnik
Mate Grbavac, student
Ante Grbić, Zadar
Ante Grbić, student
Antonia Grbić, student
Radojka Grbić
Josip Grgić, mag. oec.

Dr. sc. Branko Hanžek
Petar Hinić, Hrvatska kulturna zajednica, Stuttgart
Andela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student
Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
Branko Hrkač, sam. lik. Umjetnik
Katarina Iskra, med. sestra, Stuttgart
Kornelija Ivoš, službenica
Gordana Jakšetić, dipl. ing. mat.
Mr. sc. Julije Jakšetić
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Ante Rokov Jadrijević, dipl. ing.
Luka Javor
Akademik Dubravko Jelčić
Dr. sc. Milan Jelić, ekonomist u m., Argentina
Tomislav Jurkić, dipl. ing.
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije, u m.
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije, u m.
Ivan Katić, industrijalac, Cleveland, SAD
Ljiljana Katić, dipl. učitelj i teolog
Slavko Katić industrijalac, Cleveland, SAD
Prof. dr sc. Drago Katović
Prof. dr sc. Vladimir Katović
Ivan Klarić, umirovljenik, Zagreb
Alojzije Kokorić, ing.
Nedjeljko Kovacavić, Cleveland, SAD
Stjepan Kovač, prevoditelj
Mate Kovačević, novinar i publicist
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Mladen Križanić, dipl. ing.
Tomo Kucinić, Cleveland, SAD
Ruža Kutleša prof.
Prof. Ive Livljanić, hrvatski veleposlanik u m.
Ivica Luetić, novinar
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Mario Mađer, dipl. ing.

Marijan Majstorovic, novinar i publicist

Blažena Magdić

Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV

Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić

Ivan Marić

Marko Marić

Matko Marić

Željka Marić

Ana Marijić

Ivana Marijić

Katarina Marijić

Marija Markić, CTC

Slobodan Markić, P. Eng.

Miško Maslać, Cleveland, SAD

Dr. sci Josip Matjan, dipl. ing.

Andrija Mažić

Mr. sc. Lujo Medvidović, odvjetnik

Jela Medvidović-Grbavac, obrtnik

Josip Miljak, predsjednik HČSP

Luka Mitrović

Vlado Mitrović

Nikola Mulanović, umirovljenik

Ante Madunić, odvjetnik

Andrija Marić, poduzetnik, Cleveland, SAD

Ivo Masina, Cleveland, SAD

Milka Masina, Cleveland, SAD

Dr. sc. Miroslav Medimorec

Marko Milinković, Varaždin

Petar Mladinić, prof.

Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništva 'Krasna zemlja'

Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru sa 1101 članom

Prof. dr. sc. Milan Nosić

Alfred Obranić, predsjednik HDPZ-a

Michael Pack, za Hrvatski Svjetski Kongres – UK³⁷

Josip Papković

Dr. ing. Marijan Papić

Ivo Paradžik, umirovljenik

Prof. dr. sc. Davor Pavelić

Branislav Pazman, ing. elektrostrojarstva

Ljerka Pazman, viši fizioterapeut

Ankica Pečarić, prof.

Akademik Josip Pečarić

Dragutin Perić, Cleveland, SAD

Mr. sc. Marina Periša, prof.

Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor

Alojzije Petračić, umirovljenik

Prof. dr. sc. Ivan Petrović

Akademik Stanko Popović

Zoran Pranjković dipl. ing. grad.

Damir Primorac, Belgija

---

³⁷ Štovani,

Evo tek sad se javljam u svezi dogadaja u upravi HTV-a kao i programa na TV-u. Rekoh TV-u jer HTV-u bi značilo Hrvatskoj televiziji, koja iako se tako naziva, nije.

U prvom redu, tko i zašto želi izbaciti gdje Hloverku Novak Srzić, jednu od prvih i sad već posljednjih iskusnih voditelja na našoj hrvatskoj televiziji. Malo Hrvata (ica) danas ima u upravi HTV-a. Kad slušam neke voditelje u Hrvatskoj uživo ili drugim emisijama, ili sapunicama (Sunčana dolina), jezik im vrvi srbizmima ili nepotrebnim engleskim inacicama. Nasa zvana Hrvatska televizija sad bas pred izbore prikazuje partizanske filmove, promičući na taj način komunizam, koji je Europa osudila, a mi želimo u EU?! Plaćamo skupo TV a dobijamo za užvrat škart i jugo bljuvotine.

OTVORENO je jedna od najboljih emisija na hrvatskoj emisiji, visokog europskog i demokratskog standarda. Kakve li sramote izbaciti ili izgubiti osobu, koja kakvog god se programa prihvati, stvori kvalitetu i interes, kakvu Hrvati mogu samo poželjeti.

Zato, mi Hrvati prosvjedujemo protiv onih, koji sve vise svode HTV program na balkanizam i komunizam, a nisu našli vrijedno da nas izvješćuju o događajima kao KRUG ZA TRG, proces protiv naših heroja u Haagu ili umjesto Neretve, Sutjeske da se prikaze vrijedan hrvatski film novije povijesti CETVERORED.

Hvala na pozornosti

Michael Pack

HRVATSKI SVJETSKI KONGRES - UK

Mile Radas, Cleveland, SAD
Jela Radas, Cleveland, SAD
Ivo Radeljak, Cleveland, SAD
Ing. Nijo Radočaj, industrijalac, Cleveland, SAD
Vid Raguž - VIDRA, dragovoljac DR-a, Dubrovnik
Nedjeljko Razov, Cleveland, SAD
Sonja Razov, Cleveland, SAD
Dr. Stjepan Razum
Milan Ribičić, dr. vet. med.
Božidar Ručević, dipl. ing.
Ivan Sarić
Neda Sarić-Rosandić, bivša veleposlanica, Cleveland, SAD
Gordana Smitka, poduzetnica
Marijan Smitka, umirovljenik
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Ivan Starčević, dipl. ing. ele. u m,
Miljenko Stojić, teolog, književnik i novinar
Jaroslav Stučka, umirovljenik
Ante Susnjara, Cleveland, SAD
Ante Šare, dipl. ing. el., sveučilišni nastavnik u mirovini i
Predsjednik HUV-a
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dražen Šepl, dipl. soc. rad.
Ivana Šimat, mr. pharm.
Marko Šimat, dipl. ing.
Mijo Šimić, dipl. ing.
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar
Mr. sc. Đuro Škvorc
Miran Tadić, Cleveland, SAD
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Ivana Tanovitski, prof.
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Željko Tomašević, dipl. iur, pričuvni časnik HV
Mile Tominac, poduzetnik
Damir Tučkar, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Kosta Urumović

Franjo Valentić, Cleveland, SAD

Đuro Vidmarovic, veleposlanik u mirovini

Zdravko Vlaić, dipl. ing.

Prof. dr. sc. Zlatko Vrličak

Marijana Vukadin, tajnica uprave

Petar Vulić, književnik

Daniel M. Zakarija,dia,aia (Chicago)

Mladen Zelić, dipl. ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike

Marija Zelic-Artuković, dipl. ing.

Blago Zovko, Cleveland, SAD

Branko Zovko, Cleveland, SAD

Drago Zovko, dipl. iur.

Marko Zovko, Cleveland, SAD

Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i
bivši igrač splitskog Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim
1960, kao i srebrena EURO 1960 Paris

Portal „Hrvati amac“, 10. 12. 2009.

Portal HKV-a, 10. 12. 2009.

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Ćelije, spaljeno i zajedno s crkvom sravnjeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji.

Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruća' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća progananih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena 1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su

umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas sudići povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger

akademik Hrvoje Babić

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospicko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,
dopisni član HAZU-a (Hrvatske akademije znanosti i
umjetnosti)

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

akademik Slavko Matić

akademik Slobodan Novak

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanek
akademik Nenad Trinajstić³⁸

---

³⁸ Ovaj je tekst objavio tjednik Nacija 9. studenoga 2011.

O PISMU

Akademik Josip Pečarić – Haaškome tribunalu

POZIV HAAŠKOME TRIBUNALU

Povodom mog razgovora s gospodinom Davorom Dijanovićem objavljenim na Portalu Hrvatskoga kulturnog vijeća bilo je mnogo komentara i na samom Portalu i onih poslanih meni osobno. Posebno me se dojmio jedan komentar koji je na Portalu objavljen s potpisom „Verbum“. Poslao sam ga na niz adresa i reakcije su bile slične mojoj.

Prije nekoliko dana o haaškim presudama održana je tribina (Tribina Grada Zagreba) s prof. dr. sc. Zdravkom Tomcem. Dr. Tomac je spomenuo kako sam ja mnogo prije svih drugih rekao da je Sud u Haagu – zločinački sud – i kako su presude u Haagu pokazale da je to istina!

Ta konstatacija dr. Tomca samo potvrđuje kako je točan i naslov teksta koji sam objavio na Portalu HKV-a kada sam doznao za presudu: „*Civilizirani*“ svijet presudio je sam sebi!

Evo jednog reagiranja na Verbumov tekst koji to potvrđuje:

Jadnicima i prodanim dušama iz svjetske zajednice koji se tako iživljavaju na pravednicima kako bi, nadaju se, možda uspjeli preživjeti svoje nečasno prikrivanje vlastite krivnje za sve što se događalo našem napačenom narodu – ali još i više prikriti nezadovoljstvo zbog svoje nesposobnosti da nas onako podlo podjarmo kao što su to namjeravali, a zahvaljujući Bogu i hrabrim i srčanim hrvatskim braniteljima, ipak nisu uspjeli. Sapienti sat!

Sve to pokazuje da Hrvati nikada ne će prihvati bilo kakvu presudu „suda“ u Haagu kao osudu nekakvog zločina naših generala (zapravo Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana), nego visina tih osuda znači da su odmjerili visinu svog zločina prema hrvatskom narodu.

Zato i ne čudi sto su članovi Stalnoga vijeća Hrvatske biskupske konferencije uputili poziv vjernicima povodom pohoda svetoga oca Benedikta XVI. Hrvatskoj u kojem stoji i sljedeće:

Sveti otac Benedikt XVI., poglavар Katoličke Crkve, vrhovni autoritet suvremenog čovječanstva, dolazi nama Hrvatima u vremenu kad je povrijeđeno dostojanstvo našega naroda da bi nas ojačao u vjeri u Boga, apsolutnoga gospodara povijesti. Dolazi nam da bi nas učvrstio u Božjoj ljubavi koja označava suosjećanje, žrtvovanje, podnošenje nepravde, prihvatanje drugačijih, opruštanje svima koji nanose zlo. Dolazi pohoditi nas da bi nas utvrdio u Božjoj nadi da ćemo očuvati svoje narodno dostojanstvo, da će pobijediti istina i pravda.

Zato vas sve pozivam da to i pokažete tom „civiliziranom“ svijetu (a time i hrvatskim vlastima). Verbumov tekst je idealan za to. Možete mu nešto dodati ili oduzeti. Prevedite ga na strane jezike. Šaljite ga na sve moguće i nemoguće adrese. Objavite ga gdje je god to moguće. Možete ga poslati pojedinačno ili skupno. Evo i nas trojica hrvatskih akademika (jedan devedesetogodišnji kemičar, jedan fizičar i jedan matematičar) napravili smo nešto slično i nadamo se da će tekst objaviti i hrvatski portalni i hrvatske novine. Po uzoru na originalni tekst, naslovili smo ga na Haaški tribunal. Međutim, mnogo bolje je nasloviti ga vladama, predsjednicima, veleposlanicima onih zemalja koje su osuđujuće presude zapravo i donijele, ili pak onih zemalja koje šute. Svi oni znaju razliku između agresije i obrane pa bi se trebali zauzeti za istinu! Tim prije što su haaške presude samo završetak zločina prema našem narodu u kome su i same sudjelovale. Naime, članice su UN-a, pa i one stoje iza famoznog embarga na uvoz oružja kojim je našem narodu oduzeto pravo na slobodu. Izborili smo ju unatoč tomu – i sada imamo i presude za taj "zločin".

Haaškome tribunalu

(...)

Povodom rasističkih Haaških presuda 15. travnja 2011.

akademik Smiljkо Ašperger
akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović³⁹

Napomena

Svi oni koji žele podržati tekst trojice akademika neka pošalju svoje podatke – ime i prezime, zanimanje i eventualnu znanstvenu titulu na adresu organizatora prikupljanja potpisa akademika Josipa Pečarića: pecaric@element.hr

Portal HKV-a, srijeda, 1. lipnja 2011.

---

³⁹ S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović, Haaškome tribunalu. U knjizi: General pukovnik Mladen Markač (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011., str. 313-314.

PROFESOR ZVONIMIR JANKO potpisnik Pisma VS-u UN-a

Naše pismo VS-u UN-a do sada je potpisalo 14 akademika (Ivan Aralica, Smilko Ašperger, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Boris Bučan, Marin Hraste, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Slavko Matić, Josip Pečarić, Stanko Popović, Franjo Šanjek, Nenad Trinajstić), dva biskupa (Mile Bogović i Valentin Pozaić) i jedan dopisni član HAZU-a profesor Zvonimir Janko (Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg). Pismo već ima više od 900 supotpisnika. Političara baš i nema. Nema ni onih koji pretendiraju na mjesto vođe državotvornih Hrvata. Zanimljivo, jer iako pismo potpisuju akademici i biskupi, ipak se slobodno može reći kako je ono proizшло iz naroda. Akademici i biskupi su samo uzeli tekst jednog nepoznatog autora na Portalu HKV-a, dotjerali ga i ponudili na potpisivanje. Naši ljudi su jednako tako tekst prepoznali kao svoj, a posebno me veseli sto su to prepoznali i toliki sveučilišni nastavnici i znanstvenici (njih preko 130).

Zapravo, mnogi od naših znanstvenika i drugih koji su potpisali i supotpisali Pismo itekako zaslužuju da pišemo o njihovom radu i predstavimo ih čitateljima. Mislim da će mi svi oprostiti što sam odlučio pisati o svom matematičaru. To mi je i najprimjerenije, zar ne?

Nisam siguran jesu li naši čitatelji čuli za profesora Janka iako se radi o iznimnome svjetskom znanstveniku koji je već pedesetak godina državotvornim Hrvatima prava legenda. Moj brat, zagrebački student, o profesoru Janku mi je pričao još šezdesetih godina prošloga stoljeća.

Zvonimir Janko rodio se u Bjelovaru 1932. godine. Nakon mature upisao se na studij matematike na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Na drugoj godini bio je izbačen s fakulteta na dvije godine, mada je disciplinski tužitelj tražio isključenje sa svih sveučilišta u tadašnjoj Jugoslaviji i to za svagda! Bio je žrtva hajke na hrvatski orijentirane studente koji su položili vijenac na grob Ante Starčevića u Šestinama. Ti su studenti bili uhićeni i poslije osuđeni na zatvorske kazne. Jedan kolega zamolio je profesora

Janka da mu za prijatelja, jednoga od uhićenih, skupi od nekih profesora potrebne potpisne u indeksu, što je on i učinio ne znajući o kome i o čemu se radi. Nakon istrage i javnih osuda na fakultetskim skupovima u stilu komunističkih montiranih procesa, studenti, pa i profesor Janko, bili su kažnjeni i s te strane.

Kakva je bila ta država najbolje se vidi iz riječi prof. Janka o tom suđenju:

Povod tome je bilo to što nisam mogao dokazati da nisam znao da su neki kolege nosili vijenac na Starčevićev grob, a ja ih nisam prijavio. Poslije toga su se hrvatski komunisti pobrinuli da i nakon mog doktorata, 1960. godine, ne mogu dobiti zaposlenje niti na jednom sveučilištu u Jugoslaviji, pa su me doslovno istjerali iz domovine.

Kad je nakon isteka kazne diplomirao, dobio je posao profesora matematike i fizike na gimnaziji u Širokom Brijegu u Hercegovini. Mjesto je u to vrijeme nosilo nametnuto ime Lištica. Njegov matematički talent, koji je usmjerio u područje teorije konačnih grupa, već ondje je zaiskrio rezultatima koji su bili objavljeni u inozemstvu. Meni se posebno urezala u pamćenje priča kako su tada profesoru Janku pisali iz svijeta na adresu „University of Listica”. Da, tko bi i pomislio da takav talent ne može dobiti posao na sveučilištu u svojoj zemlji, zar ne?

Još u Širokom Brijegu profesor Janko napisao je svoju disertaciju, za koju je formalni mentor bio prof. Vladimir Devidé.

Kad nije išlo u toj državi, profesor Janko je dobio mjesto asistenta na sveučilištu u Bonnu. Iz Bonna uskoro odlazi u Australiju, najprije u Canberru a onda u Melbourne, gdje dolazi i do svojega epohalnoga otkrića – prve Jankove sporadične jednostavne grupe **J**₁.

To je otkriće zapanjilo matematičke krugove. Nakon gotovo 100 godina od otkrića pet Mathieuovih sporadičnih jednostavnih grupa (1861. i 1873.) držalo se da nema drugih sporadičnih jednostavnih grupa i da će se uskoro dokazati da uopće nema drugih konačnih jednostavnih grupa osim onih koje su već poznate.

Koliki je to bio „potres” u teoriji grupa svjedočio je na proslavi 65. obljetnice profesora Janka u Mainzu prof. Bertram Huppert, autor i koautor (s Normanom Blackburnom) najopsežnijega

enciklopedijskog udžbenika – priručnika o konačnim grupama *Endliche Gruppen I, II, III*. On je tom prigodom rekao otprilike ovo:

Malo me toga iznenadilo u mom životu. Doživio sam i Drugi svjetski rat. Moglo se naslutiti da će doći do rata. Vjerujem da će vas iznenaditi, a nekoga možda i sablazniti ono što će vam reći. Doista su me iznenadila samo dva dogadaja: otkriće prve Jankove grupe i pad Berlinskoga zida.

U idućim godinama počeo je, pokrenut ovim otkrićem, pravi „lov“ na sporadične konačne jednostavne grupe, koji je trajao dvadesetak godina. U tim istraživanjima sudjelovali su mnogi matematičari i ukupno je o tome objavljeno više tisuća stranica. Ta istraživanja i pokret što ga je svojim otkrićem inicirao profesor Janko trajali su oko 30 godina, od 1955. do 1983., i doveli su do potpune klasifikacije svih konačnih jednostavnih grupa. U svojoj knjizi „The Classification of Finite Simple Groups“ istaknuti promicatelj toga istraživanja Daniel Gorenstein kaže:

Još nikad u povijesti matematike nije bilo pojedinačnoga stavka, koji bi zahtijevao 10.000 časopisnih stranica zgušnutoga dokazivanja. Tko bi mogao pročitati takav dokaz, a kamoli priopćiti ga drugima? Klasifikacija konačnih jednostavnih grupa ipak je takav stavak – njegov potpuni dokaz, koji je razradilo oko 100 teoretičara grupa kroz razdoblje od tridesetak godina, on je spoj oko 500 članaka u časopisima, što otprilike iznosi 10.000 tiskanih stranica.

Od 21 otkrivene grupe, počevši s prvom Jankovom grupom, profesor Janko otkrio je ukupno 4 grupe, koje po njemu nose imena J_1 , J_2 , J_3 i J_4 . Grupa J_4 bila je i posljednja otkrivena sporadična grupa. Profesor Janko je dakle otvorio i zaključio to veliko istraživanje. O grupi J_4 tiskana je i posebna monografija ruskoga matematičara A. A. Ivanova, pod naslovom *The fourth Janko's group*, koja sadrži 233 stranice.

Vjerovali ili ne, postoji i pjesma *Simple groups* (može se pronaći u Matematičko-fizičkom listu br. 4/232, 2007./2008., str. 258–259) u kojoj se dvaput spominje i ime profesora Zvonimira Janka. Osim rada na sporadičnim grupama profesor Janko je provodio i brojna

druga istraživanja, koja su objavljena u najuglednijim svjetskim časopisima.

Nakon australskih godina više je godina boravio u Sjedinjenim Američkim Državama na Ohio State University u Columbusu, u jakom središtu istraživanja teorije konačnih grupa. Početkom 70-tih godina, na poziv Sveučilišta u Heidelbergu, vratio se u Europu, u Njemačku.

Kad je završena klasifikacija konačnih jednostavnih grupa, profesor Janko počeo se 80-tih godina baviti primjenom teorije konačnih grupa u kombinatorici

U trećem, sadašnjem razdoblju, profesor Janko se počinje baviti teorijom p-grupa. Već je prvi članak profesora Janka u tom području snažno odjeknuo. Vodeći znanstvenik toga područja prof. Jakov Berković, iseljenik iz bivšega Sovjetskoga Saveza u Izrael, koji je intenzivno istraživao i pisao monografiju o p-grupama, ocijenio je taj članak kao najvažniji u zadnjih 30 godina. Kako je profesor Janko tako intenzivno istraživao i tolikom brzinom „gomilao“ nove važne rezultate, Berković je odustao od prvotne namjere da izda knjigu već 2001., jer je shvatio da bi s obzirom na važnost i množinu novih rezultata prof. Janka knjiga već u času pojavljivanja bila „zastarjela“. Izdavanje knjige se odgađalo iz godine u godinu, pa će se, umjesto 2001., početi izdavati mnogo kasnije. Ima tri dijela – **Theory of finite p-groups I, II, III**; treći je dio u koautorstvu s profesorom Jankom.

Profesor Janko je i u matematičkom životu Hrvatske imao ključnu ulogu. Pod njegovim vodstvom, neposrednim ili posrednim, izrađene su brojne disertacije u inozemstvu i u Hrvatskoj (80, a samo u Hrvatskoj njih čak 17). Njegova i moja znanstvena škola dala je najveći broj novih doktora matematike u nas pa kolege znaju reći: što bi bilo ostalo od hrvatske matematike, tj. tko bi držao nastavu na hrvatskim sveučilištima kada bi uklonili te doktore. Profesor Neven Elezović nas je tako na jednom predavanju u šali nazvao dobrim (Janko) i zlim duhom (Pečarić) hrvatske matematike.

Angažman profesora Janka i zauzimanje za naše matematičare zapaženi su i u Njemačkoj. Dobio je posebno priznanje Njemačke rektorske konferencije, (Deutsche Forschungsgemeinschaft) za prinos razvoju matematike u jugoistočnoj Europi, koje su potpisali

predsjednici tih organizacija. Njegovih učenika ima u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini te na Kosovu.

Profesora Janka upoznao sam tek 1993. godine. Naime, 1992. godine smo obojica izabrani u HAZU: on za dopisnog, a ja za člana suradnika. Nismo nazočili promociji pa su nam diplome uručili godinu dana kasnije. Tom prigodom profesor Janko je održao i predavanje o svojim grupama, a mogao sam čuti i iz prve ruke priču o cvijeću na grobu Oca Domovine. Posebno me je obradovao kada je, sa suprugom i profesorima Ćepulićem i Žubrinićem, 2005. godine bio na predstavljanju moje knjige „Priznajem, Hrvat sam!“ Danas već nekako prelazi u tradiciju da se krajem kolovoza nađemo u Murteru.

Literatura:

1. Željko Hanjš, Razgovor s profesorom Zvonimirovom Jankom, istaknutim hrvatskim matematičarom. Matematičko-fizički list, LX 1 (2009.-2010.)
2. Vladimir Ćepulić, Profesor Zvonimir Janko i teorija grupa, prikaz na proslavi u čast profesora Janka, 26. listopada 2007. u godini njegova 75. rođendana

http://www.croatianhistory.net/etf/janko/janko_cepulic.html

Potpisi za Pismo VS-u UN-a mogu se dati na adresu akademika Pečarica: josip.pecaric@yahoo.com

HRŠvijet, 23. srpnja 2011.

ONI NE ŠUTE

Preko 1100 supotpisnika Pisma Vijeću sigurnosti UN-a

Čitatelji Portala Hrvatskoga kulturnog vijeća znaju da je Pismo Vijeću sigurnosti UN-a proisteklo s ovog portala. Jedan komentar čitatelja iskorišten je kao osnova za to pismo. Zato možemo slobodno reći da je pismo nešto sto je proisteklo iz naroda.

Kako pismo potpisuju dva biskupa (mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski i prof. dr. sc. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački) 15 akademika (Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Boris Bučan, Marin Hraste, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Slavko Matić, Slobodan Novak, Josip Pečarić, Stanko Popović, Franjo Šanjek i Nenad Trinajstić) te jedan dopisni član HAZU-a (dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg) čini mi se da isto tako možemo slobodno reći da je barem toliko biskupa i akademika uz svoj narod.

Zapravo, pismo i nije zahtjev Vijeću sigurnosti UN-a za koji potpisnici vjeruju da će biti ispunjen. Ono je više optužba na ponašanje njihova „suda“ i samog Vijeća sigurnosti UN-a, što jasno proizlazi iz cijelog teksta, a poglavito iz činjenice što je napisano povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011. Da je to doista tako, dovoljno je samo uzeti u obzir činjenicu da je sam „sud“ konstatirao kako nema dokaza o zločinačkom karakteru operacije Oluja, nego je presudu utemeljio na osnovu učinka te operacije. A glavni učinak je zapravo bio spašavanje 100 000 muslimana u Bihaću.

SRAMOTA UN-a

Uopće, cijela ta priča s optužbom naših generala nešto je najstrašnije u povijesti UN-a. Poslije pokolja u Srebrenici Srbi su pokrenuli operaciju osvajanja Bihaća. Spremao se mnogo, mnogo veći pokolj. Reagirala je Hrvatska i spasila golem broj ljudi od zločina mnogo strašnjeg od onoga u Srebrenici. Međutim, Hrvatska je odmah bila osuđena zbog svoje akcije i predsjednik Tuđman je okarakteriziran

kao ratni zločinac. Tako je ispalo da je spašavanje 100 000 muslimana ratni zločin!

Pokrenuta je cijela mašinerija Haaškog suda da „dokaže“ kako je spašavanje tolikog broja muslimana i oslobođanje hrvatske zemlje ratni zločin. I doista, general Gotovina je dobio 24, a general Markač 18 godina robije. Umjesto da se Vijeća sigurnosti UN-a odmah ogradi od tog zločina, itekako su sudjelovali u njemu. Čudno je jedino kako se povodom toga rasističkog ponašanja prema muslimanima u BiH nisu oglasile muslimanske zemlje. Ako ne odmah, ono barem sada kada i sami suci konstatiraju da nemaju dokaza osim ovoga o učinku same operacije.

POTPISI I UNATOČ MEDIJSKOJ BLOKADI

Zapravo, nemam pravo nešto se posebno čuditi zbog toga. Zašto bi se oni oglasili kada sam i sam očekivao da će takva kvalifikacija „suda“ kod mnogih hrvatskih pobuditi poznatu hrvatsku šutnju. Međutim, činjenica da je među više od 1100 supotpisnika oko sto sveučilišnih profesora doista je nešto što me je obradovoalo. Ne zaboravimo da se o akciji praktično, osim na portalima, ne može naći ništa u našim glavnim medijima.

I ne samo da su sveučilišni profesori bili supotpisnici, nego su se mnogi od njih i angažirali u sakupljanju potpisa. Tu posebno trebam istaknuti prof. dr. sc. Šimuna Križanca. On sam je sakupio preko 140 potpisa!

U Hrvatskom listu, na pitanje što želimo postići ovim pismom odgovorio sam:

Osnovna poruka je na tragu ove Svetog Oca. U Hrvatskoj postoje oni koji ne prihvataju i nikada ne će prihvati rasističke haške presude, tj. u Hrvatskoj će uvijek biti onih koji drže do ponosa i dostojanstva našega naroda. A to jamči da ne će uspijeti u svojoj nakani. A to isto im je poručio i Sveti Otac svojim pohodom. Skupljanje potpisa nastavlja se. Nemamo prostora da izdvojim komentar jednog supotpisnika prof. dr. Davora Miličića, dekana Medicinskog fakulteta i našega vodećega kardiologa. Zar ne diže naš ponos i dostojanstvo spoznaja da imamo mnogo ljudi, vrhunskih znanstvenika i velikih umjetnika i književnika koji misle kao

profesor Miličić? To je zapravo glavna poruka koju možemo raspoznati iz Papina posjeta: prepoznejte ljudе koji su se borili za vaš ponos i podarite im povjerenje!

Prof. Miličić je i najmlađi dekan u povijesti Medicinskog fakulteta. Evo što je on napisao:

Suđenje u Haagu osobama poput Gotovine svjetski je presedan. Sudi se generalu osloboditeljske vojske kojemu nije dokazano sudjelovanje niti u jednom ratnom zločinu (svi eventualni zločini s hrvatske strane bili su pojedinačni). Da je kojim slučajem Bobetko živ, i on bi trunuo u Haagu, zato što je oslobođio južnohrvatsko primorje. Haaške sude i ostale mudrijaše bilo bi dovoljno odvesti u Vukovar, muzej Domovinskog rata na Srđu ponad Dubrovnika ili ih pustiti da malo porazgovaraju sa stanovnicima Cavtata, Škabrnje itd., itd. Zločin međunarodne zajednice Haaškim presudama i njezinim odnosom prema hrvatskom Domovinskom ratu time se potvrđuje i nastavlja provoditi, još od početka agresije na Hrvatsku pa sve do danas. Ta je ista međunarodna zajednica očiglednoj žrtvi – brutalno napadnutoj Hrvatskoj, pa i nakon što je bila međunarodno priznata, zabranila legalnu nabavu oružja za vlastitu obranu. Dakle, mirno se promatralo kako se masakrira Vukovar, Dubrovnik i ostali hrvatski krajevi, nitko nam nije vojno pomogao, a mi smo se valjda trebali predati ili pustiti da nas se pregazi i poubi ja bez ispaljenog metka. Istodobno, npr. Šljivančanin se oslobađa dalnjeg izdržavanja kazne, Kadijević, Rašeta i ostali su slobodni građani, navodno je Kadijevića SAD koristila ili još uvijek koristi i kao vojnoga konzultanta...

Ta ista međunarodna zajednica nagradila je agresorsku zločinačku srpsku vojsku tako da im je oformila novu državu u državi – Republiku Srpsku i time potpuno paralizirala bilo kakav suvisao razvoj BiH. Dakle, ako je međunarodna zajednica na najnepravedniji mogući način podijelila BiH to nije zločin nego je diplomatski uspjeh i veliki mirovni pothvat, a ako je Tuđman na početku rata hipotetski razmatrao podjelu Bosne to je a priori zločin. Te iste Bosne

kojoj je Hrvatska udomila i spasila od sigurne smrti o svom trošku 700.000 izbjeglica (to je npr. kao da SAD udomi 20 milijuna izbjeglica) i to izbjeglica koje su većinom bili Bošnjaci muslimanske vjeroispovijesti. Osim toga, Hrvatska je bila prva koja je BiH priznala državnost i to upravo u vrijeme dok je Tuđmanova vlast i autoritet bila na vrhuncu.

Ne znam zašto šute naši povjesničari i javni djelatnici, možda bi i HAZU trebao zauzeti neki konkretni stav koji se temelji na neoborivim činjenicama u našu korist. Najžalosnije se što naši političari o tome šute, pokorno trpeći sve „bubotke“ i imaju kao jedini cilj koji opravdava sva ova sramotna zbivanja – ulazak Hrvatske u EU. Bilo kakvo propitivanje što se time dobiva, a što se time gubi proglašava se natražnošću, nacionalizmom i eurofobijom.

Dobio sam cijeli niz izvrsnih komentara. Tako kap. Darko Belović piše:

Hvala Bogu da netko misli na generale i čini ono što je trebala činiti hrvatska vlast. Premijerka pravnica, predsjednik doktor prava, šef opozicije nekakav pravnik, ...sve neki i nekakvi pravnici, točnije imaju diplome, a nitko da uoči da generali nisu mogli procesuirati i kažnjavati po nepoznatim osobama počinjene zločine jer generali nisu pravosudna vlast, niti taj dio Ustavom propisane trodiobe vlasti. Nisu generali pravosudna vlast niti se smiju u nju petljati. Ne da Ustav.

Uostalom, kako kazniti ili spriječiti zločin nekog nepoznatog vojnika ili opljačkanog hrvatskog povratnika u odori HV-a. Ni danas nisu poznati uz svu policiju, službe, razne Save Štrbce i druge „prijatelje i partnere“ diljem svijeta.

Potpuno se slažem i smatram da naše nevine generale treba odmah osloboditi. Ako postoji Hrvatska, ako ima Ustav, ako je demokracija onda smijemo iznositi osobno mišljenje. I argumentirati ga.

Međunarodni sud Ujedinjenih naroda u Haagu (mislim na ICTY) nema moralni kredibilitet sudići onima koji su branili svoju zemlju od agresora. Ni hrvatskim ni bošnjačkim časnicima. Pogotovo ne zato što je agresor bio odlično

naoružan, a UN je svojom rezolucijom 713 zabranio uvoz oružja u zemlje bivše Jugoslavije, čime je svjesno otežao i onemogućio Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu da obrane svoj dom i svoju domovinu. Ljudski gubitci su izravna posljedica slabe opremljenosti kako hrvatske tako i bosanske vojske. Rezultat te rezolucije jest i tisuće uzalud izgubljenih života slabo naoružanih branitelja. Pravo je braniti svoj dom. Jedino u Hrvata i Bošnjaka to je pravo uskraćeno rezolucijom UN-a? Nije li tako?

To zlo nije napravljeno namjerno, nadam se, nego je vjerovatnije plod birokratske nepromišljenosti, i bez sumnje se može komentirati glede odgovornosti (NE)odgovornih.

Još je neljudskije što snage UN-a ojačane NATO-om nisu obranile civile u Srebrenici, nego su ih svjesno izložile masakru, iako je civilima sigurnost bila zajamčena po Ujedinjenim narodima. Znate li Vi gospodo „Haagovci“ što znači „nož, žica, Srebrenica“? Uz prešutni blagoslov UN vojnika? Presramno i za sram.

UN je jaka garancija ubijenim civilima? Hoće li se i ubuduće vjerovati UN-u? Ubijeni i masakrirani sigurno ne će. A živi ovisno o razumu.

Zlikovci su ubili civile, drugu etničku i vjersku skupinu, Muslimane, a ja Vas pitam ako one koji su ubili 7.000 civila zovemo zlikovcima kako ćemo zvati one koji su to pasivno gledali, one koji su ih morali obraniti, one koji ih nisu htjeli obraniti. Zlotvorima? Kako su ljudska bića, sa plavim kapicama, mogla mirno gledati pokolj? Vole li ti Nizozemci Muslimane? Ahaaa, tu smo dakle?

Takvi imaju moralno pravo govoriti o pravdi? Valjda su takva vremena.

Je li tko sudio po zapovjednoj odgovornosti dužnosnike UN-a koji nisu učinili dovoljno da sprječe masakr u Srebrenici, dužnosnike poput Boutros Boutros Ghalia, Carla Bildta, generala Bernarda Janviera, Asushia Akashia, Richarda Holbrookea... nisu odgovarali pred ovim međunarodnim sudom iako nisu poduzeli dovoljno da spase

muslimane od genocida u Srebrenici i sačuvaju 7.000 tisuća ljudskih života. Jesu li našli krvice, jesu li ih oni „procesuirali“? Koga? Ubojice? Koga? One koji su civilima jamčili sigurnost Srebrenice? Sami sebe?

Ako su mogli hrvatski generali otkriti i kazniti počinitelje, a što se očekivalo, mogli su i UN-ovci.

Da netko ubije 7.000 krava odgovarao bi onaj koji ih je morao čuvati. Ako nema plavu kapicu? UN, ojačan NATO-om, nije to učinio, a mogao je i morao je sačuvati živote civila, ljudskosti radi.

Ne zna se tko je gore prošao, oni koji su zločinački pogubljeni u Srebrenici ili oni koji su ostali živi, a žive sa spoznajom da se takvo zlo dogodilo da se ponovo može dogoditi. I „andelima čuvarima“ s plavim kapicama – ništa. Kao da je ta UN plava kapica – Crvenkapica. Ili čak bakica?

Gоворити о имunitetu, у контексту заповедне одговорности дужносника UN-а личемјерно је, а истовремено судити темелjem заповедне одговорности one који су слабо наоружани бранили свој дом од агресије. UN је јамчио сигурност ненаоружаним цивилима, а пустio је кукавићки да ih побију као....

Svaka međunarodno priznata država ima legalno pravo obrane svojih teritorija od agresije druge države. Tako je 23. prosinca 1991. Savezna Republika Njemačka priznala Sloveniju i Hrvatsku. Već je 13. siječnja 1992. Vatikan priznao Hrvatsku i Sloveniju, а 15. siječnja 1992. Europska je Unija priznala Sloveniju i Hrvatsku. Napokon, 7. travnja 1992. i SAD su priznale Sloveniju, Hrvatsku te Bosnu i Hercegovinu.

Nesretna Rezolucija 713. Vijeća sigurnosti izglasovana 25. rujna 1991. ostaje na snazi i dalje, do sloma agresije. Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini отежано је том rezolucijom неоспорно право на самоobranu, а од добро наоружаног агресора ih nisu obranile takozvane „заštićene zone UN-а“ попут Srebrenice. Javier Perez de Cuellar nije jer mu je почетком 1992. истекao mandat, а ни novi главни тајник

Boutros Boutros Ghali također nije povlačenjem rezolucije omogućio Hrvatskoj i BiH naoružavanje i njihovo neotuđivo pravo na obranu svoje zemlje od agresora. Tko je od njih odgovoran po zapovjednoj odgovornosti? A pravo? A pravda? A moral?

Ali, tko iz UN-a je odgovarao pred sudom zato što je nepravednim embargom otežao samoobranu od agresije? Ili prešutno odobravao zločin? Ili čak vise od toga?

Da li je zapovjednik Nizozemskog kontingenta odgovarao za ne činjenje u Srebrenici, pa i za neljudskost jer mirno gledati pokolj... i oni mogu mirno spavati? Nije teško ustanoviti tko su počinitelji nečinjenja na strani UN-a. Svi vojnici nizozemskog kontingenta u Srebrenici. Jesu li procesuirani i tko ih štiti svojim autoritetom od procesuiranja i pravde pred sudom? Nije li i takvo nečinjenje ratni zločin koji nikada ne će zastarjeti, kao ni mrlja na UN-u? Stvarno je život ironija.

Još jednom hvala svima koji traže na ovaj način pravdu za hrvatske generale.

TREBA IZAZVATI ŠOK KOD HAAŠKIH TUŽITELJA

Završit će ovaj tekst komentarom mr. sc. Barbare Bulat:

Kao i brojni državotvorni Hrvati, razmišljam o teškim nepravdama prema našoj Domovini, našim braniteljima, našim seljacima, radnicima, ribarima ... i našim generalima u Haagu.

Lijepo je što diljem svijeta Hrvati održavaju prosvjede protiv zločinačkih presuda Gotovini i Markaču. Ali, prosvjednici na ulici dođu i prođu i nikome ništa. Naši branitelji štrajkali su glađu na Trgu bana Jelačića, i opet nikome ništa. Nisu doprli ni do „naših“ TV-ekrana.

Potrebno je učiniti nešto više, nešto što će izazvati šok kod haaških tužitelja i sudaca, šok s imenom i prezimenom ...

Predlažem da najozbiljnije razradite ideju nominacije generała Ante Gotovine za Nobelovu nagradu za mir.

Podloge su uvod iz Vaše knjige „Rasizam suda u Haagu“, odnosno „Protokoli I i II Ženevske konvencije“ ... da se svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države“, zatim ovogodišnja objava Memoranduma SANU II (Srpske akademije nauka i umetnosti), koji dokazuje kontinuitet jedne agresorske velikosrpske politike, i niz drugih dokumenata koje Vi posjedujete.

Vaši prijatelji i Vi znate temeljem pravnih i vojnih operacija u Oluji (oslobodjeni okupirani teritoriji Republike Hrvatske, spašeni dijelovi susjedne Bosne i Hercegovine, spriječen pokolj u Bihaću) složiti podlogu za jednu takvu nagradu Anti Gotovini. I nije sada važno hoće li to proći ili ne će, krucijalno je važno da iza te nominacije stoje ljudi koji u ovome svijetu ipak nešto znače i koji mogu procijeniti važnost vojnoredarstvene akcije Oluja, a ne da rezultat svih prosvjeda bude eventualno smanjenje kazne Gotovini.

Vi ste već u tijeku prikupljanja podrške generalima, pa već u tom smislu imate određeno iskustvo.

Predlažem u timu prof. prava (Sveučilište Yale) Slavka E. Yambrusica, koji ionako boravi u Opatiji. Njegovi prijatelji, naši Hrvati iz Kanade, dali su mi njegov broj telefona, budem li ga možda trebala. Zatim su tu prof. Zvonimir Šeparović i njegovo Žrtvoslovno društvo (koje može biti nositelj prijedloga), prof. Josip Jurčević itd.

Ja osobno mogu animirati određeni broj akademika i sveučilišnih profesora iz Odjela za prirodoslovje i matematiku Matice hrvatske, gdje uredujem časopis istoga naziva, bude li potrebno.

Molim da moj prijedlog shvatite kao pravu mogućnost da netko posluša zločinačke poduhvate koji se vode protiv države Hrvatske. Pa će i odjeka biti. Čim "pokažete zube", odmah netko sluša što hoćete. Zar mislite da bi ovi pregovori s Unijom bili okončani da nismo digli glas da ne ćemo u Uniju? Opet bi bilo još uvjeta i uvjeta. (Na stranu sada je li to za nas dobro ili loše).

ZAPOVJEDNIK NATO-A 1998.: BIO SAM VELIKI OBOŽAVATELJ GENERAL PUKOVNIKA GOTOVINE

I doista, nema dvojbe da se velike sile mogu pohvaliti takvim vojnikom kakav je general Gotovina, koji je spasio toliko mnogo ljudi, takav bi sigurno dobio Nobelovu nagradu za to. Da je to tako trebamo se samo podsjetiti kako je zapovjednik NATO-a general Clarke rekao u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli zanimati za generala Gotovinu:

„Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina.“

Naravno, američki general je mislio na operacije spašavanja Bihaća. Naime, general Gotovina je u dva navrata (operacije „Ljeto '95“ i „Oluja“) spasio stanovnike toga grada od pokolja.

Želio sam završiti akciju kada sakupimo 1000 potpisa. Kako sam to očekivao negdje u rujnu, najavio sam i njezin završetak tada. To ne ćemo promijeniti, samo će broj supotpisnika očito biti mnogo veći od planiranoga.

Zapravo, željeni učinak o kome sam govorio u *Hrvatskom listu* već smo postigli. Toliki broj potpisnika i supotpisnika to doista garantiraju.

Međutim, ne treba se zaustaviti samo na slanju pisma Vijeću sigurnosti UN-a. Mnogima od potpisnika poslat će Pismo. Nadam se da će ono biti dalje slano raznim novinama po svijetu i da će učinak pisma biti na tragu činjenice da papa Benedikt XVI. smatra da Hrvati imaju posebno mjesto među europskim narodima i da govorи o "misiji Hrvata" u njoj. Sjetimo se da smo, kako sam već i rekao u "Hrvatskom listu", blaženom Ivanu Pavlu II. bili "narod nade". Zašto? Čini mi se da se najbolje razabire iz riječi bivšega francuskoga vojnog biskupa Michela Dubosta koji je na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu rekao da se divi Hrvatima, *jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.*

A vidimo kroz presude u Haagu da se radi o svijetu koji ne razabire dobro od zla, obranu od agresije, žrtvu od napadača, pa mu nije strano u ostvarivanju ciljeva koristiti i najprljavije što se može koristiti, pa i rasizam. Tom i takvom svijetu suprotstavili su se upravo Hrvati i izborili slobodu. Stalno upozoravam da je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao baš tu Hrvatsku i prva poruka mu je bila o slobodi. Presude u Haagu samo su vrhunac u napadu na ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda. A bez ponosa i dostojanstva Hrvati nisu više ni "narod nade" niti mogu imati svoju misiju u Europi.

Nadam se da će i naše Pismo odigrati značajnu ulogu u tome!

Portal HKV-a, 3. kolovoza 2011.

Pismo Vijeću sigurnosti UN-a: Više od 1400 potpisnika

„VERBUMOVO“ PISMO

Uvijek mi je neprijatno kada mi se pripiše nešto što nije moje pa često moram korigirati one koji takvo što urade. Npr. kada sam govorio na velikom skupu na Jelačić placu, kada su branitelji sakupili vise od 400 000 potpisa, pa vlast nije htjela raspisati referendum o suradnji sa Sudom u Haagu, predstavljen sam kao najmlađi hrvatski akademik. Dugo sam se morao pravdati, jer ih je bilo i mlađih od mene. Tako se i u naslovu teksta koji je objavljen na Portalu HKV-a 9. kolovoza 2011. spominje „pismo akademika Pečarića“ (Dran, Presudna pitanja: Internauti, potpišite pismo akademika Pečarića). Radi se o pismu koje ne potpisujem samo ja, nego hrvatski akademici (petnaest i jedan dopisni član) i biskupi (dvojica). Supotpisnika je sada već blizu 1400.

Vjerojatno sam već napisao da se može držati kako je to pismo „proizvod“ Portala HKV-a. Za prvo pismo koje smo potpisali nas trojica akademika prilagodili smo jedno reagiranje „Verbuma“ s Portala. Taj tekst je već i objavljen: S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović, Haaškome tribunalu, u knjizi: *General pukovnik Mladen Markač (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011.*, str. 313–314. Još prije objave samoga pisma na Portalu HKV-a pokusao sam stupiti u kontakt s „Verbumom“, ali to baš i nije bilo lako. Ipak, na moje veliko zadovoljstvo, „Verbum“ mi se javio:

Poštovani gospodine Pečariću!

Nedavno sam na Portalu hkv.hr pročitao Vaš članak koji nosi naslov 'Poziv Haaškome tribunalu' od 1. lipnja ove godine, u kojem spominjete moje korisničko ime 'verbum' u svezi s mojim komentarom na političke haaške optužnice od 15. travnja. Osjećam se počašćenim, navlastito i ushićenim, već i zbog same spoznaje da se jednoga istinskoga hrvatskoga rodoljuba i neumornoga ratnika za prava poniženoga i obespravljenoga hrvatskoga naroda, a posebno naših

branitelja i hrvatskih vitezova, dojmilo moje kratko, ali od čistoga srca, obraćanje-traženje-zahtijevanje od haaških vrhovnih svećenika (zla) da skinu sa svojih žrtvenika poganskoga boga Baala, i vrate nam naše još uvijek žive hrvatske vitezove... (....)

Stoga se i ovim putom odmah odazivam Vašemu pozivu i bez odlaganja (i ako sa zakašnjenjem) podržavam tekst trojice akademika povodom rasističkih haaških presuda 15. travnja 2011., Smiljka Ašpergera, Josipa Pečarića i Stanka Popovića!

S obzirom da od stranih jezika aktivno govorim engleski jezik, koji aktivno čitam i pišem, pa i, ako se za to pokaže potreba i prevodim tekstove. Upravo se sada pridružujem Vašoj izvrsnoj inicijativi i spremam se svoj tekst koji je u Vašemu članku objavljen na Portalu kao tekst koji su prihvatali trojica akademika (kao i Vi) prevesti na engleski i poslati izravno ICTY-u u Den Haag! Nisam zadnjih nekoliko tjedana bio u prigodi pratiti Vaše poput kirurškoga skalpela precizne članke na Portalu, koji uvijek pogađaju u samu srž problema, s obiljem važnih i poučnih stručnih i povijesnih činjenica vezanih uz teške trenutke naše hrvatske sadašnjice, koji nam svima služe poput kompasa u ovome za Hrvatsku i hrvatski narod olovnom vrjemenu.

U zadnje vrijeme zbog većih obaveza nisam posjećivao naš Portal, kao i zbog sličnih obaveza u prelijepoj Dalmaciji koju sam posebno zavolio zahvaljujući mojoj voljenoj ženi Ani!

Smatram vrijednim spomenuti da sam svoju e-poštu otvorio tek neki dan i našao poruku od prijatelja u kojoj mi šalje Vaš spomenuti članak s Portala. To je pokazatelj kako je Vaša inicijativa zaživjela!

S obzirom da više nisam baš jako mlad, iako se mladim osjećam, dana 15. travnja ove godine prvi sam put od kako se na našemu planetu pojavio Internet odlučio sve svoje znanje i raspoloživu energiju (ma koliko oni bili mali) upotrijebiti za propitivanje i širenje istine, s namjerom da bar za jedan maleni djelić nagrizem stogodišnju velikosrpsku propagandu,

koja je sustavno još od 19. stoljeća slala lažnu i izmišljenu sliku o mome narodu, a koje bi se postidio danas, da je živ, i Goebbels osobno! Forum koristim, koliko mi kao obiteljskomu čovjeku to vrijeme i posao dopuštaju, nakon spomenutih političkih presuda.

Kao što sam već spomenuo, nisam baš mlad, ali u srcu je još uvijek onaj žar iz slavnog vremena kada je Olujom 1995. od srpskih terorista oslobođen veliki dio drage nam domovine Hrvatske i kada je Otac domovine i Prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman, poljubivši hrvatski stijeg na vrhu povijesne kninske tvrđave, ushićeno uskliknuo:

'Imamo Hrvatsku!' i još:

„Sve za Hrvatsku, a Hrvatsku ni za što!'

Roden sam u Zagrebu 15. svibnja 1955. (na desetu godišnjicu Bleiburške tragedije, kako to katkad znam reći). Počašćen sam, poštovani akademice, gospodine Pečariću, što ste između mnogih izvrsnih izabrali baš moj komentar!

Neka Vas u Vašemu neprocjenjivom radu na hrvatskoj promidžbi prati dragi Bog!

P.S.

Svoje korisničko ime 'verbum' nedavno sam zbog tehničkog razloga morao zamijeniti drugim. ('verbum' je bilo samo korisničko ime, a ne naziv nakladničke kuće u Splitu)

S poštovanjem,
triarios

I doista, moja je „zasluga“ samo to, kako kaže „triarios“, što sam između mnogih izvrsnih izabrao baš njegov komentar! Komentar sam poslao na niz adresa i tako je nastalo spomenuto pismo Haškom tribunalu. Čak ni ideja o sakupljanju potpisa nije moja, nego prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana. Pismo je i dalje doradivano. Na žalost, nismo mogli usvojiti sve sugestije. Trudili smo se zadržati

osnovnu ideju Verbumova reagiranja. Promijenjena je i adresa: logičnije je poslati pismo onima koji su taj »sud« osnovali.

Naravno, ima i negativnih reakcija na sam tekst. Zapravo, zanimljivo je kako ima ljudi koji tako nešto javno i napišu. Možda je dobro to što vjeruju da su pametniji od toliko akademika i biskupa, više od stotinu sveučilišnih nastavnika i oko 450 hrvatskih intelektualaca, ali to je njihov problem, zar ne? Poznata hrvatska šutnja jedan je od razloga što broj potpisnika nije onoliki koji bi neki voljeli vidjeti. Mnogi se boje uraditi nešto što se vlastima ne svida. Ne treba smetnuti s uma da bi neki državotvorni Hrvati i potpisali sam tekst da ja ne vodim samu akciju. Nadam se da je poznato kako sam ja mnogima znao reći ono što ne vole čuti.

Organizirati veliku akciju sakupljanja potpisa, kako se sugerira, praktično je nemoguće. Nema ni novaca ni ljudi za tako nešto.

Zato sam uvijek tražio od onih koji su potpisali da pokušaju sami naći još potpisa. To je rezultiralo time da već sada imam mnogo više potpisa od onih planiranih 1000. Ponovno ću istaknuti prof. dr. sc. Šimuna Križanca koji je sakupio preko 140 potpisa!

Veliku zaslugu imaju hrvatski portali. Uvijek bi poslije tekstova o Pismu stizao veći broj supotpisa. Koliko je važna uloga medija, kojih nismo imali, pokazuje primjer Hrvatskog programa na radiju u Torontu. Gospodin Zvonimir Došen je Pismo pročitao na radiju pa je kao rezultat slijedio niz potpisa iz Kanade. Recimo da ih je samo g. Ivan Radišić sakupio preko 230.

Do sada sam vodio niz sličnih akcija. Nikada nismo imali ovolikو potpisa. Recimo samo da je pismo o zabrani Thompsonovih nastupa imalo nešto manje od 400, a ono o granici sa Slovenijom nešto više od 700 potpisa.

Na kraju, podsjetit ću vas na sugestiju o slanju pisma svugdje gdje to možete. Pogotovo u rujnu, poslije slanja Vijeću sigurnosti UN-a. Umjesto svojih, koristit ću riječi onoga od koga je sve ovo krenulo – verbuma, tj triariosa (Portal HKV-a, 9.8.2011.):

Odličan poticaj ([hkv.hr/.../...](http://hkv.hr/)) svima nama, akademičе Pečariću, da šaljemo pismo podrške našim oslobođiteljima na sve četiri strane svijeta, jer nije samo Hrvatska u opasnosti od agresije koja se nastavlja drugim sredstvima, nego je kršenje

povelje UN-a ujedno i ugrožavanje ljudskih prava i sloboda pojedinaca i čitavih naroda cijelog svijeta, da i mi time damo svoj časni doprinos trajnemu miru, kao što su to vlastitim primjerom učinili naši vitezovi – anđeli mirotvorci, koji su na sebe preuzeли Križ za nas i za čitavi svijet!

Portal HKV-a, 18. kolovoza 2011.

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UN-A ZA OSLOBOĐENJE HRVATSKIH GENERALA

Skupina intelektualaca već neko vrijeme prikuplja potpise potpore Pismu Vijeću sigurnosti UN-a, tražeći na taj način oslobođanje hrvatskih generala osuđenih u Haagu. O ideji Pisma za Hrast.hr govorи akademik Josip Pečarić:

Povodom mog intervjuja objavljenog na Portalu Hrvatskoga kulturnog vijeća bilo je mnogo komentara i na samom Portalu i onih poslanih meni osobno. Posebno me se dojmio jedan komentar koji je na Portalu objavljen s potpisom 'Verbum'. Poslao sam ga na niz adresa i reagiranja su bila slična mome. S akademicima Ašpergerom i Popovićem modificirao sam taj komentar i objavili smo ga na Portalu HKV-a, uz sugestiju da to naše pismo naslovljeno Haškom tribunalu bude uzor za slična pisma koja bi hrvatski domoljubi slali svugdje gdje bi to držali potrebnim. 'Naše' pismo sam poslao mnogim veleposlanstvima u Hrvatskoj, Vladi, ministarstvima... Objavljeno je na nizu hrvatskih portala, a danas je već i u knjizi: *General pukovnik Mladen Markač (priredio i uredio Mladen Pavković)*, Koprivnica, 2011. str. 313-314.

Na sugestiju prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana počeli smo sakupljati potpise. Pismo je i dalje doradivano. Promijenjena je i adresa: logičnije je poslati Pismo onima koji su taj 'sud' osnovali, dakle Vijeću sigurnosti UN-a. Pismo potpisuju dva biskupa (mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospicko-senjski i prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački) 15 akademika (Ivan Aralica, Smilko Ašperger, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Boris Bučan, Marin Hraste, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Slavko Matić, Slobodan Novak, Josip Pečarić, Stanko Popović, Franjo Šanjek i Nenad Trinajstić) te jedan dopisni član HAZU-a (dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg), a supotpisnik može biti tko god hoće,

rekao je akademik Pečarić.

Zapravo, pismo i nije zahtjev Vijeću sigurnosti UN-a za koji potpisnici vjeruju da će biti ispunjen, nego je više optužba na ponašanje njihova „suda" i njih samih. Pečarić je pojasnio:

To jasno proizlazi iz cijelog teksta, a poglavito iz činjenice što je napisano 'povodom rasističkih haških presuda od 15. travnja 2011. Da je to doista tako dovoljno je samo uzeti u obzir činjenicu da je sam 'sud' konstatirao da nema dokaza o zločinačkom karakteru operacije Oluja, već je presudu utemeljio na osnovu učinka te operacije. A glavni učinak je zapravo bio spašavanje oko 100 000 muslimana u Bihaću. A da se i ne spominje činjenica da je pritom oslobođen okupirani hrvatski teritorij. Pravo i OBVEZA Vlade po Ustavu i međunarodnim zakonima jest oslobođanje okupiranih područja. Tvrđnja da je to 'zločinački pothvat' zato što se moglo pretpostaviti da će po završetku oslobođilačke akcije biti osveta jest priglupa. Za Srbe, ako uopće imaju ponosa, takva tvrdnja je i uvredljiva optužba da su morali pobjeći jer je jedan posto granata palo više od 400 m dalje od vojnih ciljeva, a pet posto dalje od 200 m, a zna se da se vojni ciljevi moraju graditi na udaljenosti od 600 m od civilnih objekata. Istina, moguće je da se sud rukovodio riječima Slobodana Miloševića. Naime, on je tjeđan dana poslije Oluje rekao:

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?(...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Ako se želimo narugati „sucima" iz Haaga, njihove presude možemo interpretirati tvrdnjom da je zločin od strane

hrvatskih vlasti i vojske doista napravljen: OD SRBA SU NAPRAVILI ZEĆEVE!

Ali, ostavimo se šale. Cijela ta priča s optužbom naših generala nešto je najstrašnije u povijesti UN-a. Poslije pokolja u Srebrenici Srbi su pokrenuli operaciju osvajanja Bihaća. Spremao se daleko veći pokolj. Reagirala je Hrvatska i spasila golem broj ljudi od zločina daleko strašnjeg od onoga u Srebrenici. Međutim, Hrvatska je odmah bila osuđena zbog svoje akcije a predsjednik Tuđman je okarakteriziran kao ratni zločinac. Tako jeispalo da je spašavanje oko 100 000 muslimana ratni zločin!

Pokrenuta je cijela mašinerija Haaškog suda da 'dokaže' kako je spašavanje tolikog broja muslimana i oslobođanje hrvatske zemlje ratni zločin. I doista, general Gotovina je dobio 24, a general Markač 18 godina robije. Umjesto da se Vijeće sigurnosti UN-a odmah ogradi od tog zločina njihova suda, oni su itekako i sudjelovali u njemu. Čudno je jedino zašto se povodom tog rasističkog ponašanja prema muslimanima u BiH nisu oglasile muslimanske zemlje. Ako ne odmah, ono barem sada kada i sami suci konstatiraju da nemaju dokaza osim ovoga o učinku same operacije.

Dakle, ne može se očekivati da će učinak Pisma u Vijeću sigurnosti biti onakav kakav bi smo mi željeli, zbog jednostavnog razloga što oni dobro znaju sve to što mi govorimo, ali su zbog interesa velikih uradili to što jesu. Pokazali su da im pri tome ni rasističko ponašanje nije strano! Međutim, ne treba se samo zaustaviti na slanju pisma Vijeću sigurnosti. Nadam se da će mnogi od potpisnika i supotpisnika slati Pismo raznim novinama po svijetu i vladama država u kojima žive i da će učinak pisma biti na taj način daleko veći od onoga što oni očekuju.

Pismo je do sada potpisalo više od 1400 supotpisnika, akademika i biskupa, a supotpisnik može biti tko god hoće. Akcija traje do rujna kada će pismo biti poslano.

Do sada sam vodio niz sličnih akcija. Nikada nismo imali ovoliko potpisa. Recimo samo da je pismo o zabrani

Thompsonovih nastupa imalo manje od 400, a ono o granici sa Slovenijom nešto više od 700 potpisa. Više od stotinu je sveučilišnih nastavnika i oko 450 hrvatskih intelektualaca. Tu posebno treba ponoviti da je pismo napisano povodom rasističkih presuda hrvatskim generalima, a činjenica da toliko akademika, biskupa, sveučilišnih profesora i drugih intelektualaca potpisuje takvu tvrdnju poruka je Vijeću sigurnosti da im nakana da našem narodu nametnu krivnju za stvaranje države i za izborenu slobodu ne će proći! Potpisi se mogu poslati i izravno meni na adresu: josip.pecaric@yahoo.com,

dodao je Pečarić.

Iako zanimljiva, ova akcija doživjela je svojevrsnu medijsku blokadu.

Blokadu sam očekivao. Zato sam prvu verziju pisma i poslao vlastima, tako da nitko ne može reći da za pismo nije znao. Ali što se i moglo očekivati kada s jedne strane imate one za čiji odnos prema 'Olui' Tihomir Dujmović (Večernji list, 13. kolovoza 2011.) kaže:

„Pupovac, Josipović, Pusićka, SDP i Boris Tadić misle – isto! U tome je hrvatska tragedija!“

A s druge strane imamo HDZ koji je sam sebe definirao s one četiri riječi, za koje je javna tajna da su ih servirale britanske službe: *'locirati, identificirati, uhiti, transferirati'*.

Hrvatska tragedija će trajati sve dok narod bude vjerovao da mu je jedini izbor jedna od te dvije opcije: Ili oni koji su sa radošću omogućili uhićenje hrvatskih generala, ili oni koji su ih navodno morali uhiti. A i jedni i drugi su uhićivali i sudili hrvatske generale i u Hrvatskoj (od generala Norca, do praktičnog smaknuća generala Brodarca).

Veliki mediji se drže zadanoga jednoumlja i rade samo ono što im se naredi. Zbog toga sam računao da ću do rujna, kada planiram poslati pismo, sakupiti oko 1000 potpisa. Za znatno veći broj koji ćemo imati ipak su zaslužni oni mediji koji doista i jesu hrvatski. Prije svih spomenimo hrvatske

portale. Uvijek bi poslije tekstova o Pismu stizalo veći broj supotpisa. A koliko bi tek potpisa bilo da smo stvarno imali medije, tj. da nije bilo medijske blokade, pokazuje primjer Hrvatskog programa na radiju u Torontu. G. Zvonimir Došen je Pismo pročitao na radiju, pa je kao rezultat slijedio niz potpisa iz Kanade. Recimo da ih je samo Ivan Radišić sakupio preko 230,

izjavio je za H-rast akademik Pečarić.

Što o radu Haškog suda misli akademik je najbolje opisao u svojim knjigama:

Sramotni sud u Haagu, Stih, Zagreb, 2001;

Priznajem, Hrvat sam! Zagreb, 2005.;

Zločinački sud u Haagu, Zagreb, 2008.;

Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.

Pečarić drži da je svjetskim moćnicima bilo važno da sud u Haagu ne poštuje međunarodno pravo po kojem se zločin u ratu povezuje samo s agresorom.

Oni u Statutu Suda u Haagu i ne spominju najvažniji zločin – zločin protiv mira, tj. zločin agresije. Zato oni stalno govore o građanskom ratu. To rade i njihove sluge u Hrvatskoj, gdje je trebalo izbrisati razliku između ratnog zločina i zločina u ratu. Kada je to učinjeno, moglo se pristupiti i ostalome, što je dovelo do presude. Kada je obrana naših generala pokazala svu ništavnost njihovih argumenata, onda je ‘Sud’ postupio po spomenutom Josipovićevu naputku!,

komentirao je Pečarić.

Reakcije na ovu inicijativu bile su i pozitivne i negativne, a objavljivane su na portalima HKV-a i HRSvijeta.

Naravno, bilo je i bit će napada onih koji trebaju pomoći svjetskim moćnicima u ostvarivanju njihovih prljavih namjera. Ali, doista je bio cijeli niz izvrsnih pisama. Tri takva mogu se naći na Portalu HKV-a, 3. kolovoza 2011. Tako mr. sc. Barbara Bulat piše:

„Predlažem da najozbiljnije razradite ideju nominacije generala Ante Gotovine za Nobelovu nagradu za mir.“

Evo kako sam, u istom tekstu, komentirao taj prijedlog:

I doista, nema dvojbe da se velike sile mogu pohvaliti takvim vojnikom kakav je general Gotovina, koji je spasio toliko mnogo ljudi, takav bi sigurno dobio Nobelovu nagradu za to. Da je to tako trebamo se samo podsjetiti kako je zapovjednik NATO-a general Clark rekao u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli zanimati za generala Gotovinu:

„Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina.“

Naravno, američki general je mislio na operacije spašavanja Bihaća. Naime, general Gotovina je u dva navrata (operacije „Ljeto '95“ i „Oluja“) spasio stanovnike toga grada od pokolja.

Zapravo, ovo ponovo spominjem, da bi se ozbiljno porazmislilo o samom prijedlogu. Najbolji pokazatelj da je taj prijedlog doista dobar jest činjenica da nitko; bilo od hrvatskih vlasti ili oporbe, bilo iz „suda“ u Haagu, Amnesty Internationala i dr.; kada govore o Oluji i hrvatskim generalima ne spominju spašavanje Bihaća od pokolja koji mu je bio namijenjen. Sve samo zato što su svjetski moćnici iz Europe (Britanci, Nizozemci,..) htjeli poslije tog pokolja proglašiti Srbe pobjednicima u ratu. Čak su i Amerikanci bili šokirani takvom njihovom željom i odnosom prema jednom tako strašno planiranom zločinu. To je spriječila Hrvatska vojska na čelu s generalom Gotovinom!,

zaključio je Pečarić.

PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE

Poštovani predsjedniče Hrvatskog sabora, poštovani saborski zastupnici!

U posljednje vrijeme svjedoci smo sve agresivnijeg napada na hrvatski suverenitet, a napose na pravni suverenitet, zbog čega mi potpisnici ovoga prosvjednog pisma iskazujemo odlučan prosvjet i zabrinutost za budućnost Hrvatske.

Napadima na hrvatski pravni suverenitet želi se poništiti i pogaziti Odluka Sabora Republike Hrvatske o raskidu državnopravnih sveza s ostalim republikama i pokrajinama SFRJ i Deklaracija o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske, donesene 8. listopada 1991. Takvu Hrvatsku nekoliko mjeseci kasnije jedinstveno su priznale i sve članice EU-a i čitav svijet.

Odlukom Hrvatskog sabora jasno je utvrđeno da Jugoslavija kao državna zajednica više ne postoji. Republika Hrvatska odrekla je time legitimitet i legalitet svim tijelima dotadašnje federacije – SFRJ i odlučila ne priznati valjanim ni jedan pravni akt bilo kojeg tijela koje nastupa u ime bivše federacije – SFRJ.

Prosljedivanjem Republici Hrvatskoj optužnica protiv hrvatskih građana koje su proizvela tijela bivše SFRJ, agresorske JNA, Republika Srbija pokazuje želju da bude slijednica bivše federacije kojoj je Hrvatska prije 20 godina otkazala svaki legitimitet i da izjednači krivnju agresora i žrtve. Time se, također, na svojevrstan način pokazuje da se velikosrpska agresija na Hrvatsku nastavlja pravnim i političkim sredstvima.

Dakle, temeljni cilj najnovije velikosrpske agresije na državnopravni suverenitet Republike Hrvatske jest popravljanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevu vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma.

Slanje optužnica iz Srbije gotovo je istovjetno kao da su poratna Njemačka ili Italija poslale optužnice za ratne događaje poratnim vlastima u Poljskoj, Francuskoj, Češkoj, Slovačkoj, Grčkoj, Albaniji, Hrvatskoj itd.

Pomalo zbunguje što EU, kad je riječ o tim pravnim aktima, traži pojašnjenje od Hrvatske, kao da ne zna tko je bio agresor na Hrvatsku, kao i komentar državnog odvjetnika Republike Hrvatske koji se upleće u opravdanost donošenja zakona, što nije primjereni ni demokratskim državama niti državi u kojoj je provedena dioba vlasti.

Možda nam jednostavno na taj način iz EU-a pokazuju da na Hrvatsku gledaju kao na koloniju, otvoreno nam poručujući da ne računamo sa suverenitetom u EU-u. Postavlja se pitanje je li Srbija „sama“ donijela tu odluku. Sjetimo se da je srbijanski predsjednik Tadić tražio da se hrvatski generali osude bez dokazane krivnje, s istovjetnim argumentima na koje se sada pozivaju iz EU-a. Na tim se „argumentima“ temelji i presuda Haaškoga suda. Je li takav zahtjev postavio „sam“ Tadić ili mu ga je sugerirao baš EU?

Pozivamo zastupnike Hrvatskog sabora da odlučno stanu u obranu hrvatskog suvereniteta, a napose pravnoga, jer će se građani i po tome opredjeljivati na sljedećim izborima. Istodobno, najodlučnije prosvjeduјemo protiv postupanja Republike Srbije koja je hrvatskim pravosudnim vlastima na pilatovski način proslijedila fantomske optužnice protiv hrvatskih građana. To samo svjedoči da još nije izvukla zaključke iz agresivnog rata koji su JNA i Miloševićeva Srbija vodile protiv Republike Hrvatske, prouzročivši najveće žrtve i materijalne štete u Europi nakon Drugoga svjetskog rata, te da nije odustala od projekta Velike Srbije.

Zar tim svojim činom Srbija zapravo nije preuzeila izravnu odgovornost za zločine i razaranja što ih je JNA počinila u Hrvatskoj?

Zbog toga Srbiji treba u najkraćem mogućem roku dostaviti račun za ratne štete koje su u Hrvatskoj počinile JNA, Miloševićeva Srbija i njihove paravojne snage.

Iz dosadašnjih slučajeva jasno je da su optužnice (mnoge, ako ne i sve) sastavljene na temelju priznanja iznuđenih od hrvatskih zatočenika u srpskim koncentracijskim logorima pa Srbiji treba postaviti sljedeće zahtjeve/pitanja:

Kako je moguće da uopće razmišljaju o optužnicama koje sadrže bilo kakav dokaz koji je pribavljen na nezakonit način, tj. dobiven pod prisilom u srbijanskim koncentracijskim logorima? Kako to da

nakon tragičnih iskustava Drugoga svjetskog rata, Auschwitza, Dachaua..., EU tako olako prolazi preko toga?

Ovim prosvjedom tražimo procesuiranje svih odgovornih za odvođenje, držanje i mučenje hrvatskih građana u srbijanskim koncentracijskim logorima u Srbiji. (Procjena je da je u tim logorima ubijeno ili nestalo oko 300 ljudi).

Tražimo međunarodnu potporu da se zaustave sve optužnice (ne samo iz Srbije nego i iz BiH) koje polaze od dokaza koji su dobivene pod prilicom, odnosno pribavljeni na nezakonit način.

Sve ove naše nevolje proizlaze iz činjenice da se u Hrvatskoj prihvatiло izjednačivanje agresije i obrane. Počelo se pričama o navodnom građanskom ratu, a provedeno je preko izjednačivanja ratnog zločina, koji čine agresori, i zločina u ratu koji se može dogoditi u obrani kao prekoračenje nužne obrane. To je u suprotnosti s međunarodnim pravom!

Tražimo vladavinu prava i hrvatski pravni suverenitet, umjesto dogovora na „visokoj razini“ koji služi skupljanju političkih bodova i uspostavi puzajuće „pravne jugosfere“.

Pozivamo zastupnike da na saborskoj sjednici 14. listopada, u petak, odgovorno štite suverenitet Republike Hrvatske i dostojanstvo narodnih zastupnika Hrvatskoga sabora.

U Zagrebu 8. listopada 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospočko-senjski

akademik Dubravko Jelčić

akademik Andrija Kaštelan

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Nenad Trinajstić

dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskoga državnog
sabora

prof. dr. sc. Andrea Aglić Aljinović

dr. sc. Mato Artuković

prof. dr. sc. Ivan Bakran

dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. grad., Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić, Split
dr. sc. Josipa Barić, doc. FESB, Split
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Mirko Belak, znanstvenik
dr. sc. Zlatko Begonja, Upravitelj Zavoda za povijesne znanosti
HAZU-a u Zadru
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet
Sveučilišta u Splitu
akad. slikar Josip Botteri-Dini
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Velimir Božikov, Zagreb
dr. sc. Marijan Brajinovic, ministar-savjetnik, Beč, Austrija
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr. med.
prof. dr. sc. Gojko Buljat, Zagreb
prof. dr. Ante Čuvalo
Marko Curać, novinar
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Rudarsko-geološko-naftni fakultet,
Zagreb
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Vladimir Ćepulić, Zagreb
Mirko Čondić, pukovnik HV-a u m.
dr. sc. Alojz Ćubelić, profesor na Katoličkom bogoslovnom
fakultetu u Zagrebu
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
prof. dr. sc. Slavica Dodig
admiral Davor Domazet Lošo
prof. don Ilija Drmić
prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
doc. dr. Srećko Favro
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb

prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, Medicinski fakultet,
Zagreb

doc. dr. sc. Martinia Ira Glogar

prof. dr. sc. Željko Grabarević

prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić

prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo,
Kanada

Hrvoje Hitrec, književnik, predsjednik HKV-a

dr. sc. Zdeslav Hrepic, Columbus State University, GA, USA

doc. dr. Hicela Ivon, Split

dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.

dr. sc. Julije Jakšetić

dr. sc. Domagoj Jamičić

dr. sc. Zvonimir Janović, sv. profesor u m.

dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar,
Zagreb

dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, R. Argentina

Andelko Kaćunko, svećenik i publicist

prof. dr. sc. Duško Kardum, Zagreb

prof. dr. sc. Ivan Karlić, Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta
u Zagrebu

prof. dr. sc. Marijan Kirin, Zagreb

prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula

prof. dr. sc. Ivan Kordić

prof. dr. sc. Srećko Kovač, Institut za filozofiju, Zagreb

Mate Kovačević, novinar

dr. sc. Jadranka Kraljević

general bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski
generalski zbor

prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete

prof. dr. sc. Mario Krnić

dr. sc. Nikša Krstulović

prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš

prof. dr. sc. Stipe Kutleša

prof. dr. sc. Ante Lauc

dr. sc. Inga Lisac, sveuč. nastavnik, Zagreb

dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO-a

prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni profesor, Buenos Aires,
Argentina
prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Marko Magdalenić, prof., Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
prof. dr. Ivan Malčić, predstojnik pedijatrijske Klinike KBC-a
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Mate Matas, Zagreb
Antun Mateš, akademski slikar
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
doc. dr. sc. Anita Matković
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar u prvoj Vladi RH, Zagreb
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
prof. dr. sc. Vine Mihaljević
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Zlatko Miliša, Sveučilište u Zadru
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
Pero Mioč, književnik, književni prevodilac i kazališni redatelj,
Šibenik
fra Dušan dr. Moro, docent, KBF Split
dr. sc. Smiljana Narančić Kovač
prof. dr. fra Andrija Nikić i 1238 mostarskih napretkovaca,
predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru
prof. dr. sc. Milan Nosić, Rijeka
Javor Novak, hrvatski publicist
Nikola Obuljen, dipl. ing.; saborski zastupnik u miru
dr. teol. Anto Orlovac, svećenik, Banja Luka
dr. sc. Tado Oršolić, znanstveni suradnik, Zadar
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Kanada
prof. dr. Mladen Parlov, izvanredni profesor na KBF-u Splitu
prof. dr. sc. Davor Pavelić
dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić Mikuljan, književnica
prof. dr. sc. Ivan Perić
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
prof. dr. sc. Ivan Petričević, sveuč. prof., infektolog

prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Biserka Pigac, Varaždin
prof. dr. sc. Valdi Pisac, Pešutić, Split
Nenad Piskač, književnik, Zaprešić
dr. Ivanka Pižeta, dipl. ing. elektrotehnike, Zagreb
prof. dr. Franjo Plavšić, toksikolog i književnik
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prof. dr. Adalbert Rebić, profesor Katoličkog bogoslovnog
fakulteta, Zagreb
prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med., Zagreb
Mladen Rogina, red. prof., hrvatski branitelj
prof. dr. sc. Dora Sečić
Jakov Sedlar, redatelj
prof. dr. sc. Sven Seiwert, Zagreb
prof. dr. sc. Predrag Sikirić, Zagreb
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Miljenko Stojić, književnik, franjevac i novinar
Goran Pavel Šantek, izv. prof.
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske
akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog
žrtvoslovnog društva
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
prof. dr. Marijan Šunjic, rector emer., veleposlanik u miru
doc. dr. sc. Dražen Švagelj, patolog, Vinkovci
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., pjesnik
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
dr. sc. Magdalena Ujević Bošnjak, dipl. ing. kem. tehn.
prof. dr. sc. Stanko Uršić, Sveučilište u Zagrebu, FBF
prof. dr. sc. Kosta Urumović, Zagreb
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet., Veterinarski fakultet, Zagreb
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
prof. dr. sc. Ivica Veža

prof. dr. sc. Zlatko Vrličak, dipl. ing.

dr. sc. Petar Vučić, politolog

dr. sc. Zlatko Vučić, zn. savj. fiz., Zagreb

Tomislav Vuković, novinar, Glas Koncila

dr. sc. Željka Znidarčić, dr. med., Zagreb

doc. dr. Marija Žagar Zagreb

prof. dr. sc. Darko Žubrinić, Zagreb

(...)

TUĐMANISTI I ONI DRUGI

Već sam napisao kako se može držati da je to pismo Vijeću sigurnosti UN-a „proizvod“ Portala HKV-a. Za prvo pismo koje smo potpisali nas trojica akademika (S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović) prilagodili smo jedno reagiranje „Verbuma“ s tog portala, a taj tekst je objavljen i u knjizi: **General pukovnik Mladen Markač** (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011., str. 313-314.

Još prije objave samoga pisma na Portalu HKV-a pokušao sam stupiti u kontakt s „Verbumom“, ali to baš i nije bilo lako. Ipak, na moje veliko zadovoljstvo, „Verbum“ mi se javio, a nedavno sam njegovo pismo i objavio na Portalu HKV-a (18. kolovoza 2011.). I tamo sam konstatirao da je pogrešno pismo pripisivati meni:

I doista, moja je „zasluga“ samo to, kako kaže „triarios“, što sam između mnogih izvrsnih izabrao baš njegov komentar! Komentar sam poslao na niz adresa i tako je nastalo spomenuto pismo Haaškom tribunalu. Čak ni ideja o skupljanju potpisa nije moja, nego prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana. Pismo je i dalje doradivano (...) Trudili smo se zadržati osnovnu ideju Verbumova reagiranja. Promijenjena je i adresa: logičnije je poslati pismo onima koji su taj „sud“ osnovali. Naravno, ima i negativnih reakcija na sam tekst. Zapravo, zanimljivo je kako ima ljudi koji tako nešto javno i napišu. Možda je dobro to što vjeruju da su pametniji od toliko akademika i biskupa, više od stotinu sveučilišnih nastavnika i oko 450 hrvatskih intelektualaca, ali to je njihov problem, zar ne? (...) Do sada sam vodio niz sličnih akcija. Nikada nismo imali ovoliko potpisa. Recimo samo da je pismo o zabrani Thompsonovih nastupa imalo nešto manje od 400, a ono o granici sa Slovenijom nešto više od 700 potpisa.

Naravno, odmah su uslijedili „primjereni“ komentari. Javljuju se još neki koji misle da su pametniji od toliko profesora, akademika i biskupa i uvjерavaju nas kako se radi o lošoj akciji. Pa sigurno je loša kada se potpisalo i supotpisalo toliko ljudi od kojih su oni

pametniji, zar ne? Sugeriraju da radimo upravo ono o čemu sam pisao u raznim tekstovima o samom pismu (naravno, ja sam tražio da to rade supotpisnici – i svi koji to hoće). Najdraži mi je bio onaj dio koji pledira na logiku, jer je pismo potpisalo ili supotpisalo više od dvadeset doktora matematičkih znanosti od kojih su neki doista velika imena u svijetu. Dakle, profesorski poučak bi im bio: Razmislite što bi trebao značiti onaj dio: **zanimljivo je kako ima ljudi koji tako nešto javno i napišu.**

Mnogo je zanimljivija reakcija samog Verbuma. On mi je poslao svoju pjesmu **To je moja Domovina** u kojoj samoj akciji posvećuje strofu:

*Kada naš napačeni hrvatski narod
ponovno s nadom iščekuje
svoga spasitelja,
a njegovi neumorni borci,
slijednici samozatajnog
Sv. Franje Asiškog,
Miroslav Tuđman
i Josip Pečarić,
s perom u ruci
sa svim umom
i svom izvrsnošću svojom
ispisuju buduću povijest
i zajedno s ostalim
našim uglednicima
akademicima,
književnicima,
istaknutim kulturnim radnicima
i brojnim hrvatskim Domoljubima
vode bespoštednu borbu
za oslobođanje
naših pobjedičkih generala*

*zatočenih u tamnicama Den Haaga
i to je isto moja domovina.*

Zašto je Verbum izdvojio samo prof. Tuđmana i mene? Kao što je u svome pismu napisao, Verbum posebno cijeni što sam izdvojio njegovo pismo, pa se može pomisliti da sam zato i ja spomenut, a Tuđman zato što sam u svome najnovijem tekstu na HKV-ovu portalu prvi put napisao da me je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman nagovorio na skupljanje potpisa.

Međutim, da je (samo) to po srijedi, onda ne bi rekao da smo slijednici samozatajnog sv. Franje Asiškog. Očito je da Verbum misli na predsjedničke izbore, a motiviran je najnovijim događanjima na hrvatskoj „desnici“.

Sto se tiče samih predsjedničkih izbora, mislim da je dovoljno dati dio razgovora koji sam u to vrijeme imao na Portalu *Hrvati-Amac* (6. 12. 2009.):

Očito je bilo kako se već mjesecima propagiraju samo oni kandidati koji su Mesićevi „klonovi“. Tako je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman (inače, on je vrhunski svjetski stručnjak informacijskih znanosti) izračunao koliko je tko od predsjedničkih kandidata bio zastupljen u glavnim medijima u jednom mjesecu. On je bio zastupljen od 0,01 do 0,06 posto. Tako imamo situaciju da mnogi ljudi u Hrvatskoj još i ne znaju da je on kandidat, a istaknuo je svoju kandidaturu prvi od svih kandidata – prije više od godinu dana!

Tko je po Vašem mišljenju najbolji predsjednički kandidat?

Miroslav Tuđman!

Kojim ste kriterijima došli do odgovora na prethodno pitanje?

Prije više od godinu dana grupa drugih intelektualaca na čelu s akademikom Aralicom predložila je prof. Tuđmanu da se kandidira za Predsjednika. Pri tome smo se rukovodili kriterijima sv. Franje. O njima je pisao sam Aralica u svom intervjuu *Hrvatskom listu* (28. kolovoza 2008.):

BIRAJMO ONOG KOJI NE ŽELI VLAST:

Ne ču vam sada otkriti o komu je riječ, ali mogu vam staviti neke naznake. To je u prvom redu prvorazredni intelektualac. Njegova je prednost što ovu kvalifikaciju ja

ne moram dokazivati, nego se u to može uvjeriti svatko onaj koji pročita knjige koje je dosad napisao i to ne knjige o bilo čemu, nego knjige u kojima se razmišlja o hrvatskoj državi, a mogu reći, i o položaju predsjednika. Taj čovjek ima jednu manu, ali za mene je ta mana prednost. Opće je poznato da sam ja sklon franjevcima, ali se na neki način smatram i učenikom svetoga Franje. Kada je sveti Franjo davao upute svojoj braći kako će birati provincijale i definitore, onda im je, u slobodnoj mojoj interpretaciji, rekao ovo: nemojte birati one koji hlepe za vlašću jer kada im je date, oni će je zloupotrijebiti u osobne svrhe; birajte one koji vlast ne žele, ali kad ih izaberete prihvativat će tu dužnost kao žrtvu za opće dobro.

U svom članku *Zašto Tuđman?* (Portal HKV-a, 26. 8. 2009.), već sam pokazao kako samo Miroslav Tuđman zadovoljava ove kriterije.

Zapravo, da je Hrvatska normalna zemљa neki kandidati ne bi ni pomisili to biti. Mislim prvenstveno na Mesićeve "klonove" (Josipović, Pusić, Kajin, Vidošević).

Hebrang i Primorac se ne bi kandidirali jer su pripadali onoj vlasti koja je uhićivala hrvatske generale i slala ih u Haag.

Primorcu sam osobno i sugerirao, naravno bezuspješno, da bi mnogo više postigao da je izašao iz HDZ-a i podržao onoga iza kojeg su stali hrvatski intelektualci. Od bivšeg ministra znanosti tako nešto bi se i očekivalo.

Slično je Hebrangu sugerirao Aralica (Hrvatski list, 16. srpnja 2009.):

Čini mi se u ovom trenutku da bi Hebrang odigrao doista državničku ulogu ako bi za kandidata predložio Miroslava Tuđmana, što bi imalo dalekosežne posljedice, u kojoj bi se okupila desna politička opcija oko jednog kandidata, a oko HDZ-a okupile bi se sve one snage koje je Sanader svojom staljinističkom politikom izbacio iz stranke.

Inače, Hebrang bi tim činom napravio najbolji potez u životu. Ovako vidimo kako nema podršku ni u svojoj stranci, a zbog

predsjedničkih ambicija još više je srozao svoj ugled (izjave o Thompsonu, Hrvatima u BiH i dr.).

(...)

Zapravo, da imamo hrvatsku Hrvatsku imali bi dva kandidata nesumnjive hrvatske orijentacije, a koji se nisu „uprljali“ u procesu detuđmanizacije (tj. u procesu rashrvaćivanja Hrvatske). O onima koji su se obogatili zahvaljujući politici ne bi trebalo ni razmišljati.

Moj kandidat bio bi tuđmanist, a jedini koji to s pravom može reći jest prof. Tuđman. Drugi bi bio onaj koji nije tuđmanist, a to bi bio prof. dr. sc. Josip Jurčević.

U spomenutom tekstu pokazao sam kako – po meni – dr. Jurčević ne zadovoljava kriterije sv. Franje, ali to ga nipošto ne isključuje kao mogućeg kandidata. To što su ti kriteriji važni nama, ne znači da moraju biti i njemu i onima koji ga podržavaju.

Da, kandidatura prof. Tuđmana najavlјena je više od godinu dana prije izbora. O tome sam govorio i u razgovorima za Portal HKV-a (26. svibnja 2011.) i HRSvijet (1. lipnja 2011.) Nismo imali nikakve šanse jer oni koji među državotvornim Hrvatima imaju novaca i katolička crkva u BiH nisu imali povjerenja u hrvatske akademike i brojne intelektualce koji su nas podupirali, nego su imali Bandića kao svog kandidata. Znamo kako je to završilo. Pitaju li se oni što bi bilo da je umjesto njihova kandidata na završno sučeljavanje došao kandidat hrvatskih akademika?

Zapravo, cijela mi se ova priča čini zanimljivom zbog stalnih naših (bezuspješnih) pokušaja da se ostvari jedinstvo državotvornih Hrvata. I kao što sam rekao u oba razgovora, sve se svodi na to da deklarativno svi i jesu za takvo jedinstvo, ali pod jednim malim uvjetom – da on bude vođa. Zato nisam razmišljao slično mom prijatelji Benjaminu Toliću koji u svojoj kolumni (*HRSvijet*, 17. kolovoza 2011.) kaže:

Sve bi to, kao što rekoh, bilo zabavno da se, u zao čas, nije onako ružno raspao Hrvatski rast (HRAST). Nisam bio oduševljen tim pokretom. Prvo, politički pokret koji odbija imati vođu doimao me se kao dadaistički projekt. Drugo, nisam mogao shvatiti kako na odbijanju vođe može nastati suvisao politički program. Treće, osnivači su mi u bitnoj

stvari djelovali razroko: očijukali su malo sa suverenizmom, malo s integracionizmom. Uza sve to, nadao sam se da će HRAST okupiti sve što doista državotvorno misli i osjeća i vjerovao da će minimalan politički razbor posložiti poslovične hrvatske „rogove u vręći“ – barem tako da jedni drugima ne smetaju, ako već ne pomažu. Ali ništa od toga.

Nakon takva raspada, samo tri-četiri mjeseca prije izbora, ostaje gorka dvojba: Je li HRAST bio politička diverzija ili ljudi koji su ga vodili nisu bili svjesni povijesne važnosti ovih izbora?

Bio sam pozvan u HRAST, ali, poučen iskustvom s predsjedničkim izbora i onime o dva predsjednička kandidata među državotvornim Hrvatima s Hrvati-Amac, nisam vjerovao da može funkcionirati takav spoj dviju grupacija državotvornih Hrvata: tuđmanista i onih koji to nisu.

Već se na predsjedničkim izborima pokazalo da je profesor Tuđman bio za treći entitet, dakle punu ravnopravnost Hrvata, a profesor Jurčević nije.

Bitnu razliku je pokazao i najnoviji slučaj Dajla. Tuđmanisti su vodili akciju oko Izjave hrvatskih katoličkih intelektualaca, kojom su dali potporu svećenstvu i Istri i velikoj većini hrvatskog svećenstva, a kardinala Bozanića (i tri nadbiskupa) podržali su Miklenić (kolumna u Glasu Koncila) i Jurčević (kolumna na Dnevno.hr).

Zbog toga vjerujem da bi se prvo morale unutar sebe povezati te dvije grupacije državotvornih Hrvata. Recimo, možda bi za tuđmaniste opet mogao biti aktualan onaj već predlagani naziv **HDZ dr. Franjo Tuđman**. Tek tada bi prestale sve ove igre oko liderstva, ili bi one bile manje pogubne, jer bi bile unutar političkih istomišljenika. A onda bi se moglo razgovarati i o zajedničkom nastupu.

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA!

ZAHTJEV VLASTIMA REPUBLIKE HRVATSKE

Zahtijevamo da se referendum o pristupanju Hrvatske Europskoj Uniji održi nakon donošenja konačne presude hrvatskim generalima!

Bivši francuski vojni biskup Michel Dubost, na međunarodnom vojnem hodočašću u Lourdesu, rekao je da se divi Hrvatima, jer imaju nešto što sve više nestaje, imaju vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. I doista, moramo se sjetiti samo dviju činjenica koje to zorno pokazuju.

Pravo i obaveza svake države jest vratiti svoj okupirani teritorij. U Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949., koja govori o ratnim zločinima, odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže: “*Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!*”

Nasuprot tome, EU je kaznio Hrvatsku ukidanjem Phare programa već drugog dana oslobođilačke operacije "Oluja", pozivajući se na lažne tvrdnje o prekomjernom granatiranju Knina. Na tome tragу Tužiteljstvo haaškoga suda optužilo je hrvatske generale i iskonstruiralo pravnu normu o "zajedničkom zločinačkom pothvatu" kako bi moglo optužiti čitave civilne i vojne strukture.

Nakon takvih blasfemičnih optužaba hrvatski je narod javno i otvoreno postavio pitanja, na koja nikada nije dobio odgovor: Je li bilo prekomjerna granatiranja Vukovara, Dubrovnika, Osijeka, Vinkovaca, Karlovca, Siska, Sl. Broda, Zadra, Šibenika i tolikih drugih gradova i mjesta? Je li "zajednički zločinački pothvat" planirana i provedena agresija od strane JNA i srpskih paravojnih snaga na Hrvatsku, nakon što su se njezini građani plebiscitarno odlučili za samostalnost i samoopredjeljenje, koju je bio još prije Pariške mirovne konferencije usadio kao misao vodilju tolikim potlačenim narodima američki predsjednik Woodrow Wilson? Je li tko odgovarao za prvo spaljeno mjesto, pravi holokaust na početku srpske agresije na Hrvatsku – istočnoslavonsko mjesto Ćelije, koje se našlo na putu barbarogenijima? Je li bilo prekomjerno granatirano Sarajevo...? Po sadržaju optužnica i presudama kao da je u tim gradovima 90-tih godina vladao mir, a građani uživali u baroknoj glazbi. Takvo ponašanje Europe može se nazvati povijesnim primjerom beščašća i licemjerja, gaženjem svih kršćanskih vrijednosti na kojima se Europa stoljećima održala. Čini se da su, ipak, naše moralne vrijednosti u korijenima jedne druge Europe, koju su stvarali njezini najbolji umovi, nadasve kršćanski mislioci. Izjednačivanje žrtve i agresora dogodilo se prvi put u povijesti, kao što se dogodilo prvi put da glavni protagonisti rata – agresije na Hrvatsku, nisu osuđeni. Time je u Europi visoko podignuta sramna zastava – zastava rata, a ne zastava mira, koju su donijeli hrvatski branitelji. Nismo mogli ni vjerovati koliko je francuski premijer Georges Clemenceau svojedobno bio u pravu kad je tvrdio da je dobiti mir teže nego rat. U konačnici sve to govori koliko je Europski stalo do slobode i prava naroda koji su stoljećima bili imperijalnim žrtvama.

Poštovanje i prilagodavanje Hrvatske odlukama Haaškoga suda bio je stalan zahtjev EU-a i ostao je do danas, iako se sve vrijeme taj "sud" odnosio rasistički prema pojedinim narodima. To se konstatira i u nedavnom pismu 20 hrvatskih akademika, biskupa i nadbiskupa Vijeću sigurnosti UN-a, koje je supotpisalo 2300 građana (230 sveučilišnih profesora i doktora znanosti). Spomenimo samo jednu konstataciju iz toga pisma: "Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana (nesrba) u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihaću, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenici." Slično upozorenje dao je i tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj, tvrdeći da su general Gotovina i Hrvatska vojska tada spriječili *genocid takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu*.

Haaški su tužitelji prešli preko tolikih zlodjela. Nisu nikoga optužili za tolika silovanja... Žrtve svakodnevno gledaju silovatelje na ulicama hrvatskih gradova, posebice na ulicama Vukovara. To najednom nije zločin, možda zato što je to radio agresor, a njega su od mnogo čega amnestirali.

Sve su hrvatske vlasti od 2000., zbog navodno viših ciljeva, poslušno prihváćale nakaradne poglede na osnovne vrijednote koje su u suprotnosti s civilizacijskim vrjednotama o kojima je tako upečatljivo govorio francuski vojni biskup, i ne samo on. Ako ih koji put i nisu prihváćale, nisu to ničim pokazale.

Ulaskom u EU pod takvim uvjetima Hrvatska ne će moći pomoći EU-u da spozna koje su stvarne vrijednote, bez kojih ona ne može opstati. Zato pozivamo hrvatske vlasti da promijene odluku o nadnevku referendumu i odgode je sve dok se ne objavi konačna presuda Haaškoga suda hrvatskim generalima.

Želimo se još jednom uvjeriti u njihovu vjerodostojnost, želimo vidjeti je li Europa prepoznala žrtvu, razlikuje li vrijednosti slatke i drage slobode od sužanjstva. Zato trebamo izići na referendum o EU-u tek nakon što vidimo konačnu presudu našim generalima.

Time želimo dati priliku članicama EU-a da se izjasne – smatraju li oni i dalje da postoje više i manje vrijedni narodi. I da pokažu je li im i dalje nebitno hoće li netko pobiti i 100 000 pripadnika nekog – po njima – manje vrijednog naroda. Uvjereni smo da bi njihovi

generali zaslužni za spašavanje tako velikog broja ljudi dobili Nobelovu nagradu za mir, bili bi slavljeni, a hrvatski su generali u prvostupanjskoj presudi drakonski osuđeni!

Ako hrvatske vlasti ne bi željele odgoditi referendum, time bi bitno umanjile plebiscitarni izlazak na referendum o EU-u i pokazale da nas vode u EU jer ne znaju što s hrvatskom državom, kao što nisu znale ni 1918. pa su, nasuprot jasnim upozorenjima, odveli narod kao guske u maglu. U magli isprepletenom raznim protuhrvatskim ideologijama ostali smo gotovo jedno stoljeće, plativši neizmjernom žrtvom. I tada se naše pretke uvjeravalo kako nemaju alternative. Slobodan građanin i slobodan narod uvijek imaju alternativu, a to su sloboda i samostalnost, poput Norveške i Švicarske. Ne možete nas stoga zaplašiti ni s eventualnim balkanskim parlamentima, jer jednostavno tamo ne pripadamo.

Ne bude li se odgodio referendum to će biti dokaz da hrvatske vlasti ne žele pomoći članicama EU-a, pa pozivamo hrvatske građane da na referendumu pokažu i jednima i drugima da, slično francuskom vojnem biskupu, puno više cijene hrvatske vrijednote od onih koje nam propagiraju iz EU-a, a slijepo podržavaju hrvatske vlasti od 2000. misleći na svoje fotelje, a ne na dobrobit naroda.

Hrvatski fokus, 26. prosinca 2011.

akademik Smiljko Ašperger

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,

dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru (+ 20. 03. 2012.)

mons. Vlado Košić, sisacki biskup

prof. dr. sc. Stjepan Marčelja, dopisni član HAZU, full member of
Australian Academy of Science, Australia

akademik Josip Pečarić

Ante Glibota, redovni član Europske Akademije Umjetnosti Znanosti i
Literature (EASL), Paris

dr. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu, član
Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog
managementa, FESB, Split
mr. sc. Željko Sačić, general u miru
dr. sc. Maja Andrić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc Vanda Babić, Sveučilište u Zadru
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. grad.
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u
Splitu
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
doc. dr. sc. Snjezana Braić, Prirodoslovno matematički fakultet, Split
dr. sc. Morana Brklačić Žagrović, dr. med.
dr. sc. Miljenko Buljac
dr. sc. Krešimir Bušić
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. Ante Čuvalo, Ph. D.
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, Katolički bogoslovni fakultet
prof. dr. sc. Borislav Dadić
prof. dr. sc. Vlado Dadić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinsakog rata, Grubišno
Polje
dr. sc. Ivo Derado, Max-Planck-Institut fuer Physik, Munchen, Germany
doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
prof. dr. sc. Boris Dželalija
prof. dr. sc. Neven Elezović, FER, Zagreb
prof. dr. sc. Rea Fulgosi- Masnjak, redovita profesorica Edukacijsko-
rehabilitacijskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb

- dr. sc. Nikša Glavić
doc. dr. sci. Martinia Ira Glogar
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo,
Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies),
Kanada
dr. sc. Željko Hanjš
prof. dr. Ivan Ilić, professor emeritus, FER, Sveučilište u Zagrebu, bivši
veleposlanik
prof. dr. sc. Borka Jadrijević
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstveni savjetnik
dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, Argentina
prof. dr. sc. Branko Jeren, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. Hrvoje Kačić
dr. sc. Držislav Kalafatić
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Ivan Karlić
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, OH USA
doc. dr. sc. Marijan Kirin
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Srećko Kovač
prof. dr. Slavko Kovačić, Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, O. F. M., Duhovni ravnatelj Pokreta
Krunice za obraćenje i mir
dr. sc. Jadranka Kraljević, viša asistentica
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, Split
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
prof. dr. sc. Slobodan Lang
prof. dr. sc. Ante Lauc
prof. dr. sc. Velimir Laznibat, redovni prof. Filozofskog fakulteta u
Mostaru u miru
doc. dr. sc. Inga Lisac
Maja Lukac-Stier, doktor filozofije i sveučilišni profesor, Buenos Aires,
Argentina
prof. dr. sc. iur. Branimir Lukšić
dr. sc. Mislav E. Lukšić, Zadar

Marko Magdalenić, prof. - dirigent, KBF Zagreb
prof. dr. sci. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč.profesor u mirovini
dr. sc. Ivica Martinjak
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Tomislav Matić, Canberra, Australia
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Bruno Mayer, dipl. ing. tehnologije
dr.sc. Zvonimir Medvedović
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Zlatko Miliša, red. prof.
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak u Mostaru sa 1263 člana
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. sc. Zarko Nozica
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
dr. ing. Marijan Papić, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman, redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr.sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i archivist
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, Zagreb
dr. sc. Drago Šimundža
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziologinja
Đuro Tikvica, pijanist, profesor Muzičke akademije u Zagrebu
prof. dr. sc. Kosta Urumović, Zagreb
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet., Veterinarski fakultet, Zagreb
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
dr. Mile Vidović
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić
dr. sc. Vida Vukoja, lingvist

dr.sc. s. Lucila (Anica) Zovak, Švicarska

prof. dr. sc. Tomislav Živković

prof. dr. sc. Darko Žubrinić

(...)

NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA! POZIV HRVATSKIM GRAĐANIMA

Blizu 1200 hrvatskih ljudi (više od 120 biskupa, nadbiskupa, akademika, sveučilišnih profesora, doktora znanosti) uputilo je zahtjev vlastima RH: *Referendum poslije presude hrvatskim generalima!* U njemu smo posebno istaknuli da je pravo i obveza svake države vratiti svoj okupirani teritorij, a u EU-u nisu držali da to vrijedi za našu zemlju pa su nas i kažnjavali zbog toga. Također smo ih upozorili kako je poštovanje i prilagođavanje Hrvatske odlukama Haaškoga suda bio stalan zahtjev EU-a i ostao je do danas, iako je sve vrijeme taj "sud" neistinama lažno optuživao ne samo hrvatske generale nego i hrvatski narod.

Traženje odgode referendumu ključno je moralno pitanje jer Hrvatska ne smije ući u Europsku Uniju žrtvujući nevine generale koji su najzaslužniji za našu slobodu.

Kako smo i dalje uvjereni da bi ulazak u Europsku Uniju bez prethodnog donošenja pravedne presude našim generalima, a to je sloboda, značio veliko poniženje za hrvatski narod i našu državu, a kako se referendum neće odgoditi:

Pozivamo sve hrvatske građane kojima je stalo do istine, ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda, do istine o Domovinskom ratu, do slobode zaslужnih i nevinih generala da glasuju protiv ulaska Hrvatske u Europsku Uniju ne samo na ovom referendumu, nego i na eventualno ponovljenom, sve dok se ne donesu pravedne presude hrvatskim generalima a to je sloboda.

***

akademik Smiljko Ašperger
akademik Andrej Dujella
akademik Dubravko Jelčić
akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac

Borislav Arapović, Inozemni član Ruske Akademije Znanosti, Mostar – Stockholm
Ante Glibota, redovni član Europske Akademije Znanosti i Umjetnosti, Pariz
dr. sc. Maja Andrić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
doc. dr. sc. Snježana Braić
dr. sc. Miljenko Buljac
doc. dr. sc. Ivica Čatić, Katolički bogoslovni fakultet, Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, Katolički bogoslovni fakultet
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno Polje
prof. dr. Serđo Dokoza, Odjel za povijest, Sveučilište u Zadru
prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Neven Elezović, FER, Zagreb
prof. dr. sc. Rea Fulgosi-Masnjak, ERF, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Asaf Duraković, dr. med.
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
prof. dr. Vinko Grubišić, profesor emeritus, Sveučilište Waterloo, Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, Argentina
prof. dr. Hrvoje Kačić
dr. sc. Držislav Kalafatić, ginekolog

prof. dr. sc. Ivan Karlić, Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, FKIT, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, Ohio
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Eugen Koren
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač
sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar
dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta Krunice
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
prof. dr. sc. Slobodan Lang
doc. dr. sc. Inga Lisac, u mirovini
Marko Magdalenić, prof. - dirigent, KBF Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Ivan Marcelić, Split
dr. sc. Ivica Martinjak
dr. sc. Bruno Mayer, dipl. ing. tehnologije
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak u Mostaru sa 1272 člana
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
doc. dr. sc. Tado Oršolić
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman, redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. sc. Marijana Peruzović
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. Sven Seiwerth, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FF Zagreb
prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš

prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, anesteziolog iz Zadra
Slaven Šuba, Ph. D.

Đuro Tikvica, pijanist, profesor Muzičke akademije u Zagrebu
dr. sc. Mislav Vedriš

prof. dr. sc. Tomislav Živković

prof. dr. sc. Darko Žubrinić

dr. Edward Slavko Yambrušić, Washington DC, USA

(...)

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH

U našem pismu povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011. napisali smo vam kako "znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!" To se odnosi i na Hrvate u BiH, a i njima se sudi i sudilo se u vašemu Den Haagu na isti sramotni način.

Ovih dana smo svjedoci kako se i Vatikan pribaja da bi katolici u Bosni i Hercegovini za koje desetljeće mogli posve nestati. Od oko 800 000 katolika u 1991. godini danas ih je ostalo 440 000. Eliminiranje Hrvata iz BiH, što vojnim što nevojnim sredstvima, zapravo je eklatantan primjer genocida.

Za čiji račun želite očistiti BiH od Hrvata? U što namjeravate pretvoriti tu državu?

Hrvatski narod se ponosi i uvijek će se ponositi onima kojima vaš "Sud" određuje drakonske kazne pa čak i zbog spašavanja stotinjak tisuća ljudi – samo zato što su muslimani. Jedan od onih koji će zauvijek biti među ponajboljim sinovima hrvatskog naroda, haaški optuženik, ovako govorи o ratu između žrtava velikosrpske agresije, muslimana i Hrvata BiH:

***

Završni govor generala Praljka

I.

Obuka policajaca iz BiH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. god.

Obuka pilota A BiH u Republici Hrvatskoj.

Obuka i opremanje čitavih postrojba A BiH u Hrvatskoj.

Zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH.

Organiziranje eksteritorijalnog školstva za muslimane izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem, bosanskom jeziku.

Vremenski neprekinuto naoružavanje A BiH.

Municija, nafta, lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika A BiH za vođenje rata.

Liječenje više od 10 000 ranjenih boraca A BiH u hrvatskim bolnicama.

Omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u A BiH.

Regularni logistički centri A BiH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata.

Itd., itd.

I sve to besplatno.

Nikada u povijesti ratovanja jedan narod – (Hrvati) – nije tako i toliko pomogao drugi narod – (Bošnjaci-Muslimani) – i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku – (A BiH) – protiv Hrvata – (HVO) – u BiH.

Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske (HVO-a) nije propuštao konvoje oružja (i ostalog) drugoj vojsci (A BiH) i onda kada je ta vojska (A BiH) to oružje (i ostalo) koristila za napade na one koji su joj to propustili.

- a) A što je s referendumom Hrvata za BiH, koji je preduvjet za postojanje te države?
- b) Priznanje BiH od RH.
- c) Imenovanje veleposlanika RH u BiH.
- d) Potpisivanje svih prijedloga međunarodne zajednice o unutarnjem uređenju BiH a prvi koji su potpisivali bili su predstavnici HZ HB i RH.

To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a.

To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a.

Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.

I-1.

Kakvo mišljenje i koji stavovi prethode ovakvoj optužnici?

1. Simon Leach, bivsi kvartovski policajac u Velikoj Britaniji, član tužiteljskog tima koji je istraživao zločine Hrvata u Lašvanskoj dolini, na jednom sastanku u tužiteljstvu 1996. godine izvadio je papir na kojem su pisala imena: Franjo Tuđman, Gojko Šušak, Vice Vukojević. Tumačio je i objašnjavao da su to ciljevi do kojih će dovesti njegova istraga.

2. Citiram iz knjige Williama Montgomeryja *Kad ovacije utihnu.* (Struggling with democratic transition; After the cheering stops, 2010), stranica 114:

A. Specijalni ambasador SAD-a za ratne zločine Pierre Prosper pozvao je trojicu američkih ambasadora iz regionala (iz Srbije, Hrvatske i Bosne) da dođu u Haag kako bi se sastali s predstavnicima MKSJ. Dve uspomene naročito su upečatljive. Prva se odnosi na to da smo direktno od Carle del Ponte čuli da se zvaničan pristup njene kancelarije temelji na stavu da su svi ratni lideri svih strana krivi za ratne zločine, a da zatim razmatra koji su to određeni zločini i kako da dokaže njihovu krivicu. Takvo gledište tada mi se učinilo – i još mi se čini – pogrešnim po mnogim osnovama.

Je li gospodin Montgomery vjerodostojan svjedok?

Kakva je reakcija ostale trojice?

Stavovi Carle del Ponte nisu “pogrešni po mnogim osnovama”, to je imperijalna bahatost, degradacija prava na komunističke čistke i nacističke pogrome.

3. U svojoj knjizi *La Caccia – Io E I Criminali di Guerra*, u 10. poglavlju “Zagabria, dal 1999 al 2001”, na stranici 254. piše:

Jedan od tužitelja Suda, Kanađanin dobro poznat u krugu po svojoj duhovitosti i dosjetkama, služio se aforizmom kojim je dobro isticao razliku između Srba i Hrvata koji su pokušavali ometati rad Suda: *Srbi su kopilad, govorio je, dok su Hrvati podmukla kopilad.*

1. Taj tužitelj suda, Kanađanin, služi se govorom mržnje.

1.1. Del Ponte upotrebljava trajni glagol “služiti” (upotrebljavati). To znači da to nije bila “dosjetka” jednom upotrjebljena, već uobičajeni način šovinističkog i rasističkog karakteriziranja HRVATA – *podmukla kopilad.*

1.2. Carla del Ponte prenosi riječi jednog od tužitelja suda bez ikakvih ograda, a to znači da se ona s takvim mišljenjem u cijelosti slaže. I to trajno u skladu sa značenjem glagola “služiti” (upotrebljavati).

2. Potpuno mi je nejasan izostanak bilo kakve reakcije na takav profašistički način govora o jednom narodu. Mene interesira da li je u ozračju takvog mišljenja napisana optužnica protiv mene. Da sam, kojim slučajem, ja, Slobodan Praljak, napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada, u bilo kojoj formi prema bilo kom narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga 5 godina zatvora. Želim saznati da li na sudu u Haagu vrijedi: *Quid licet Iovi, non licet bovi.* Želim saznati da li međunarodne organizacije koje su osnovale sud i koje se brinu o njegovoj pravičnosti, podržavaju taj stav, izrečen u spomenutoj knjizi.

II.

Tužiteljstvo me uspoređuje s nacistima a moje djelovanje s holokaustom.

Pa da opišem ulogu Goeringa s kojim likom bi, po tužiteljstvu, ja trebao biti suklađan.

- Taj je Goering smjestio svoje Židove (Muslimane) u svoju vikendicu i brinuo se o njima.
- Smjestio je svoje Židove u stan u Zagrebu, hranio ih i liječio.
- Išao je na snajpersku vatru kod vojarne JNA u Grabovini kako bi spasio žene svojih neprijatelja.
- Tijelom zaštitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama.
- Izvukao zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijetnjom oružja. Ne sam. Logor su držali pripadnici HOS-a – pretežito Muslimani.
- Izvlačio ranjene Židove – Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Ne sam.
- Organizirao izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 000 Židova – Muslimana iz Stoca i Dubravskog Visoravnog splavom preko Neretve + 3 000 automobila. Ne sam.
- Prevezao ranjenu Muslimanku – Židovku helikopterom iz istočnog Mostara u Split. Ne sam.
- Židovsku (muslimansku) obitelj s djetetom oboljelim od leukemije preuzeo kod Uskoplja i prebacio u Split na liječenje. Omogućio im stjecanje hrvatskog državljanstva kako bi na teret

hrvatskog proračuna mogli oputovati u Švicarsku na liječenje. Ne sam.

- Organizira gradnju ceste spasa za Židove – Muslimane kako bi mogli otići u drugu domovinu. Goeringovu, u Hrvatsku. Ne sam.
- Vodio ih i borio se sa Židovima – Muslimanima braneci i oslobađajući Mostar, Čapljinu, Travnik i Konjic, itd. Ne sam.
- Pustio na svoju ruku zarobljene Židove – Muslimane, zarobljene poslije sukoba u Rami – Prozoru.
- Sprječio osvetu nakon što su Židovi – Muslimani počinili zločin u Uzdolu. Ne sam.
- Isto to vrijedi i za Doljane i Grabovicu. Ne sam.
- Kad je trebalo i osobno provodio konvoje s hranom za Muslimane – Židove i konvoje s oružjem i onda kada su 3. K A BiH i 4. K A BiH i 6. K A BiH i dijelovi K A BiH krenuli protiv Goeringa na zapadne granice BiH i u luku Ploče. Nakon što su potpisali primirje sa Srbima. Ne sam.
- Itd. Itd.
- Goering – Praljkovo ponašanje u Sunji će preskočiti.
- Takvim se ponašanjem postaje ratni zločinac sukladno logici tužiteljstva.

Tužitelj citira Goetheova "Fausta" – o zrcalu u koje se moramo pogledati. Moji su actus reus moje ogledalo, moj smisao i moja bit, jer proizlaze iz mens rea onoga što nazivamo Slobodan Praljak.

Nažalost, suci Prandler i Trechsel odbili su prihvatići mojih 150 svjedoka, koji svjedoče o činu i aktu i djelu optuženog Praljka, svjedoče istodobno i o općoj situaciji u kojoj su takva djela nužna, nažalost ne uvijek i dovoljna.

A nikako ne razumijem pravnu proceduru koja mi zabranjuje svjedočiti o Mladićevim dnevnicima.

III.

ŽALIM LI ŽRTVE?

Da, žalim sve nevine žrtve svih ratova.

Posebno žalim žrtve onih petstotinjak ratova poslije 1945. a dogodili su se i događaju se usprkos svim moralističkim filipikama koje svakodnevno slušamo.

Posebno žalim za svakim onim djetetom koje umre od gladi svake 4 sekunde ovoga našeg realnog vremena.

Mir u diktaturi je priprema za rat. Što duža i gora diktatura, to je više akumulirane negativne energije, to je više krvi i zla poslije. Radilo se o Titu ili Sadamu, isto je.

I nisu krivi oni koji sruše diktatora i poslije se trude umanjiti zlo koje se javlja snagom fizičkih zakona, nego oni koji su omogućili i šutnjom produžili trajnost diktatoru.

Isto vrijedi i za Jugoslaviju poslije Tita i za Irak poslije Sadama.

Ono sto tužitelj naziva nacionalizmom, kod Hrvata je bila potreba za slobodom, i nacionalnom i građanskom.

U tom smislu ja sam hrvatski nationalist.

Ne odričem se nacionalne politike dr. Franje Tuđmana jer je ta politika stvorila RH i omogućila opstanak BiH kao države.

Ne odričem se smisla i pravnog utemeljenja HZ-HB, izraza volje Hrvata u BiH, suverenog i konstitutivnog naroda u toj državi.

HZ HB, krhkcom organiziranošću, omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio BiH i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova A BiH.

A) Muslimanska politika i A BiH, nemoćni da vrate od JNA i VRS-a zauzete teritorije (dobrim dijelom i zbog moralnom ljudskom umu neshvatljivog embarga na oružje) krenula je u ofenzivu prema HVO-u. Oslobođajući BiH od Hrvata počinili su zločine – Konjic, Čapljina, Doljani, Bugojno, Grabovica, Uzdol, itd., itd.

Činjenice su na raspolaganju i za ubijene i za protjerane i za zatvorene Hrvate.

Društveni su odnosi uzročno-posljedični a pokrenuta spirala zla ne opravdava zločin, ali bitno smanjuje mogućnost provedbe prava. Ma tko god, na papiru, bio zadužen to raditi.

Svugdje i uviјek je tako.

HVO se branio od agresije i 1992. i 1993. i 1994. a dužnost zapovjednika je ne izgubiti rat.

Moja savjest je čista.

IV.

Sudski je proces tumačenje zakona i interpretacija činjenica.

Sudski proces je retorički i kao takav ne traži apsolutnu istinu, već istinu koja je vrlo vjerojatna (izvan svake razumne sumnje), kojoj se teško ili nikako ne može proturječiti.

U iznalaženju takve istine nije dovoljno znanje, već je potrebno umovanje, potreban je *logos* – racionalno i logično argumentiranje.

Podatci i činjenice, izjave, statistike... u argumentaciji ne znače ništa ako nisu logičnim zaključivanjem dovedeni u vezu s tvrdnjama. Tek povezivanjem različitih znanja možemo se približiti istini.

U ovom procesu potrebna su znanja iz sociologije, sociologije rata, znanja o društвima u kojima je potpuno razorena i državna i društvena struktura, u kojima se pojedinci vraćaju u prirodno stanje, potrebna su znanja iz ratne psihologije, znanja ratnih vještina, oruđa, stvarnog sadržaja pojma vojske, itd., itd.

Moguće pogreške u interpretaciji činjenica su i vjerojatne i kobne.

- a) Pretjerana i kriva redukcija pojmovnog aparata i logične povezanosti.
- b) Zaključivanje na osnovu krivih pretpostavki.
- c) Izbjegavanje usporedbe sličnih sustava i fenomena.
- d) Lagodno (intelektualcima tako drago) izjednačavanje pojma "moći" i pojma "htjeti" "željeti", i
- e) Lagodno upiranje prstom u krvce što svijet nije skladan njihovoj volji i predodžbi.

Sve su to polja logičkih mogućih grešaka u konačnoj prosudbi.

Nadati je se da će se časni suci pridržavati strogih znanstvenih metoda i spoznaja.

IV. -1

U prošlom stoljeću, da ne spominjem daleku prošlost, u sudskim je procesima osuđeno više desetina milijuna ljudi.

Po zakonima rasnim (SAD, Pretorija), diktatorskim, vjerskim, nacističkim (Njemačka, Srbija, Slovačka, NDH), fašističkim (Italija), komunističkim (SSSR, Jugoslavija, Mađarska, Kina) itd. i tome slično.

Sudska retorika predugo je bila pod utjecajem nerazumnih društvenih i političkih sila i zbog toga je i sama osuđivana.

Nažalost, nedovoljno.

Kako ne bi završila u moralnom beznađu, krajnje je vrijeme da postane ono što mora biti – razuman i uman proces.

Imam li se prava nadati?

IV-2

Kakvi god da jesu zakoni ovog suda, oni ne vrijede za Amerikance.

Za ostale narode vrijede zakoni stalnog suda (ICC – Međunarodni krivični sud) a ti se opet zakoni razlikuju od ovih ovdje (ICTY – Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju), po kojima se meni sudi.

Time je ukinut važan uvjet sudske retorike a taj jest “Princip ravnopravnosti sudionika u sudskom procesu”.

Citiram PERELMANA:

“U odnosu u kojem je nejednakost bitno obilježje odnosa među ljudima, nema osnove za razuman i uman proces”.

V.

Nisam kriv!

I ne mislim pritom na osjećaj krivnje.

Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta – znam da nisam kriv.

Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ču, poštujući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti.

Ako spoznam pogrešku, izdržavat ču kaznu jer ste vi pravični.

Znat ču što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlu, riječju, djelom i propustom.

Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti:

Pa postane moguće ono što nije bilo moguće,

Pa postane jednostavno ono što nije jednostavno,

Pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje,

Onda ču ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila.

A to zbilja ne bi bilo ništa novo.

Mojih pola sata je isteklo.

***

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prlića, Brunu Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim eleminiranjem Hrvata iz BiH. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo ...

akademik Smiljko Ašperger
akademik Slaven Barišić
akademik Boris Bućan
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a
Ante Jurić, nadbiskup (+ 20. 03. 2012.)
akademik Andrija Kaštelan
hrvatski književnik Slobodan Novak, akademik
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Dario Vretenar
Ante Glibota, redovni član, de l'Académie Européenne des Sciences, des Arts et des Lettres
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. Kuzma Kovačić, član suradnik HAZU-a, akademski kipar, Split
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management, FESB, Split
prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar
dr. sc. Maja Andrić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. cc. Vanda Babić
prof. dr. sc. Ivan Bakran
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
dr. Charles Billich, umjetnik
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
dr. sc. Vjekoslav Boban, prof., Zagreb
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov
dr. sc. Miljenko Buljac, profesor i književnik
dr. sc. Krešimir Bušić, Vukovar
prof. dr. sc. Zvonko Čapko, Rijeka
doc. dr. Ivica Čatić, Katolički Bogoslovni Fakultet, Đakovo

prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ambroz Čivljak
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Čepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno Polje
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta u Splitu
prof. dr. sc. Slavica Dodig
prof. dr. Serđo Dokoza
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskog sabora
doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Vinko Grubišić
dr. sc. Željko Hanjš
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
dr. sc. Zdeslav Hrepic, izv. prof.
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić, FER, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Krešimir Jakić
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjet.
dr. sc. Zvonimir Janović, redoviti sveučilišni profesor u mirovini
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Držislav Kalafatić
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Duško Kardum
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Vladimir Katović, Professor of Chemistry, Wright State University,
Dayton, OH
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
prof. dr. Slavko Kovačić, Split

- dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Lauc
doc. dr. sc. Inga Lisac
dr. sc. Neda Lovričević
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Marko Magdalenić, prof., dirigent – Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Malčić, predstojnik Klinike za pedijatriju Medicinskog fakulteta
Zvonimir Marić, profesor u trajnom zvanju na Građevinskom fakultetu u Osijeku, bivši generalni konzul RH u Pečuhu
dr. sc. Ivan Marčelić, Split
prof. dr. Jozo Marević
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Božidar Matijević
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
prof. dr. sc. Vine Mihaljević
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić, Fakultet elektrotehnike i računarstva, Zagreb
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru u ime 1275 mostarskih Napretkovaca
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
doc. dr. sc. Tado Oršolić
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
prof. dr. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF- u u Splitu
prof. dr. sc. Davor Pavelić
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Marijana Peruzović
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Franjo Plavšić
prof. dr. sc. Ružica Pšihistal, Filozofski fakultet u Osijeku
dr. sc. Dragutin Raguž, lingvist, Zagreb
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar

prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
Prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
dr. sc. Mirko Ruščić, Split
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FFZG
prof. dr. sc. Sven Seiwerth
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
Mirko Strabić
dr. sc. vlč. Mirko Šimić,, ravnatelj, Caritas Vrhbosanske Nadbiskupije,
Sarajevo
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
dr. sc. Igor Šipić, književnik
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, dipl. ing. str.
Đuro Tikvica, profesor Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Dubravka Tolić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, saborski zastupnik
prof. dr. sc. Kosta Urumović
dr. sc. Trpimir Vedriš, viši asist., FFZG
dr. Mile Vidović, svećenik, Split
dr. sc. Zlatko Vučić
prof. dr. sc. Tomislav Živković
dr. sc. Darko Žubrinić, red. prof.
dr. Edward Slavko Yambrušić, Washington, D.C. USA
(...)

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

HRVATSKI PONOS (KORDIĆ I PRALJAK) I HRVATSKA SRAMOTA (JOSIPOVIĆ I MESIĆ) II.

Srbijanske pravosudne vlasti ponovno su dostavile hrvatskom pravosuđu optužnice protiv Vladimira Šeksa, Ivana Vekića i Tomislava Merčepa zbog navodnog ratnog zločina, ali je Ministarstvo pravosuđa odbilo postupiti po njima te ih je vratilo u Srbiju.

Ministar pravosuđa Orsat Miljenić obrazložio je za Medija servis razloge odbijanja optužnica za Vladimira Šeksa, Tomislava Merčepa i Ivana Vekića, koje je srpsko pravosuđe poslalo na adresu resornog ministarstva. Ministar pravosuđa Orsat Miljenić je to i obrazložio:

To su dokumenti bivše neprijateljske JNA i neprihvatljivo bi bilo postupati po njima, drugo u njima se navodi da se radi o genocidu kojeg nije bilo u Hrvatskoj, a da je Haški sud bi ga istraživao, također dokumenti se temelje na iznuđenima iskazima ljudi koji su

odvođeni u srbijanske logore, prema tome radi se o dokumentima koji su potpuno suprotni našem javnom poretku i prema kojima ne dolazi u obzir postupanje od strane naše vlasti.

Zapravo, još jedna potvrda ispravnosti našeg djelovanja. Znamo da je obrazloženje suca Merona povodom oslobođajućih presuda našim generalima Gotovini i Markaču dobrim dijelom potvrdilo ono što smo pisali u Pismu VS-u UN-a povodom rasističkih prvostupanjskih presuda, osim u dijelu što nije ukazano na svu veličinu spašavanja Bihaća od srpskog genocida. Tom pismu je i posvećena moja knjiga "Rasizam svjetskih moćnika". Ali u njoj je dan i sljedeći

***PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET
REPUBLIKE HRVATSKE***

*Poštovani predsjedniče Hrvatskog sabora,
poštovani saborski zastupnici!*

U posljednje vrijeme svjedoci smo sve agresivnijeg napada na hrvatski suverenitet, a napose na njezin pravni suverenitet, zbog čega mi potpisnici ovoga prosvjednog pisma iskazujemo odlučan prosvjed i zabrinutost za budućnost Hrvatske.

Napadima na hrvatski pravni suverenitet želi se poništiti i pogaziti Odluka Sabora Republike Hrvatske o raskidu državnopravnih sveza s ostalim republikama i pokrajinama SFRJ i Deklaracija o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske, donesene 8. listopada 1991. Takvu Hrvatsku nekoliko mjeseci kasnije jedinstveno su priznale i sve članice EU-a i čitav svijet.

Odlukom Hrvatskog sabora jasno je utvrđeno da Jugoslavija kao državna zajednica više ne postoji. Republika Hrvatska odrekla je time legitimitet i legalitet svim tijelima dotadašnje federacije – SFRJ i odlučila ne priznati valjanim ni jedan pravni akt bilo kojeg tijela koje nastupa u ime bivše federacije – SFRJ.

Prosljedivanjem Republici Hrvatskoj optužnica protiv hrvatskih građana koje su proizvela tijela bivše SFRJ, agresorske JNA, Republika Srbija pokazuje želju da bude slijednica bivše federacije kojoj je Hrvatska prije 20 godina otkazala svaki legitimitet i da izjednači krivnju agresora i žrtve. Time se, također, na svojevrstan

način pokazuje da se velikosrpska agresija na Hrvatsku nastavlja pravnim i političkim sredstvima.

Dakle, temeljni cilj najnovije velikosrpske agresije na državno-pravni suverenitet Republike Hrvatske jest popravljanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevu vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma.

Slanje optužnica iz Srbije gotovo je istovjetno kao da su poratna Njemačka ili Italija poslale optužnice za ratne događaje poratnim vlastima u Poljskoj, Francuskoj, Češkoj, Slovačkoj, Grčkoj, Albaniji i Hrvatskoj i t.d.

Pomalo zbumjuje što EU, kad je riječ o tim pravnim aktima, traži pojašnjenje od Hrvatske, kao da ne zna tko je bio agresor na Hrvatsku, kao i komentar državnog odyjetnika Republike Hrvatske koji se upleće u opravdanost donošenja zakona, što nije primjereni ni demokratskim državama niti državi u kojoj je provedena dioba vlasti.

Možda nam, jednostavno, na taj način iz EU-a pokazuju da na Hrvatsku gledaju kao na koloniju, otvoreno nam poručujući da ne računamo sa suverenitetom u EU-u. Postavlja se pitanje je li Srbija "sama" donijela tu odluku. Sjetimo se da je srbijanski predsjednik Tadić tražio da se hrvatski generali osude bez dokazane krivnje, s istovjetnim argumentima na koje se sada pozivaju iz EU-a. Na tim se "argumentima" temelji i presuda Haaškoga suda. Je li takav zahtjev postavio "sam" Tadić ili mu ga je sugerirao baš EU?

Pozivamo zastupnike Hrvatskog sabora da odlučno stanu u obranu hrvatskog suvereniteta, a napose pravnoga, jer će se građani i po tome opredjeljivati na sljedećim izborima. Istodobno, najodlučnije prosvjedujemo protiv postupanja Republike Srbije koja je hrvatskim pravosudnim vlastima na pilatovski način prosljedila fantomske optužnice protiv hrvatskih građana. To samo svjedoči da još nije izvukla zaključke iz agresivnog rata koji su JNA i Miloševićeva Srbija vodile protiv Republike Hrvatske, prouzročivši najveće žrtve i materijalne štete u Europi nakon Drugoga svjetskog rata, te da nije odustala od projekta Velike Srbije.

Zar tim svojim činom Srbija zapravo nije preuzeila izravnu odgovornost za zločine i razaranja što ih je JNA počinila u Hrvatskoj?

Zbog toga Srbiji treba u najkraćem mogućem roku dostaviti račun za ratne štete koje su u Hrvatskoj počinile JNA, Miloševićeva Srbija i njihove paravojne snage.

Iz dosadašnjih slučajeva jasno je da su optužnice (mnoge, ako ne i sve) sastavljene na temelju priznanja iznudenih od hrvatskih zatočenika u srpskim koncentracijskim logorima pa Srbiji treba postaviti sljedeće zahtjeve/pitanja:

Kako je moguće da uopće razmišljaju o optužnicama koje sadrže bilo kakav dokaz koji je pribavljen na nezakonit način, tj. dobiven pod prisilom u srbijanskim koncentracijskim logorima? Kako to da nakon tragičnih iskustava Drugoga svjetskog rata, Auschwitza, Dachaua ...., EU tako olako prolazi preko toga?

Ovim prosvjedom tražimo procesuiranje svih odgovornih za odvođenje, držanje i mučenje hrvatskih građana u srbijanskim koncentracijskim logorima u Srbiji. (Procjena je da je u tim logorima ubijeno ili nestalo oko 300 ljudi).

Tražimo međunarodnu potporu da se zaustave sve optužnice (ne samo iz Srbije nego i iz BiH) koje polaze od dokaza koji su dobivene pod prisilom, odnosno pribavljeni na nezakonit način.

Sve ove naše nevolje proizlaze iz činjenice da se u Hrvatskoj prihvatiло izjednačivanje agresije i obrane. Počelo se pričama o navodnom građanskom ratu, a provedeno je preko izjednačivanja ratnog zločina, koji čine agresori, i zločina u ratu koji se može dogoditi u obrani kao prekoračenje nužne obrane. To je u suprotnosti s međunarodnim pravom!

Tražimo vladavinu prava i hrvatski pravni suverenitet, umjesto dogovora na "visokoj razini" koji služi skupljanju političkih bodova i uspostavi puzajuće "pravne jugosfere".

Pozivamo zastupnike da na saborskoj sjednici 14. listopada, u petak, odgovorno štite suverenitet Republike Hrvatske i dostojanstvo narodnih zastupnika Hrvatskoga sabora.

U Zagrebu 8. listopada 2011.

Pismo je tada u dva dana potpisalo tisuću naših ljudi. Spomenut ču samo nekoliko imena: biskupi Bogović i Pozaić, akademici Aralica, Ašperger, Dujella, Jelčić, Kaštelan, Pečarić, Popović, Trinajstić, prvi predsjednik Hrvatskog državnog sabora dr. sc. Žarko Domljan itd. Pisano je u vrijeme kada se malo tko nadao da će Sud u Haagu napokon donijeti neku presudu koja je bliska zdravoj pameti. Ali to se ipak dogodilo. Naravno, hrvatske vlasti, kao poslušnici svjetskih moćnika, nisu reagirale na naše pismo. Sve do danas. Zato je zgodno danas u izjavi ministra prepoznati neke tvrdnje iz našeg pisma. Međutim u samom Prosvjedu imaju još puno toga što bi mogli iskoristiti – ako hoće.

S druge strane zanimljiva je sama činjenica da je Ministarstvo uopće reagiralo na taj način, bez obzira što im presude u Haagu itekako to omogućuju. Dojam je da u današnjim vlastima imamo dvije velike grupe koji se razlikuju u prioritetima. Jednima je najvažnije pomaganje velikosrpskoj politici, a drugima je na prvom mjestu pokušaj uvođenja rigidnih komunističkih normi. Već sam pisao kako predsjednik države stalno ponavlja o potrebi dalnjih procesuiranja hrvatskih "ratnih zločina", koristeći čuvenu neistinu o tome kako je bilo nekih u Hrvatskoj koji su tvrdili da se u obrani ne može načiniti zločin. Na taj način je uspijevao prikriti od hrvatske javnosti činjenicu da se po međunarodnom pravu ne može optužiti vlast za bilo kakve zločine načinjene u oslobođanju okupiranih područja. Drugim riječima, međunarodno pravo itekako razlikuje ratni zločin koji vrše agresori, i zločin u ratu koji pojedinci mogu učiniti u obrani.

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman daje ove podatke (Portal HKV-a, 27. prosinca 2012.) o procesima u Hrvatskoj za zločine počinjene tijekom Domovinskog rata i u Oluji:

Za kaznena djela ubojstva, pljačke i paleži procesuirano je 3728 osoba (od tog broja postupak se vodio protiv 395 pripadnika oružanih snaga), a osuđeno je 2380 osoba. Za počinjene ratne zločine u agresiji na Hrvatsku osuđeno je 563 osoba (od toga u odsutnosti 366). Općim pak oprostom od sudjelovanja u oružanoj pobuni protiv Republike Hrvatske obuhvaćena je 21.641 osoba. To

znači da je 12 puta više osoba završilo u zatvoru zbog zločina počinjenih u obrani nego u agresiji.

Kako je poznato da je odnos u učinjenim zločinima upravo suprotan, za očekivati je da se hrvatska vlast bori za svoj narod i da inzistira da taj odnos bude razmjeran tome. Dakle, s odnosom 12 prema 1, treba očekivati da će u Hrvatskoj biti osuđeno $2380 \times 12 = 28.560$ agresora, tj. još nekih 28.000 da bi se uopće nastavilo sa suđenjima braniteljima. Pri tome stalno treba imati u vidu da za svakog novoosuđenog branitelja treba osuditi dvanaest agresora!

Svaka vlast koja ne poštuje te odnose – nije hrvatska vlast! A vidimo da se događa upravo takva potpora velikosrpskoj politici. U pomaganju toj politici koriste se i neistine. Pa zar Dobrica Čosić nije i rekao da je laž najviše pomogla Srbima u povijesti.

Dapače, on je to i opjevalo u romanu "Deobe":

*Mi Srbi lažemo da bi smo obmanuli sebe,
da utješimo drugog;
lažemo iz samilosti,
da nas nije strah,
da ohrabrimo,
da sakrijemo svoju i tuđu bijedu,
lažemo zbog poštenja.
Lažemo zbog slobode.
Laž je vid našeg patriotizma
i potvrda naše urodjene inteligencije.
Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.*

Moramo odati priznanje uspjehu velikosrpske politike. Iako su za vrijeme Oluje Srbi bježali kao zečevi, kako je to jako dobro opisao sam Slobodan Milošević, u Hrvatskoj imamo ljude koji im i dalje

pomažu u ostvarenju njihove politike, a čak dva predsjednika RH pri tome koriste laž – ono što je Srbima najviše pomoglo u povijesti.

Naravno, nisu usamljeni u tome. Kada smo već govorili o ponašanju ministra pravosuđa, dobro je posebno istaknuti ponašanje jednoga drugog ministra. Tako Tihomir Dujmović 28. prosinca 2012. (<http://www.dnevno.hr/kolumnne/tihomir-dujmovic/74537-zeljko-jovanovic-u-stlu-jakova-blazevica.html>) piše:

...čovjeku mozak stane kada ima ispred sebe vukovarskog branitelja, čovjeka koji je prošao užase srbijanskih logora, koji je osjetio četništvo na vlastitoj koži, a koji danas mirno, upravo spokojno, bez ikakvih moralnih dilema razglaba o pravdi i istini sa četničkim ministrom okupatorske Martićeve vlasti. To je srce današnjeg hrvatskog paradoksa! Ne to da Fred Matić objavljuje registar branitelja! To je problematična stvar otvorena za polemiku. Ali, to da on nema nikakvih ograda u tome da gotovo nježno 'guguće' sa zlotvorom koji je na svoj način bio dio Martićevog zločinačkog pothvata, sa zločincem koji je na svoj način kriv i za Fredovu robiju, sa zlotvorom koji je najprije pet godina bio službeni Goebbels Martićeve na zločinu nastale tvorevine, a onda deset godina špicigrac većine haških izmišljotina koje su hrvatskoj državi radile o glavi baš kao nekad Martićeve granate, da baš nikakvih moralnih problema nema sa čavrljanjem s tim tipom, tu mozak staje. Na izjavu Save Štrpca da će 'ovaj registar pomoći da se povežu zločini i događaji sa određenim jedinicama i pripadnicima tih jedinica' dakle na potvrdu da Matićev registar aktivno pomaže djelatnost ministra zločinačke vlasti, Freda Matića nije oblio hladan znoj. Obratno! On ističe da je tu poruku shvatio dobromanjerno, poentirajući nevidjenom tezom: – Ne mislim da njega zanimaju hrvatski branitelji, već zločinci!

Dakle, Savu Štrpca, Martićevog ministra, čovjeka koji je stotine dokumenata izmislio, zbog kojih su hrvatski generali godine proveli na robiji, Savu Štrpca, KOS-ovca koji nam godinama poručuje da svojim aktivnostima preko Veritasa otvoreno ratuje s Hrvatskom, njemu nije interes izmišljati optužnice, on nije negativac, u njegove dobre namjere javno vjeruje hrvatski ministar branitelja! Tu se otkriva još jedan sloj naše ljevičarske patologije. Ustaše, NDH, Nijemci i Hitler, to je, brate, fašizam, to su vam klasični okupatori,

ali srpska agresija, rat 90-ih, za njih nije neupitni, jednoznačni fašizam. U toj agresiji uporno se traže sve moguće slojevitosti, ljudske zavedenosti, kopa se po primjerima i grozničavo se traže primjeri ljudske solidarnosti, mi zapravo sami tražimo alibi za već darovanu im aboliciju! I kad svega toga nema onda se pogledom u budućnost konstatira: oni će prije ili kasnije morati doživjeti katarzu! Da bi 20 godina iza rata od Tomislava Nikolića do Srđe Popovića Srbija bila na nogama kad Haag oslobađa Gotovinu! Toliko o katarzi! No, ako se Savi Šrbcu ubuduće vjeruje, onda mu je Matić i ranije vjerovao!

Dakle, Šrbac nije četnik koji svoj posao nastavlja i u miru, njega dakle nije zanimalo kako zabraniti Oluju i vratiti povijesni kotač, njega nije zanimalo kako napakostiti hrvatskim generalima i poslati ih na robiju s izmišljenim dokazima. Ne, ni govora! Njega su po Matiću zanimali samo zločinci! Ta patološka dobro-namjernost čak i protiv neupitnog lidera četničke agresije i dokazanog obavještajca protivničke strane, to je nažalost definicija postjugoslavenske svijesti kod dobrog dijela hrvatske ljevice.

Zbog ovakvih stavova nacija se trese od straha kad god ljevica dođe na vlast, jer oni jednostavno ne razumiju niti jednu ozbiljnu relaciju nacionalne svijesti, nacionalne odgovornosti, nacionalne sigurnosti. Čak i nakon što mjesecima završe u srbijanskim logorima! To je taj hrvatski paradoks, to je to hrvatsko prokletstvo sa kojim se mučimo stoljećima, to je ta bezgranična hrvatska politička glupost, to je naša patološka naivnost koje smo se nagledali od '45. do '90., naivnost koja se zakonomjerno pretapa u notornu glupost. Jakovčić nikad i nigdje ne vidi rukopis talijanske irendente, Matić drži da Savu Šrpca zanima samo istina, Milanović ne vidi ništa problematično u tome da mostom ne spajamo dva kraja hrvatske zemlje, nego da se povezujemo preko druge države! Nema nacionalne države koju takva pamet nije u stanju upropastiti! Što nosi te ljude: istinska glupost ili duboka pokvarenost? Nadam se glupost...

Ne iznenaduje što je na takvo ponašanje reagirao i Hrvatski svjetski kongres:

***JAVNI PROSVJED VLADI RH – PODRŠKA
HRVATSKIM RODITELJIMA***

(...)

Dizemo glas i protiv uljepšavanja četništva koje sad šminka hrvatski ministar branitelja Matić uzimajući za relevantnog partnera za razgovor četničkog prvaka Savu Štrbac!

Ministar Matić dobro zna da je Štrbac najprije pet godina bio jedan od stupova Martićeve zločinačke krajine, a onda godinama plaćenik haških izmišljotina. To je isti onaj Štrbac, koji gotovo dvadeset godina preko UN-tribunala u Haagu i "Veritasa" ratuje s Hrvatskom, koji obavještajnim kanalima i krivotvorinama stalno nastoji ocrniti Hrvatsku, proglašiti zločincima hrvatske branitelje i poslati ih na robiju s izmišljenim dokazima.

Uistinu, sve ovakve protuprirodne i nerazumne postavke u školstvu ili javnosti daju za pravo kardinalu Bozaniću na upozorenje o putu u propast hrvatskog društva i naroda kao i onom vodećem hrvatskom kolumnisti kad kaže da "nema nacionalne države koju takva pamet nije u stanju upropasiti!"

Vjerujući da nas ipak sve, bez obzira na različite svjetonazole, povezuje briga za opće i hrvatsko dobro, želimo Vam svima svakog blagoslova punu 2013.!!

Prof. dr. sc. Šimun Šito Čorić,

glasnogovornik HSK-a

Švicarska – Olten, Nova Godina 2013.

Za razliku od našeg sjajnog kolumniste Tihomira Dujmovića, ne pada mi ni na kraj pameti da se radi o gluposti današnjih vlasti. Strategija izjednačavanje agresora i žrtve je strategija vlasti od samih početaka Domovinskog rata. Presude generalima Gotovini i Markaču samo ih je na trenutak omela. Vrlo brzo su počeli s pričom kako te presude samo pokazuju da oni osobni nisu krivi i da zločine treba kazniti. A zapravo sve to treba samo pomoći da se velikosrpska politika preko Haaga realizira na pitanju optužnica Hrvatima iz BiH.

Okosnica tih optužnica leži u udruženome zločinačkom pothvatu kojemu su, kako navodi haaško tužiteljstvo, ideolozi bili u Zagrebu pokojnici predsjednik Franjo Tuđman, ministar obrane Gojko Šušak i načelnik Glavnog stožera Hrvatske vojske Janko Bobetko, a cilj je bio pripojiti dijelove Bosne i Hercegovine te provesti etničko čišćenje Bošnjaka i Srba. Dakle, ono isto što nije uspjelo u slučaju presuda Gotovini i Markaču, mogu ostvariti preko ovih presuda.

Naivni su oni koji misle da je bolje biti "dobar" i ne napadati sud, jer će tako možda oni biti blagonakloni prema hrvatskim uznicima. Vidjeli smo na samom suđenju kako se je superiorno ponašao general Slobodan Praljak. Tako se trebamo ponašati i mi. Istina je u našim rukama, a ona je moćno oružje!

Jasno je da od hrvatskih vlasti teško možemo očekivati da će nešto učiniti za njih. To im je samo nova prilika da ostvare ono za što se zalažu sve ovo vrijeme. Zato vas ponovno pozivam da osobno šaljete, na što više adresa, naše Pismo VS UN-a o Hrvatima BiH u kome je dan veličanstveni završni govor generala Praljka.

Vaš,

akademik Josip Pečarić

Zagreb, 1. siječnja 2013.

"OVO JE BOSNA"

Zanimljivo je da su i na Odboru za vanjske poslove Europskog parlamenta, u kojoj je sudjelovala Visoka predstavnica EU-a za vanjske poslove i sigurnosnu politiku Catherine Ashton, shvatili što je bitno kod prosvjeda u Mostaru (Hrvsijet, 12. 2. 2014.). Naime, gđa Ashton je naglasila da je pozorno pratila sva događanja u BiH, a posebice u Mostaru, koja su mogla prerasti u međunarodni sukob.

Da je netko s muslimanske strane sukob doista želio pokazuje i oštro reagiranje na posjet predsjednika Vlade RH Zorana Milanovića, koji je imao za cilj spriječiti taj sukob.

Najzanimljivije je što je najoštrija u tom napadu bila redateljica Jasmina Žbanić, koja iz Hrvatske izvlači velike novce:

Kad god je Hrvatska u Bosni smirivala situaciju, a za svoje saveznike imala nacionaliste i mafiju, građani su patili, a zemlja bila rasturenata! MILANOVIĆU, MARŠ KUĆI!!!

Spominje se sitnica od 3,8 milijuna kuna, ali i to da redateljica baš i ne voli Hrvate. Proslavljeni hrvatski redatelj Jakov Sedlar kaže ('Jasmina je primitivna Balkanka! Mi financiramo filmove o mudžahedinima umjesto da promoviramo svoju kulturu', Dnevno.hr, 12. 2. 2014.):

"Svatko je odgovoran za svoje riječi, ali nije u redu da se tako govori o zemlji koja ti pomaže da radiš svoje filmove. Time pokazuje da je primitivna Balkanka, takva je to komunikacija."

Odmah mi pada na pamet kako to što ne voli Hrvate i jest prednost kada u Hrvatskoj tražiš novce. Doista je jednostavno:

Ne smiješ voljeti Hrvatsku, ali možeš hrvatske novce!

Mnogo manje bi trebalo uložiti da se npr. tiska knjiga pisama koja mi gđa Hilda M. Foley spominje u e-pismu od 10. 2. 2014.:

... malo je Hrvata koji reagiraju na laži i klevete protiv Hrvatske – a ima ih stalno. Ja sam pisala tih zadnjih 23 godine oko 5 000 pisama, ponajviše na engleskome, upućene američkim predsjednicima, senatorima i predstavnicima u Washingtonu, američkom

Ministarstvu vanjskih poslova i Ministarstvu obrane, te UN-u, ICTY-u, vladama u Engleskoj, Francuskoj, Izraelu, Njemačkoj, nekoliko i hrvatskoj Vladi i Saboru, te mnogim novinama, New York Times, Chicago Tribune, Los Angeles Times i druge, oko 75 ih je tiskano barem koliko znam, jer imam kopije od tih nekoliko novina. Dapače, dva pisma su tiskana u London's Financial Times, čije kopije sam primila od tamošnjih prijatelja. Živim već 63 godine u Americi, udana za Amerikanca (irskog porijekla) pa bi čovjek mogao pitati zašto sam se toliko trudila? Jednostavno – kao rođena Zagrepčanka, ljubav za domovinu nikad nije uvenula. Kad bi samo domaći Hrvati shvatili kakvu divnu zemlju imaju, morali bi se dragom Bogu zahvaliti za nju i čuvati i ljubiti ju kroz dobro i зло.

Nije "slučajno" da ju toliki narodi već stoljećima želete osvojiti.

Vjerovali ili ne: 5000 pisama! Ne dvojim da bi to današnjim vlastima bilo jako teško ponuditi gđi Foley tako nešto. Naravno, mogli bi naći niz drugih primjera sličnih ovom, ali u Hrvatskoj da se primjenjuje gornje pravilo, pa zašto ne bi novce za to dobio i netko tko službeno nije Hrvat?

Čak i zabavno izgleda kada bosanska redateljica predsjedniku Vlade države koja joj daje silne novce kaže to što je rekla. Da, zašto on ide spašavati Hrvate u Mostaru i BiH od novog sukoba? Prvo treba pokazati ljubav prema Hrvatima u RH! Zato neki i misle kako je takvo reagiranje uslijedilo samo zato što su uskoro izbori.

Kako je na portalu Dnevno.hr, 11. 2. 2014. objavljen komentar: *Jasmila, marš kući, i vrati pare*, a kako mnogo ljudi je iskazalo slaganje s autorom teksta, redateljica je izjavila kako ona samo govori istinu.

Naravno, ne spominje kako su prosvjednici u Mostaru vikali

OVO JE BOSNA!

To je naglasilo niz hrvatskih komentatora. Svakom Hrvatu jasna je paralela s velikosrpskom politikom Slobodana Miloševića, pa nisu izostale ni te usporedbe (devedesetih se vikalo u Hrvatskoj: OVO JE SRBIJA, zar ne?), kao i s činjenicom kako se to sve događa u vrijeme kada su u EU konačno počeli shvaćati najelementarniju činjenicu

kako ravnopravnost tri naroda u BiH podrazumijeva da sva tri naroda moraju imati ista prava!

Pogledajmo što sam o sličnosti s Miloševićevom politikom govorio prije 21 godinu na hrvatskom radio programu u Melbourneu (siječanj 1993.):

Izetbegović je vjerovao u svjetske silnike, i u stvaranju od njih i Srba zamišljene treće Jugoslavije. Možda mu je to i odgovaralo, ili bar onoj fundamentalističkoj struji u muslimanskom vrhu. 'Svi Srbi u jednoj državi. Zato oni nisu ni pripremili svoj narod na ono što slijedi' Međutim, kada je Hrvatska izborila svoju nezavisnost, njihova politika se svodi na tzv. građansko društvo, opet slično onom Miloševićem u Jugoslaviji: 'Jedan građanin – jedan glas' (ovu parolu doslovno spominje danas u svom komentaru prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, portal narod.hr, op. J.P.). (...) S obzirom da je broj Muslimana u postotcima u BiH sličan broju Srba u bivšoj Jugoslaviji, sve je zastrašujuće podsjećalo na srpsku politiku u Jugoslaviji. Čak i retorika! Govori se o ravnopravnosti triju naroda, kao i tamo o bratstvu-jedinstvu, ali kad bude srušeno čitavo hrvatsko mjesto Ravno – nikom ništa, a za jednog ubijenog Muslimana imamo velike demonstracije kod Sarajeva. Dakle, Hrvatima je tada trebala POLITIKA 'VLASTITOG TERITORIJA', koja bi im garantirala da se povijest ne će ponoviti. U takvom slučaju oni imaju razloga 'boriti se, a ne seliti se u Hrvatsku.

Naravno, razumijem i naše ljude koji na ovakav način reagiraju na spoznaju kako netko tko od RH dobiva tako velike novce iskazuje na ovaj način svoju "ljubav" prema Hrvatima. Jeste li zaboravili sam početak srpske agresije na BiH? Hrvatska je primila oko 600.000 njihovih izbjeglica, a nisi mogao ući u neki tramvaj u Zagrebu da ne čuješ kako govore sve najružnije o zemlji koja ih je udomila i hranila?

Meni je uvjek na pameti slična "zahvalnost" jedinog mog doktora znanosti koji radi na sveučilištu u BiH. Vidio sam na nekom portalu kako se okomio na mišljenje jednog našeg sveučilišnog profesora, jer mu se kako je rekao – ne može vjerovati kada je podržavao politiku Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana. Iskazao sam čuđenje kako se on, kao moj doktorand, nije odrekao doktorata

i pozicije na sveučilištu kada dobro zna da i ja podržavam politiku akademika Tudmana. Vjerovali ili ne, uopće se nije odrekao ni doktorata ni svoje pozicije na sveučilištu!?

Evo što je o pomoći RH susjednoj državi, o kojoj govori i redateljica, a i mnogi u BiH ovih dana, rekao general Slobodan Praljak u svom veličanstvenom završnom govoru u Haagu (cijeli govor je sastavni dio Pisma VS-u UN-a o Hrvatima BiH, koje je prije dvije godine poslano članicama VS-a UN-a, a potpisalo ga je preko 2000 Hrvata, npr. akademici Ašperger, Barišić, Bućan, Dujella, Jelčić, Kaštelan, Novak, Pečarić, Popović, Vretenar, dopisni članovi HAZU-a dr. sc. Zvonimir Janko, der Universitaet Heidelberg i dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz – Sorbona, biskup Pozaić, Ante Jurić, nadbiskup (+ 20. 03. 2012.) itd.):

Obuka policajaca iz BIH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. god.

Obuka pilota A BIH u Republici Hrvatskoj.

Obuka i opremanje čitavih postrojba A BIH u Hrvatskoj.

Zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH.

Organiziranje eksteritorijalnog školstva za muslimane izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem, bosanskom jeziku.

Vremenski neprekinuto naoružavanje A BIH.

Municija, nafta, lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika A BIH za vođenje rata.

Liječenje više od 10 000 ranjenih boraca A BIH u hrvatskim bolnicama.

Omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u A BIH.

Regularni logistički centri A BIH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata.

Itd., itd.

I sve to besplatno.

Nikada u povijesti ratovanja jedan narod – (Hrvati) – nije tako i toliko pomogao drugi narod – (Bošnjaci-Muslimani) – i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku – (A BIH) – protiv Hrvata – (HVO) – u BIH.

Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske (HVO-a) nije propuštao konvoje oružja (i ostalog) drugoj vojsci (A BIH) i onda kada je ta vojska (A BIH) to oružje (i ostalo) koristila za napade na one koji su joj to propustili.

A što je s referendumom Hrvata za BIH, koji je preduvjet za postojanje te države.

Priznanje BIH od RH.

Imenovanje veleposlanika RH u BIH.

Potpisivanje svih prijedloga međunarodne zajednice o unutarnjem uređenju BIH a prvi koji su potpisivali bili su predstavnici HZ HB i RH.

To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a.

To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a.

Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.

Potpuno analogno našem generalu možemo reći kako je logika onih koji napadaju Milanovićev pokušaj sprječavanja sukoba u Mostaru zlo za BiH *logika koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.*

Zapravo, ona je istinita samo za one koji su takav sukob željeli, ali to ne mogu priznati. Jer, doista, u situaciji kada u EU-u počinju uviđati kako u BiH doista moraju biti ravnopravna sva tri naroda, takav sukob pomaže da se zaustavi tako nešto.

A "zahvalnost" prema RH, koju vidimo i danas, ponajbolje je pokazati na primjeru spašavanja Bihaća od genocida. Znamo da se takav genocide spremao Bihaću neposredno poslije onog u Srebrenici. U srpskom okruženju bilo je 160 – 180 tisuća ljudi. Iz Bihaća (a slična pisma stižu i iz Sarajeva) tada pišu vlastima u RH:

*PISMO NAČELNIKA BIHAĆA PREDSJEDNIKU RH
DR. F. TUĐMANU I PREDSJEDNIKU SABORA RH
N. MIHANOVIĆU, 21. 7. 1995.*

Vaša ekselencijo, dugo pripremana i od strane Srbije otvoreno potpomognuta ofanziva na bihaćko područje, započeta je prije nekoliko dana. Glavni pravci napada usmjereni su iz privremeno okupiranih dijelova republike Hrvatske, a koncentracija četničkih snaga evidentirana je i na ostalim linijama u zoni odgovornosti Petog korpusa Armije Republike Bosne i Hercegovine, Glavnog Stožera Hrvatskog vijeća obrane Regije Bihać i Ministarstva unutrašnjih poslova Bihać.

Zbog siline artiljerijskih djelovanja stanovništvo iz pograničnih zona se iseljava i kreće prema gradu Bihaću.

Dramatičan položaj se iz sata u sat usložnjava jer je humanitarna situacija još od ranije katastrofalna. Već Vam je, vjerojatno, poznata činjenica da smo imali i prve slučajeve umiranja od gladi. Nada da će se stanje, koliko toliko, popraviti nakon skidanja žita sa zasijanih prigradskih prostora, sada je propala. Upravo ta područja agresor najviše drži pod vatrom, gadajući ih zapaljivim granatama.

Posebno je teško u bolnici, kojoj nedostaju lijekovi, sanitetski materijal, a zbog nedostatka hrane bolesnici primaju samo jedan obrok dnevno. Sudbina oko 180 tisuća stanovnika Unsko-Sanskog Kantona je neizvjesna. Mi možemo samo obećati da ćemo se boriti bez obzira na cijenu i neodlučnost međunarodne zajednice Jedinu nadu polažemo u naše hrabre borce i prijateljski hrvatski narod, pošto nam je sudbina, koju nam je agresor namijenio, ista.

Stoga Vas molim da sa svoje strane učinite sve što je u Vašoj moći, da se spasi ovaj herojski grad i njegovo napačeno stanovništvo.

S poštovanjem,

Adnan Alagić,

načelnik općine Bihać

Svima je poznato da je operacijom *Oluja* spriječen genocid u Bihaću. Tuđman je znao što nas čeka ako spasi Bihać, ali spasio ga je. Kao što kaže tadašnji američki vojni ataše u RH Ivan Šarac, član kuće slavnih američkih obaveštajaca, general Gotovina, a time i RH, spasio je Bihać od genocida razmjera onih u II. svjetskom ratu. Slično govore i pišu general Brian Gallagher (Hrvatski vjesnik, 10. listopada 2012.) i niz drugih zapadnih vojnih stručnjaka. Znamo da je genocid u Bihaću bio odobren od nekih svjetskih moćnika (iz EU-a) jer se poslije njega trebalo Srbe proglašiti pobednicima u ratu.

Zapravo, o tome sam pisao predsjedniku Vlade u nizu od 12 pisama prije konačne presude našim generalima u kojima sam mu sugerirao da zbog spašavanja tolikog broja ljudi u Bihaću generala Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir.

Logičnije bi bilo da to učine oni koje je spasio, zar ne? A zašto nisu vjerojatno ponajbolje opisuje sljedeća priča iz moga jedanaestog pisma Milanoviću:

Zanimljivu priču mi je u Tomislavgradu ispričao jedan zastupnik BH parlamenta iz vremena kada je uhićen general Gotovina. U Parlamentu je sjedio pored jednog zastupnika iz Bihaća, koji mu je rekao:

- Meni je general Gotovina glavu spasio.*
- Pa javi se za riječ i to kaži svima!*
- Kada bih ja to rekao, onda bi mene moji za glavu skratili!*

Naravno, sve je to razumljivo. Da, teško je biti čovjek! Lakše je govoriti "istinu" i dobivati hrvatske novce, zar ne?

Dnevno.hr, 18. veljače 2014.

Glas Brotinja, 18. veljače 2014.

PITANJE JE HOĆEMO LI DOČEKATI NIJHOVU SLOBODU ODMAH ILI ĆEMO MORATI NASTAVITI I NAŠU BORBU ZA PRAVDU

**Izlaganje na tribini u Splitu posvećenoj prvostupanjskoj
presudi šestorici Hrvata iz BiH, 27. svibnja 2013.**

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i da se zahvalim Hrvatskoj udruzi Benedikt što je u sklopu Tribine pred presudu šestorici Hrvata iz BiH organizirala predstavljanje mojih knjiga. Posebno sam zahvalan svojim dragim priateljima Josipu Joviću i Jošku Čelanu što su sudjelovali u ovoj tribini i predstavili moje knjige.

Josip je spomenuo moju knjigu *Trijumf tuđmanizma*, a zapravo je taj naslov nastao poslije razgovora s njim. To me asociralo na činjenicu da je na tuđmanizmu zasniva i velika koalicija koja je za ove izbore stvorena upravo u Splitu pa posebno pozdravljam ovdje nazočne budućeg gradonačelnika Splita g. Vjekoslava Ivaniševića i buduće dogradonačelnike moje drage prijatelje prof. dr. sc. Matku Marušića i prof. dr. sc. Borku Jadrijević, budućeg župana Zlatka Ževrnju.

U knjizi *Hajka na Thompsona* ima je jedan tekst u kojem ja kao polemiziram s Joškom o mentalitetu južnih i sjevernih Hrvata. A vidim da je tu i g. Luka Podrug koji je svojevremeno na HTV-u prenio jednu moju "priču" o tome:

Kaže Štef Stipi:

- Znaš li Ti, Stipe, što je Zagreb za Split?
- Ne znam!
- Europa!
- Jest, imaš pravo. A znaš li Ti, Štef, što je Split za Zagreb?
- Ne znam!
- HRVATSKA!
- Jest, imaš pravo.

Jučer sam dobio sljedeći e-mail:

Uvaženi akademiče Pečariću,

Osobno sam zahvalan Vama, kao i drugim suorganizatorima tribine koja će se održati 27. 05. o.g. u Splitu a povodom iščekivanja izricanja prvostupanske presude šestorici BiH Hrvata pred sudom u Haagu. Ja sam u tim teškim i turbulentnim vremenima borbe za opstojnost Hrvata u BiH u periodu kolovoz 1992 do rujna 1993 godine bio na dužnosti pomoćnika dvojice načelnika glavnog stožera HVO-a, tj. u određenim periodima bio sam pomoćnik i generalu Petkoviću i generalu Praljku i s ponosom se sjećam te dvojice časnika i njihovog doprinosa u borbi za opstanak hrvatskog naroda u BiH. Također sam u različitim periodima ratnih devedesetih godina surađivao i sa četvoricom ostalih optuženih Hrvata iz BiH. Prije tri godine na Haaškom sudu sam bio posljednji svjedok obrane generala Petkovića, kao i jedan od svjedoka obrane generala Praljka.

Gospodine akademiče, ja bih mogao ispisati stotine kartica teksta o tim teškim ratnim godinama ponosa i slave, u kojima nama nije bila velika nijedna žrtva za ostvarenje svetoga cilja, stvaranja i oslobođanja jedine nam domovine, i mi smo taj cilj i ostvarili, bez obzira na sve poteškoće i djelovanja onih kojima je glavni grad bio (i ostao) Beograd, a ne Zagreb. Bili smo i ostali spremni na svaku žrtvu, pa i ove sudske križne puteve koji zadesiše naše mnoge suborce. S vjerom u Boga i konačnu pravednu, oslobođajuću presudu i ovoj našoj šestorci, još jednom Vam kao general HVO-a zahvaljujem na vašem ogromnom osobnom doprinosu i nesebičnom zalaganju za očuvanje digniteta i vrijednosti Domovinskog rata, kao i na aktivnostima vezanim za obranu optuženih Hrvata.

U ponedjeljak ču sa zadovoljstvom nazociti najavljenoj tribini u Splitu, kao i na predstavljanju Vaših knjiga.

S osobitim poštovanjem,

Ivica Primorac, general bojnik u mirovini

Naravno, svi mi nazočni zahvalni smo generalu Primorcu i svim hrvatskim braniteljima što su ostvarili ovo što je naš general napisao u ovome svom e-mailu.

Podsjetimo se kako je predsjedavajući Žalbenog vijeća Haaškoga suda američki sudac Theodor Meron obrazlažući oslobođajuću presudu generalima Gotovini i Markaču nazvao suprotnu odluku nerazumnom. Drugim riječima, do te odluke Sud u Haagu se ponašao nerazumno. Ja sam u momentu uvođenja priče o tzv. Zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije to nazvao suludim. A baš i ne znam koliko je bitna razlika između "nerazumnog" i "suludog". Zapravo, pričom o našim Hrvatima iz BiH ta priča se samo nastavlja.

Jednom sam napisao da kada netko napadne vašu domovinu, a ovdje se radilo još šire – željelo se iskorijeniti cijeli narod, možete postupiti na tri načina:

- 1) Ili ćete uzetu pušku u ruke
- 2) ili ćete uzeti pero
- 3) ili niste čovjek.

Na žalost, na vlasti su nam od 2000. ovi treći. Još je i gore: mnogi rade izravno za korist agresora. Sud u Haagu im je svojim nerazumnim, tj. suludim odlukama puno pomogao u tome.

Trebalо je uništiti ponos narodu koji je razoružan pobijedio u pravednom oslobođiteljskom ratu, a kao takav postao kost u grlu svjetskim moćnicima koji misle da su bogovi na Zemlji i kao bogovi oni odlučuju koji narod može biti slobodan a koji ne. Naravno, zato su domaćim slugama, a prva knjiga koju danas predstavljamo jest *Rasizam domaćih slugu*, na udaru svi oni koji ometaju ostvarenje takvih nakana: Branitelji, Crkva i mnogi pojedinci. Jasno je zašto je – onda – u sklopu ove tribine i knjiga *Hajka na Thompsona*. Nitko od nas koji smo pisali i perom se borili za svoju domovinu nije pomogao više očuvanju ponosa ovog naroda od Thompsona i njegovih pjesama, zar ne?

Jednu svoju knjigu sam tako i naslovio *Za ponosnu Hrvatsku*, 2009. A posvetio sam je *Hrvatskim pravednicima koji i danas stradavaju, zbog presuda sramotnog suda u Haagu, da bi Hrvatska bila zemlja ponosnih i dostojanstvenih ljudi*. Neke sam i nabrojio. Tu su Kordić,

Gotovina, Markač, a i svi Hrvati iz BiH kojima je posvećena ova tribina. Još 2001. posvetio sam Haaškim uznicima i knjigu *Sramotni sud u Haagu*, tiskanu još 2001., a general Praljak je pisac predgovora te knjige!

I druge sam svoje knjige posvećivao pojedinim našim ljudima koje je progonio Sud u Haagu: i Kordiću (Hercegovac iz Boke, 2003.) i Bobetku (Trijumf tuđmanizma, 2003.) i Gotovini (Nepočudne knjige, 2003.) i Praljku (U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski, 2004.), ali, naravno, i onima koji su i Haagu i svjetskim moćnicima najveća kost u grlu, pa ih progone i ovim optužnicama: Ocu hrvatske države akademiku Franju Tuđmanu (Za hrvatsku Hrvatsku, 2001.) i ratnom ministru Gojku Šušku (Pronadena polovica duše, 2002.).

Na žalost, iako presude Gotovini i Markaču pokazuju da se štošta promijenilo u ponašanju Haaškog suda, ipak ne možemo biti spokojni. Zlokobna je spoznaja da je Dario Kordić već 15 godina (od dosuđenih mu 25) na teškoj robiji, iako je poznato da je osuđen na temelju jednoga jedinog lažnog dokaza nastalog u "radionici" odvjetnika Nobila i MUP-a, kako pokazuje Hrvatski tjednik od 9. svibnja 2013. u tekstu *Kako je 2000. godine krivotvoreno MUP-ovo izvješće o Ahmićima, a kako je na robiju osuđen nevini Kordić – 32 MILIJUNA DOLARA PLAĆENO ODVJETNIKU NOBILU ZA OBGRANU GENERALA BLAŠKIĆA*, iz koga je razvidno da je ta činjenica odavno poznata.

Naravno, i interes muslimana u BiH je sličan. Pa oni su minirali most u Mostaru čije je rušenje bio osnova za demoniziranje generala Praljka i Tuđmanove Hrvatske. A upravo je general Praljak to dokazao. Činjenica da su današnje hrvatske vlasti tu kao i ostalih 17 knjiga našega generala proglašio šundom svjedoči da im je i danas u interesu osuda Hrvata iz BiH-a. Tako bi nadoknadili izgubljeno oslobađajućom presudom Gotovini i Markaču.

Zašto su generalove knjige šund sjajno pokazuje sljedeći primjer:

General Praljak je u svojoj knjizi *Zločini počinjeni nad Hrvatima u BiH 1991.– 1995.* pisao o zločinima u selima Ahmići i Trusina, gdje su se zločini dogodili istoga dana. U Den Haagu kažu da je u muslimanskom selu Ahmići ubijeno najmanje 33 civila, a u Trusini

je ubijeno 23 nenaoružanih Hrvata. Spomenut će da je u Ahmićima bila vojna operacija i HVO nije osvojio cijele Ahmiće, a u Trusini su se Hrvati predali.

Na pitanje koliko je puta HTV u svojim emisijama spomenuo Ahmiće, a koliko Trusinu, Praljak je dobio odgovor:

AHMIĆE 998 puta, a TRUSINU 2 puta!

Svjetski moćnici su već samom optužbom Hrvata iz BiH pokazali da ih ne zanima istina u svemu tome. Oni znaju da ih je Izetbegović izigrao potpisivanjem Cutilierovog plana po kome je BiH trebala biti podijeljena na nacionalne jedinice, da bi uopće BiH bila priznata kao država. Pa ipak im je zločin Hrvata iz BiH stvaranje Herceg Bosne, dakle ono što su sami predložili, a muslimani ih izigrali. Logično je zaključiti da su i oni uključeni u tu prijevaru Hrvata u BiH, kao što su sudjelovali i u prijevari optuživanja Hrvata za rušenje Staroga mosta u Mostaru i mnogim drugim sličnim prijevarama. Uostalom, poslije pokolja muslimana u Srebrenici, svjetski moćnici su planirali još veći srpski pokolj u Bihaću, da bi Srbe proglašili pobjednicima u ratu. To je spriječio predsjednik Tuđman i Hrvatske vojne snage.

Kada sam 2001. tijekom boravka u Australiji doznao da se u Haagu interesiraju za generala Praljka ovako sam to prokomentirao:

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu Za hrvatsku Hrvatsku u Zagrebu promovirao, uz prof. dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića, upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmanu. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman.

U posveti spomenute knjige iz 2004. napisao sam:

Generale, skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom. Doista se ponosim time što mogu reći da si mi prijatelj.

Čitajući komentare o generalu Praljku na Portalu HKV-a vidjet ćete kako hrvatski intelektualci misle isto to što sam napisao prije puno godina.

Tako Vinko Buretić piše:

Nadam se da će naši hrvatski generali biti oslobođeni. Ne ću se iznenaditi ni ako budu osuđeni. Naime, kad je riječ o političkim suđenjima tada pravo poklekne pred politikom. Zar nije za to najbolji dokaz slučaj kardinala Alojzija Stepinca, pravomoćno osuđenog, danas hrvatskog blaženika.

General Slobodan Praljak je za mene sada i ostat će jednim od najvećih Hrvata. Bez obzira na presudu. Presuda će više govoriti o haškom sudu i tužilaštvu negoli o optuženim generalima.

Izdvajam još samo jedno mišljenje:

Hrvatski vitez, Slobodan Praljak, general pobjedničke Hrvatske vojske, ima sve osobine državnika, sposobnog u budućnosti vodit hrvatsku državu.

A zar na tom tragu nije i naslov jednog poglavlja iz moje prethodne knjige iz trilogije o rasizmu (*Rasizam svjetskih moćnika*): *U susret novim rasističkim presudama: General Praljak kao inspiracija*.

Prvi dio knjige *Rasizam domaćih slugu* upravo je i posvećen Bihaću preko pisama predsjedniku Vlade, s prijedlogom da generala Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir. Drugi dio posvećen je Hrvatima iz BiH-a, a dano je i pismo V-aS UN-a o Hrvatima iz BiH-a na engleskom i hrvatskom jeziku, u kojem je glavni dio veličanstveni završni govor generala Praljka. Spomenut ću da su to pismo potpisali i akademici Ašperger, Barišić, Bućan, Dujella, Jelčić, Kaštelan, Novak, Popović, Vretenar, dopisni članovi HAZU-a Janko (Heidelberg) i Juričan (Sorbona), kao i mnogi drugi. Završno poglavlje knjige *Čekajući slobodu i Hrvata iz BiH* zapravo je naša poruka svima: *Bez obzira kada ćemo dočekati njihovu slobodu, ništa ne može promijeniti činjenicu da se radi o velikanima hrvatskog naroda.*

Pitanje je samo hoćemo li dočekati njihovu slobodu odmah ili ćemo morati nastaviti i našu borbu za pravdu. Siguran sam da bi nam u takvoj borbi i dalje od velike pomoći bilo gornje pismo.

Ili da citiram poznatog hrvatskog kolumnistu Matu Kovačevića:

Presuda, ma kakva ona bila, ne će, niti može u našim srcima utrnuti solidarnost, a u očima i doprinos generala Slobodana Praljka, Jadranka Prlića, Brune Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića u stvaranju hrvatske slobode i obrane hrvatskoga naroda u BiH, kao i stvaranju preduvjeta za mirovne pregovore, koji su, između ostalog, omogućili i opstanak muslimansko-bošnjačkom narodu.

Hvala!

Hrvsijet, 28. svibnja 2013.

Glas Brotnja, 29. svibnja 2013.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

HAZU I PROTUNARODNA VLAST

Tjedan dana u Lahoreu i obrane tri doktorata mojih tamošnjih studenata. Zapravo, to je možda zadnji posjet jer sudbina tog centra nije izvjesna. Kako mi to zvuči poznato – novoj vlasti ne vrijedi ono što su napravili oni prije. Ma, na koju državu me to podsjeća? Valjda će se sjetiti.

ASSMS je meni bila sjajna škola jer su Pakistanci pozivali strane stručnjake da dodu u Lahore, gdje su na doktorske studije upisivali najbolje umjesto da ih šalju vani. Znamo da se mnogi tako i ne vrate.

Glavni ispitivač je uvijek netko s nekog pakistanskog sveučilišta. Ovog puta (za dva kandidata) to je bio moj bivši doktorand Professor Ghulam Farid koji je na kraju pročitao pjesmu koju je posvetio ravnatelju ASSMS-a i meni. Zapravo drugi dio je bio namijenjen meni pa samo njega dajem (u prijevodu I. Orešić):

VI SADITE DRVO

...

Među galaksijama Matematičara vi ste tako jedinstveni

*koja je ljepota u vašoj taktičnosti, kako je lijepa vaša tehnika
sve dok zvijezde svijetle i sunce izlazi, budite svjesni
da smo mi jako zahvalni i uvijek želimo vaš savjet*

Neka vas posluži zdravlje koje je više od bilo kakvog bogatstva

Vi sadite drvo, drvo neće nikada uvenuti

Lijepo je znati da si napravio nešto vrijedno i pomogao i u nekoj drugoj zemlji. Ima ljudi koji to znaju cijeniti. Tako mi drugi moj bivsi doktorand Professor Khuram Ali Khan piše kako je na Workshopu "Advancements in Pure and Applied Mathematics" April 24-25, 2014. COMSATS Institute of Information Technology, Attock Campus poznati pakistanski matematičar prof. Muhammad Aslam Noor rekao:

„Profesor Pečarić je veliko ime. Čast je za Pakistan da je on ovdje. Značajan je njegov doprinos u proizvodnji 15 doktora matematike u Pakistanu. PhD program u ASSMS-u ne košta puno zahvaljujući ljudima kao što je on, jer profesor dolazi ovdje, umjesto da šaljemo studente u inozemstvo (što bi više koštalo).“

Zašto uopće o ovome pišem? Zapravo sve me to podsjeća na Hrvatsku. Kod nas netko iz MZOSa smisli kriterije izvrsnosti po načelu: netko je izvrstan ako ispunjava uvjet za koji on zna. Sve ono drugo, mnogo vrijednije, o čemu on nema pojma, nije izvrsnost. U drugim državama vjeruju da sam izvrstan. Recimo u Kini prevode na kineski razgovor koji je još 2008. objavljen u jednom međunarodnom časopisu sa SCIE i CC lista s kojim je završen broj posvećen meni zbog mojih zasluga u matematici. U Hrvatskoj nije izvrsnost kada su moji časopisi na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa na 1., 2. i 6. mjestu. Nije izvrsnost kada napravim preko 40 doktora znanosti koji rade po hrvatskim sveučilištima. Nije izvrsnost kada si među nekolicinom matematičara u povijesti s preko 1000 znanstvenih radova. Nije izvrsnost ako imaš 70 puta veći broj radova od onoga koji oni traže Itd. Itd. Ali jeste izvrsnost ako ispuniš onaj uvjet za koji je negdje načuo onaj iz Ministarstva.

A kada već govorimo o znanosti moramo znati da nam s povijesku ide mnogo gore. Tako već sam naslov moje knjige

„Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba“ nekima baš i nije drag. Komentirajući naslov, admirал Davor Domazet Lošo je na samom predstavljanju knjige ustvrdio da od 1995. godine do danas nitko o tome nije se usudio progovoriti (to posebno izdvajaju i u Hrvatskom tjedniku, 01. 05. 2014.). Nadovezao sam se na našeg admirala ispričavši priču o tom predstavljanju i mojoj Akademiji:

Vjerovali ili ne, zamolio sam da u HAZU pošalju internetom obavijest o ovom predstavljanju. Izgleda da je tako nešto izazvalo pravu paniku. Da se našalim – pitam se jesu li me izbacili iz Akademije što sam se usudio tako nešto napraviti. A zapravo, Akademija je s Miloševićevom izjavom mnogo ranije trebala upoznati hrvatsku javnost, a ne ja!

http://www.hkv.hr/reportae/lj-krinjar/17509-predstavljenaknjiga-akademika-pečarica-hrvatski-genocid-napravili-zečeve-od-srba.html#disqus_thread

Zvonimir Hodak u svojoj kolumni *HAZU je predaleko od toga da reagira na primitivizam jugonostalgičara* (Dnevno.hr., 28. 04. 2014; 7Dnevno) spominje HAZU u svezi s tim predstavljanjem::

Dana 24. travnja o.g., nazočio sam prezentaciji nove knjige akademika Pečarića "Hrvatski genocid: napravili zečeve od Srba". Predstavljanju knjige u dvorani Udruge specijalne policije nazočio je veliki broj onih koji se nisu preplašili već samog naslova akademikove knjige. Naime, dio naslova nije proustaška provokacija, kako bi to mogli pomisliti Zoran Pusić i Vesna Teršelić, nego doslovni citat blagopočivajućeg Slobodana Miloševića izrečen na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. 08. 1995.g., nakon operacije Oluja.

Meni je upalo u oči kako na prezentaciju knjige akademika Pečarića nije došao nijedan član HAZU, nijedan od akademika, čak ni oni koji se prikazuju kao osobe koje misle slično kao akademik Pečarić. Zamislite npr.: da je Stipe Mesić napisao knjigu o tome kako je rušio (navodno) Jugu, koliko bi se akademika, na čelu sa Silobrčićem i Rudanom, našlo na tom predstavljanju. Svojedobno je Stipe, kao renomirani gospodarstveni stručnjak, održao svoje legendarno predavanje pred prepunom dvoranom HAZU o putevima

izlaska Hrvatske iz gospodarskih problema (to predavanje spominje i Vjekoslav Krsnik u 7Dnevno, 02. 05. 2014., J.P.). Svi nazočni akademici su otvorenih usta slušali Stipino predavanje, sigurno zbog novih pogleda, a nikako zbog ideološkog istomišljeništva ili ne-daj-Bože poltronstva. Očekivali su možda da ih Stipe nauči ponekom gospodarskom triku, kao recimo kako pozajmiti lovu od Slovaca, kojeg prije toga odlikuješ najvišim hrvatskim odlikovanjima, za kupnju stana na elitnoj lokaciji u Zagrebu. Znam neke prijatelje koji bi također, da su bili na Stipinoj poziciji, odlikovali Slovenca i za znatno manji iznos pozajmice.

Uglavnom Pečarićevim kolegama akademicima-zečevima ni traga ni glasa. Međutim, zato je predsjednik JAZU, oprostite HAZU...

Istine radi, jedan akademik je bio nazočan na predstavljanju, a više njih se ispričalo (osobno sam poslao pozivnice samo nekim kolegama akademicima). Evo jedne isprike:

Poštovani gospodine akademiče,

Najljepše Vam zahvaljujem na pozivnici. iznimno mi je žao što ne ču moći nazočiti predstavljanju Vaše vrijedne i, u ovome vremenu, prevažne knjige. U vrijeme predstavljanja moram biti u Opatiji na otvaranju trodnevnog simpozija kojemu predsjedavam. Čestitam i sračno Vas pozdravljam,

Hodakova usporedba s Mesićevim predavanjem je izvrsna. Zapravo, dok je bio predsjednik Mesića su zvali u HAZU da održi predavanje i o povijesti, koje je proteklo u pokazivanju nepoznavanja problematike o kojoj je govorio (jedan od organizatora mi je poslije rekao kako je imao 18 bitnih netočnosti). Za razliku od Mesića, moju knjigu „Srpski mit o Jasenovcu“ tiskao je svojevremeno Hrvatski institut za povijest, tadašnji direktor me je zvao da sa Sveučilišta pređem u njegov institut, a na kraju je i Akademija organizirala dogovor s Žerjavićem i kolegom Bilandžićem oko izjave Akademije o broju žrtava u Jasenovcu. Tražio sam nazočnost i onih koji drugačije misle, što je prihvaćeno. Naravno, poslije su se

predomislili. Žerjavić je sam napisao izjavu. Odbio sam je potpisati. Danas smo svjedoci koliko besmislica o Jasenovcu može izgovoriti, opetovano, predsjednik vlade Milanović (i ne samo on), dok s druge strane konačno će istinski hrvatski povjesničari znanstveno prići proučavanju logora Jasenovac, za razliku od dosadašnje isključive uporabe u antihrvatske svrhe. O tome posebno treba pročitati intervju s povjesničarem dr. Sc. Stjepanom Razumom *Dokazat ćemo da su u Jasenovcu partizani svoje zločine podmetnuli ustasha*ma:

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/17566-s-razum-dokazat-cemo-da-su-u-jasenovcu-partizani-svoje-zlocine-podmetnuli-ustasama.html>

Moju knjigu o Strosmayeru (suautorica A. Pečarić) tiskala je Akademija, a na simpoziju o njemu, koji je organizirala Akademija, pozvan sam za jednog od predavača (tiskana je i knjiga sa Simpozija).

Dakle, ponešto sam i u povijesti napravio, a Mesić nije ništa. Njemu daju predavanja, a meni odbiju slanje pozivnice. Valjda iz straha da nešto više ljudi ne dozna o Miloševićevoj izjavi o zečevima, tj. o hrvatskom genocidu pravljenja zečeva od Srba. Vjerovali ili ne.

Evo kako je to izgledalo:
Dana 22.4.2014. 14:41, Josip Pečarić je napisao:
Poštovani Predsjedniče HAZU,

Šaljem Vam ponovno pozivnicu za promociju moje knjige s citatom Slobodana Miloševića s kojim bi hrvatsku javnost trebala upoznati Akademija, a ne ja. Molim također da mi ubuduće, po bilo kojem pitanju kada su u pitanju hrvatske teme, ako ne možete osobno odgovoriti Vi, zadužite nekoga tko se barem malo razumije u ono o čemu govorи. Akademik ... to sigurno nije. Nisam odavno čuo ništa tako glupo kao njegovu tvrdnjу da su Srbi, dok sam živio тамо, bili моji sunarodnjaci. Možda bi nekim akademicima doista Vi trebali održati tečaj o takvim temama.

*S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić*

P.S. Smiješno mi je zašto je akademik ... imao potrebu uspoređivati moj rad sa svojim. Objasnite mu da to nije jednostavno kada se radi o različitim oblastima. Jedini, kakav takav pokušaj je napravljen za časopise (prema Scopusu). Vidim da je njegov časopis na 12. mjestu a moja tri su ispred njegovog: na 1., 2. i 6. mjestu.

Dana 24.4.2014. 14:41, Josip Pečarić je napisao:

Poštovani Predsjedniče HAZU,

Inače, već sam pisao o ovakvim velikosrpskim porukama, samo iz vremena Slobodana Miloševića. Začudilo me je da toga imamo i danas, u Hrvatskoj i u HAZU! Naime, u vrijeme neposredno prije rata pričala mi je jedna moja stara Kotorka kako ju je jedna prijateljica, s kojom je to bila od djetinjstva i cijeli život su išle jedna drugoj u kuću, uvjeravala da smo mi Hrvati iz Boke zapravo Crnogorci, jer je Boka u Crnoj Gori. Dakle potpuno istovjetno tvrdnji akademika ... da su mi dok sam bio u Beogradu tamošnji Srbi bili sunarodnjaci. Moja Kotorka je rekla prijateljici: Znači li to da su i Srbi iz Knina zapravo Hrvati?

I prijateljica joj nikada više nije došla u kuću.

Ako je stav akademika ... stav HAZU, bilo bi bolje odmah promijeniti ime u SAZU.

*S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić*

P.S. Nadam se da će Vaš stav dobiti prije same promocije jer se priča izvrsno uklapa u ono o čemu govori moja knjiga!

Odgovor još nisam dobio! Vjerojatno se netko ljuti zbog SAZU (Srpska akademija znanosti i umjetnosti – da bi se razlikovali od one u Beogradu), a ne smeta im ovo o sunarodnjacima kao izvornoj Miloševićevoj tvrdnji. Zanimljivo je vidjeti kako Hodak spominje „JAZU, oprostite HAZU“, a ja SAZU.

Odgovor mog kolege podsjetio me je na Hodakov navod tvrdnje Anrahama Lincolna: "Bolje je šutjeti i biti smatrani budalom nego progovoriti i odagnati svaku sumnju!" Kao da nije pokušao uvrijediti me s tvrdnjom o mojim sunarodnjacima napisao je:

Dana 24.4.2014. 11:46, ... je napisao

Poštovani,

Lijepo Vas molim moje računalo više ne opterećujte svojim dopisima.

Najljepše zahvaljujem,

Odgovorio sam mu:

Dana 24.4.2014. 12:47, Josip Pečarić je napisao:

Poštovani,

Naravno, drago mi je znati da ne moram. Mi Hrvati Vam volimo kad o nekome pišemo poslati i njemu da to zna. Ne iza leđa. Nisam ni mislio da će te naučiti što znači biti sunarodnjak.

Lijep pozdrav,

Međutim, Hodak je još eksplicitniji u novoj kolumni (Dnevno.hr, 05. 05. 2014.):

Dobio sam dvije pakke nakon osvrta u prošloj kolumni na ulogu i djelovanje HAZU. Naravno, prihvaćam drugarsku kritiku i fleksibilan, kakav već jesam, ostajem čvrsto kod svojih ranijih stavova. Međutim, prateći preko interneta što se zbiva kod naših komšija u Srbiji još sam se jednom uvjerio u svemirski utjecaj njihovih akademika. Oni ne zovu opskurne političare na namještenu predavanja već, kao s Olimpa, šalju jasne političke smjernice svojoj političkoj eliti. To su radili još 1987. g., 1990., 1991., pa su nastavili eto i do danas. "Otac nacije", književnik i akademik Dobrica Čosić je u beogradskom tjedniku "Nedjeljnik" bio brutalno iskren: "Srbi. Kosovo smo izgubili. Pomirite se s time. I točka." Kad to kaže poznati akademik, onda je to tema koja se danima vrti po cijeloj srpskoj javnosti. Dobrica naime, smatra kako Srbija više ne smije ratovati jer za to više nema ni biološki, ni patriotski potencijal. Smatra kako je njihova zadnja nada Putin, a ne Merkelica. Sjećam se kraja osamdesetih kad je SANU, na čelu sa Dobricom, bio uvjeren kako će Srbi, nakon Cerske bitke, napokon dobiti i jedan rat. Stoga je razumljiva euforija koja je tamo zavladala nakon pada Vukovara. Linija Virovitica, Karlobag, Zadar i Karlovac činila se tada gotova stvar, samo ako se na brzinu sredi ustašoidne nenaoružane Hrvate. Međutim, kao i obično u povijesti ratovanja, došao je puš-puš dan iliti 5. kolovoza 1995. g. Potom traktorijada, zečevi... ostalo sve znamo. Iako im to tada nije odmah bilo sasvim jasno, ali tog su dana ostali bez Krajine u Hrvatskoj, a nešto kasnije i bez Crne Gore i Kosova. Zanimljivo je kako danas, idejni začetnik cijelog tog osvajačkog plana, rezignirano obaviještava srpsku javnost kako Srbija više nema ni biološki ni patriotski potencijal za rat. Za to vrijeme se naše političke elite i dalje naprežu iz petnih žila kako bi komšijama pomogli da ih nekako prošvercuju u EU da se u tom

Kosoricinom eldoradu ne osjećamo mentalitetno usamljeni. Što mislite koga će Srbi poslušati: Dobricu Čosića ili Vesnu Pusić i Josipovića? Ako i uđu u EU, bojim se da to ne bude kao Putinov trojanski konj. Gledajući geostrateški, to i nije tako loše za samu Srbiju. U toj bi trgovini "utržili" Republiku srpsku. Prema tome, dobro ih savjetuje "otac nacije" da nema više ratovanja jer su Srbi bolji trgovci nego ratnici. Čak je i Sloba proglašio hrvatske Srbe u Krajini zečevima. Da Pusićka pred otprilike tri godine nije onako neoprezno uletjela u deal Kosorice i Pupovca, Srbi bi već danas u istočnoj Slavoniji imali mnogo perspektivniju Zajednicu općina negoli je to bila SAO Krajina. Dokaz: nije sve u ratovima, nešto je i u lažima, kako je to napisao svojedobno "otac nacije" u svojim "Deobama". A laž je uvijek velika napast.

Znam da mnogi optužuju HAZU. Ali moramo znati i to da je prvi pravi udarac današnji režim dobio od nje (neizbor Goldsteina). Poslije toga je došla i dr. Reisman (kao potpora proganjanoj Karolini Vidović Krišto) i prvi referendum. A nadamo se i drugi. Moramo znati da je i Akademija podijeljena kao i cijelo društvo. A osuda predsjednika Stožera za obranu hrvatskog Vukovara Tomislava Josića otvoreno pokazuje o kakvom se režimu radi.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/121824-hodak-za-dnevno-hr-otkriva-tko-je-iza-kulisa-kaznio-tomislava-josica-da-bi-usutkao-stozer.html>

Ili to što bez posljedica za bilo koga zdravog Marka Franciškovića drže u ludnici.

<http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/najnovije-vijesti/10603-pobjeda-razuma-i-istine>

<http://narod.hr/hrvatska/pozadina-slučaja-franciskovic-je-oholost-samovolja-ranka-ostojica/>

Spomenimo i slučaj kada ministar lažno optuži Josipa Šimunića za uzvikivanje „fašističkog“ pozdrava ZA DOM SPREMNI nakon utakmice u Maksimiru između Hrvatske i Islanda. Suočena s istinom FIFA odustane od optužbe da se radi o fašističkom pozdravu, ali ostane pri tvrdnji da je tim pozdravom Šimunić izazivao rasnu mržnju. S obzirom da je pozdrav skraćeni pozdrav od ZA DOM SPREMNI UMRIJETI, očito je da FIFA sada tvrdi da je rasizam to što su Hrvati spremni za svoj dom (državu) umrijeti. Ako to nije rasizam, što je? A Vlada šuti na očitu uvrjedu cijelog naroda

(zamalo nisam napisao NJIHOVOG). Gdje u svijetu imamo vlast koja u svakoj prigodi ističe svoju mržnju prema „svom“ narodu?
<http://www.dnevno.hr/sport/nogomet/121549-fifa-odustala-od-dokazivanja-da-je-za-dom-spremni-fasisticki-pozdrav.html>

I konačno, lako je Dobrici Čosiću tvrditi da Srbi više ne smiju ratovati kad to umjesto njih radi vlast u Hrvatskoj predvođena predsjednikom Josipovićem.

Zato, kada razmišljate o HAZU, nemojte misliti samo na ove kakav je kolega o kome sam gore pisao. Uvijek se sjetite da je član HAZU bio i akademik Smiljko Ašperger, koji je upravo umro u svojoj 94. godini života. Potpisao je mnoga naša otvorena pisma (bio je i jedan od prva tri potpisnika Pisma VSUN-a o rasističkim presudama našim generalima u Haagu, a jednom mi je rekao kako bi ga bila sramota nepotpisati neko otvoreno pismo ako su ga potpisali akademik Aralica i ja) i Hrvatska mu je uvijek bila u srcu i u mislima! Uz akademika Paara najzaslužniji je i za moj izbor u HAZU (tada je bio tajnik II. razreda). Jedan kolega ga je tada, zbog moje knjige „Borba za Boku kotorsku“ upitao.

- Bi li Ti napisao knjigu o Boki kotorskoj.
- Bih, kada bi znao, odgovorio je.

Kolega je nastavio:

- Pa zašto on piše o bleiburškim žrtvama?
- A zašto se smije pisati o onim žrtvama prije, a o bleiburškim ne? Znate li kolega, da je tri člana moje obitelji stradalo na Križnom putu?

Počeo sam s matematikom, pa da s njom i završim. U nizu lijepih uspomena na kolegu Ašpergera, spomenut ču još samo njegova uvjeravanja da kada potpisujem naša otvorena pisma moram staviti i to da sam matematičar:

Svaka čast nama ostalima, ali matematika je ipak matematika!

Dragi Smiljko, neka Ti je laka hrvatska zemlja.

Akademik Josip Pečarić

7Dnevno, 09. 05. 2014.

Dnevno.hr, 10. 05. 2014.

Glas Brotnja, 10. 05. 2014.

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

VELEIZDAJNICIMA JE VELEIZDAJA POSLUŽILA ZA POVRATAK NA VLAST-TKO JE NAJVEĆI VELEIZDAJNIK HRVATSKE?

Mnogi su mi se javili oko završetka "Oluje" kada su nama u studiju netočno preneseni rezultati brojanja glasova. Inače, link za samu emisiju dan je i na Portalu HKV-a. Zapravo, jasno je svima koji misle isto što i mi o tim veleizdajnicima da je ta veleizdaja njima poslužila za povratak na vlast. Zato treba pročitati prof. dr. Miroslava Tuđmana:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/tribine/udruga-hip/19166-m-tudman-vratiti-se-politicom-programu-dr-franje-tudmana.html>

Zapravo rezultat brojanja glasova, tj. gledatelji Mreže TV odlučili su u anketi tko je najveći veleizdajnik Hrvatske:

Konačni rezultati - najveći veleizdajnik Hrvatske je:

1. Ivo Josipović 44%
2. Stipe Mesić 9%
3. Vesna Pusić 6%
4. Milorad Pupovac 1%

5. Svi podjednako 37%
6. Niti jedan 3%

Drugim riječima samo 3% nije smatralo da su Josipović, Mesić, Pusićka i Pupovac veleizdajnici (postotak koji se u tehnici zanemaruje).

97:3 je odnos kojega se baš i ne sjećam na sličnim glasovanjima. Podsjetio me je na komentar mog nedavno preminulog brata kome je i posvećena moja knjiga 'Ako voliš Hrvatsku svoju' povodom mog dvoboja na radiju "Slobodna Europa" s srpskim "genocidologom" Milanom Bulajićem. Brat mi je rekao da je, nogometnim rječnikom rečeno, rezultat bio 50:2 za mene. Zapravo mi Jasenovac nije slučajno pao na pamet. Naime, dok su veleizdajnicima optužbe protiv naših generala pomogla da dodu na vlast, znaju da unatoč oslobađanju moraju stalno "podgrijavati" laži i o tome i o drugim povijesnim lažima koje su ih održavale na vlasti. Da tome Jasenovac služi i danas iznova nas upozorava dr. sc. Stjepan Razum:

Zašto se ometa nezavisno istraživanje logora u Jasenovcu?

Ured grada Zagreba za udruge odbio je 21. listopada 2014. upis Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac u Registar udruga Republike Hrvatske.

Društvo su osnovali hrvatski povjesničari, akademici, profesori i novinari kako bi ustanovili što realniju sliku događaja u Jasenovcu od 1941. do 1945., kao i nakon 1945. godine.

Novija istraživanja - utemeljena na autentičnim dokumentima iz arhiva, izjavama svjedoka i analizi objavljenih knjiga - pokazuju da taj logor od 1941. do 1945. nije bio „logor smrti“ kako je to godinama tvrdila jugoslavenska, komunistička historiografija.

Prema podacima koje su prikupili članovi Društva, bio je to radni logor za protivnike Nezavisne Države Hrvatske (u najvećem broju komuniste i njihove suradnike) te za skupinu Židova koji su bili izuzeti iz deportacija u njemačke logore. Deportacije Židova iz NDH bile su provedene po njemačkom diktatu.

Do 1990. godine službeni broj žrtava jasenovačkog logora bio je 700.000. U taj se broj, pod prijetnjom zatvorske kazne, nije smjelo javno sumnjati. Sada u hrvatskoj javnosti prevladava tvrdnja da je u logoru ubijeno oko 80.000 ljudi. Članovi Društva smatraju da je i to višestruko preuveličan broj. Stalno je u logoru bilo oko 2000

zatočenika, dok je kroz njega prošlo još nekoliko tisuća osoba. Logor je bio i sabirni centar za ratne zarobljenike i Židove koji su transportirani u njemačke logore. Zatočenici su imali zdravstvenu zaštitu, a mogli su od kuće primati pakete s hranom i lijekovima. Nakon isteka kazne, puštani su kućama (osim Židova). U nekoliko amnestija, iz logora je i prije kraja određene kazne pušteno na slobodu više od 1600 zatočenika. Članovi Društva uvjereni su da bi sveobuhvatno istraživanje potvrdilo ocjenu da je to bio radni i sabirni logor, kako mu je glasio i službeni naziv, u koji zatočenici nisu dovođeni s namjerom da bi bili ubijani.

Postoje svjedočanstva da je logor nastavio s radom i nakon 1945., a zatočenici su bili protivnici komunističkog režima i pobornici Staljinovog Informbiroa. Odatle i pridjev „trostruki“ u imenu Društva.

Društvo je planiralo nakon registriranja otvoriti račun i prikupljati sredstva za nastavak potrage za informacijama o događajima iz tog vremena te za tiskanje radova o tome.

No Ured za udruge odbio je upis uz objašnjenje da se istraživanjem logora već bavi specijalizirani muzej u Jasenovcu. U Uredu smatraju i da bi rad Društva bio u sukobu s povijesnim tumačenjima kakva su zapisana u Ustavu Hrvatske.

S obzirom da takve ocjene predstavljaju kršenje prava na znanstveno istraživanje, na slobodu govora i udruživanja, Društvo je uložilo žalbu i uputilo je Ministarstvu uprave Republike Hrvatske. Od 18. studenog počeo je teći rok od 60 dana u kojem Ministarstvo uprave mora odgovoriti na žalbu.

Do sada su članovi Društva objavili više autorskih radova o ovoj temi. Informacije o tome mogu se pronaći u intervjuima predsjednika društva dr. Stjepana Razuma, objavljenima i na internetu. Knjige o logoru objavili su članovi društva Vladimir Horvat i Vladimir Mrkoci: „Ogoljela laž logora Jasenovac“, zatim Josip Jurčević: „Nastanak jasenovačkog mita“, Mladen Ivezić: „Jasenovac-brojke“ i „Titov Jasenovac“. Tomislav Vuković napisao je „Drugačiju povijest“, a akademik Josip Pečarić „Srpski mit o Jasenovcu“. Na internetu se mogu pronaći i dijelovi feljtona „Zanemarene činjenice o jasenovačkom logoru“, tajnika društva Igora Vukića.

Ni jedno od tih djela nije u Hrvatskoj zabranjeno, niti je protiv autora pokrenut bilo kakav postupak za eventualno kršenje zakona. Zato i

novinski komentatori u Hrvatskoj ukazuju da vlasti nemaju razloga sprječavati djelovanje Društva, kad njegovi članovi već prikupljaju i objavljaju dostupne podatke o jasenovačkim logorima.

Istraživanje jasenovačkih logora ne može biti nikako protiv Ustava RH, nego je zapravo u skladu s Rezolucijom Vijeća Europe 1481 iz 2006. godine, o potrebi međunarodne osude zločina totalitarnih komunističkih režima.

Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac
(email:drustvo.jasenovac@gmail.com)

Predsjednik dr. Stjepan Razum

Tajnik Igor Vukić

Članovi Upravnog odbora Stipo Pilić, Mate Rupić, Vladimir Horvat
U Zagrebu, prosinac 2014.

Druga povijesna tema koja ih "muči" (ukinuli su pokroviteljstvo Sabora) je Bleiburg.

A ta me tema uvijek podsjeti na moj izbor u HAZU. Iako sam biran kao matematičar, jedan kolega je prigovarao zato što sam pisao o Boki i Bleiburgu (zanimljivo da se nije usudio spomenuti i knjigu o Jasenovcu:)).

Tadašnji tajnik Razreda akademik Ašperger mu je tada rekao: Zašto mislite da se o žrtvama u Bleiburgu ne smije pisati, a o onim prije toga smije. Znate li Vi da je tri člana moje obitelji stradalo u Bleiburgu? Ali o tim temama mnogo je pozvaniji prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić, član predsjedništva HNES-a. Zato pogledajte razgovor s njim u Hrvatskom tjedniku, 11. prosinca 2014. Razgovarao je g. Marko Curać koji mi je bio desna ruka, zajedno s Matom Kovačevićem, u mnogim akcijama (čitaj: otvorenim pismima) koje sam vodio.

Vaš,

Josip

P.S. Pogledajte:

Kako se član stožera osuđenog veleizdajnika odnosi prema braniteljima (čitaj: što stvarno Josipović misli i kako se ruga braniteljima):

<http://www.dnevno.hr/kolumni/tihomir-dujmovic>

<http://narod.hr/hrvatska/grabar-kitarovic-zemlju-ce-iz-krize-izvuci->

malo-srednje-poduzetnistvo-ne-ustavne-promjene/
O drugim takovim ljudima kojima se okružio Veleizdajnik govori i
Osuda za veleizdaju Iva Josipovića!

Kako nas varaju:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/140190-senzacionalno-razotkrili-smo-tko-su-duhovi-biraci.html>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/140207-kujundzic-trazi-ostavku-ministra-bauka-i-povlacenje-odluke-ustavnog-suda-o-broju-potpisa.html>

O Otvorenom pismu:

Što se tiče međusobne podrške svrgavanju s Pantovčaka prozvanog veleizdajnika mislim da se Milan Kujundžić nedvosmisleno nekoliko puta izjasnio. Npr. na prekjučerašnjem gostovanju na Vinkovačkoj televiziji na direktni upit voditelja o hipotetskoj mogućnosti neulaska u drugi krug koga bi osobno i stranački podržao odgovorio je „....Ovo je projekt ZA hrvatski narod.....JA SAM SPREMAN....svakako NE za sadašnjeg predsjednika Josipovića...“. U prilogu je cijeli taj intervju, to je negdje na samom kraju oko 1:02:00.

https://www.youtube.com/watch?v=_BfAnSgCPPY

Uz pozdrav i poštovanje uz podršku svim Vašim nastojanjima za bolju i pravedniju Hrvatsku,
Krešimir Štetić

kao osoba iz Obiteljske stranke uključena u rad Izbornog stožera prof. Kujundžića i koja prati nastupe predsjedničkih kandidata

Ipak bi mi bilo draže da smo prof. Tomac i ja dobili izravni odgovor. Ono kao kolege sveučilišni nastavnici se baš ne trebamo ignorirati. Ali mi smo tu najmanje važni. Važno je da prije izbora ovo svi znaju. Uvjeren sam da svoje izglede znatno povećava kandidat koji uspije da o tome doznaјu svi glasači!

<http://hrsvijet.net/index.php/kolumnne/76-gost-kolumnne/34981->

matko-marusic-kako-hrvatska-treba-pomoci-i-srbiji-na-putu-u-europsku-uniju

<http://www.dnevno.hr/magazin/glazba/140212-thompson-obiteljima-daruje-ulaznice-za-koncerete-u-zagrebu-i-splitu.html#>

Glas Brotnja, 13. 12. 2014.

**ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.**

PREDGOVOR

**DR. SC. STJEPAN RAZUM:
ZBORNIK O LJUDIMA I DOGAĐAJIMA**

Svaka knjiga akademika Josipa Pečarića svojevrstni je ljetopis događanja u javnome hrvatskome prostoru, a osobito na njezinom političkom planu. Kao jedan od rijedkih znanstvenika i akademika, Pečarić nastupa u javnom medijskom prostoru i nastoji doprinijeti ozdravljenju hrvatskoga narodnoga bića od zaraze komunističkoga totalitarizma koji se i nakon četvrt stoljeća slobodne Republike Hrvatske još uvijek žilavo drži hrvatskoga bića. To čini prateći događanja u hrvatskom narodu i medijske istupe javnih djelatnika, osobito političara, te se na njih osvrće, tumači ih, upozorava na njihove pogrešne, najčešće protuhrvatske nastupe, a sve duhovne i intelektualne "grbine i provalije" nastoji ispraviti na svoj svojstveni način isticanja njihova bezsmisla. Kao istinski logičar lako uviđa bezmisao marksističkih dijalektičara koji radi svojih potreba izvrću

bjelodanu istinu, dok istovremeno vlastitom hrvatskom narodu nameću lažnu sliku o njemu samome.

U ovoj najnovijoj knjizi akademik Josip Pečarić brani Hrvatsku od fašista koji se vole nazivati antifašistima, stoga ih i piše pod navodnicima – "antifašisti". Ti "antifašisti" su bili fašisti već tijekom Drugoga svjetskog rata, kada su kao titovci učinili strašne ratne zločine nad velikim dijelom nenaoružanoga stanovništva Nezavisne Države Hrvatske. Raskrinkavanjem djelâ i mitova tih "antifašista" bavi se, među ostalim, i Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, pa Pečarić veliki prostor u svojoj knjizi posvećuje tom Društvu i njegovim članovima.

Knjiga je sastavljena od sedam dijelova, u kojima pisac obrađuje pojedine teme iz tekuće hrvatske stvarnosti. Na prvom mjestu su navedeni "antifašisti", tj. zakrabuljeni fašisti koji bezočno teroriziraju demokratsku i miroljubivu većinu hrvatskoga naroda. Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac udruga je tek godinu dana stara, odnosno mlada, koja je samim svojim postojanjem uzbudila neke nehrvatske Hrvate koji svoju sadašnjost i budućnost grade na zločinačkoj prošlosti svojih očeva i djedova. Akademik Pečarić, i sam član te udruge, založio se, a to čini i ovom knjigom, za pravo postojanja i djelovanja te udruge. Pečarić je, što je dokazano već toliko puta u njegovim javnim istupima, veliki humanist, tj. zaštitnik nezaštićenoga, zaštitnik progonjenog, zaštitnik poniženog. Nastavlja tako djelovati i u člancima objavljenim u ovoj knjizi. Osim što štiti navedeno Društvo, on se posebno zalaže za pravo na život u slobodi i dostojanstvu progonjenih Hrvata, hrvatskoga generala Branimira Glavaša i branitelja Veljka Marića. Zalažući se za njih, akademik Pečarić višekratno upućuje pisma, kako Ustavnom i Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, tako i Predsjednici Republike Hrvatske, Kolindi Grabar-Kitarović.

Zanimljivo je da je navedeno Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac osnovano 6. lipnja 2014., a Hrvatsko nacionalno etičko sudište, dan kasnije, 7. lipnja 2014. Akademik Josip Pečarić član je i Društva i Sudišta, te je zauzeto djelatan u oba tijela. Sudište je dosada već pokazalo opravdanost i svrhu svoga postojanja. Na njemu su već etički osuđeni za veleizdaju Ivo Josipović (10. prosinca

2014.), Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac (18. travnja 2015.). A podignute su obtužbe za druge pojedince – veleizdajnike i neprijatelje hrvatskoga naroda. Premda te osude i obtužbe nemaju pravnu i zakonsku snagu, već samo čudorednu, one već danas, a još više će u budućnosti biti mjerodavne za prosudbu ljudi i događaja u ovim našim vremenima. Osuđeni veleizdajnici, ako se ne pokaju i obrate na hrvatski domoljubni put, ostat će trajno obilježeni kao veleizdajnici. Ako im je danas u tom pogledu svejedno, a vjerojatno nije, morali bi misliti na svoje potomke koji će ih se zbog toga zasigurno stidjeti. No, i prije toga, bilo bi poželjno da i Državno odvjetništvo i hrvatsko sudstvo poduzme potrebne korake da ih kao takve također obtuži i osudi.

Pečarićev pogled usmјeren je i prema hrvatskim velikanima, kao što su već navedeni hrvatski general i branitelj Glavaš i Marić, te pravednik među narodima dr. Stanko Sielski (1891. – 1958.), akademik Nikola Kallay (1942. – 2015.), akademik Smiljko Ašperger (1921. – 2014.) i pjevač Ivo Fabijan Mrvelj (1950. – 2006.). O svima njima donosi spomen-slova za trajno sjećanje među hrvatskim pokoljenjima. Samo onaj narod koji štuje svoje velikane, ima uzdignuti pogled i može ponosno prolaziti vjekovima.

U posljednjem dijelu akademik Pečarić donosi tekstove vezane uz objavu svoje predhodne knjige, "Propade im crvena Hrvatska", koja je objavljena tek pred dva-tri mjeseca. Tu nalazimo razgovor obavljen s njime na portalu Hrvatskoga kulturnog vijeća, te tekstove Damira Pešorde, Mate Kovačevića i druge.

Imajući u vidu sadržajno bogatstvo knjige i različitost ljudi čije je članke akademik Pečarić uvrstio u nju, ona je svojevrsni bogati zbornik suvremene hrvatske stvarnosti.

Stjepan Razum

Zagreb, 23. 5. 2015.

OTVORENO PISMO SUDCIMA USTAVNOG UDA RH

Poštovani sudci Ustavnog suda RH,

Dražen Boroš u tekstu *MORA LI GLAVAŠ ZAISTA UMRIJETI?*, dnevno.hr, 19. ožujka 2015., upozorava kako su prošla dva tjedna od kada je Branimir Glavaš stupio u štrajk glađu zahtijevajući da Ustavni sud samo donese odluku o rješenju Vrhovnoga suda RH po kojem je Glavaš ponovno određen pritvor nakon što ga je upravo taj isti Ustavni sud pustio na slobodu, vrativši drugostupanjsku odluku Vrhovnog suda na ponovno odlučivanje. Boroš vas također podsjeća kako je prije osam godina Glavaš također štrajkao glađu. I doista podsjećam vas kako su tada akademici i biskupi poslali apel Vrhovnom i Ustavnom судu koji vam ponovo šaljem u obliku u kojem je tada hrvatsku javnost izvijestila HINA:

***APEL AKADEMIKA I BISKUPA – "SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU
GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!"***

ZAGREB, 2. prosinca 2006. (Hina) – Skupina hrvatskih akademika i biskupa poslala je danas Apel Ustavnom судu RH i Vrhovnom судu RH, naslovljen "Spasite život Branimiru Glavašu i omogućite mu obranu sa slobode!".

"Molimo vas da preispitate odluku suca u predmetu hrvatskoga generala i zastupnika u Hrvatskome saboru Branimira Glavaša, koji već 37 dana

štrajka glađu u zatvorskoj bolnici u Zagrebu, te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode", ističe se u Apelu, kojeg je potpisalo 19-oro akademika te četvorica biskupa.

U Apelu Ustavnom судu RH i Vrhovnom судu RH navodi se i kako je "ljudski život iznad svih zakona i sudova. Da nije tako, ne bi se napredno sudstvo danas konačno, nakon stoljeća krvavih egzekucija, odričalo smrтne kazne. Odavno se, bez razlike, svi jednoglasno

zaklinjemo o načelu kako nam je čovjek najvažniji. Zašto to ne provodimo u djelu?

Smatramo da je čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrjednije od života, zaslužio da mu se ono prizna. Priznavanjem dostojanstva osobi, kojoj se optužba tek treba dokazati – iako mu se time ne obustavlja proces – i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo".

U Apelu najvišim tijelima sudske vlasti u Republici Hrvatsko akademici i biskupi podsjećaju kako je "štrajkom glađu Branimir Glavaš ušao u dramatičnu fazu, i pitanje je dana kada bi mogao nastupiti njegov kolaps, koji će otvoriti i pitanje odgovornosti za smrt, koju se moglo izbjegći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Tim prije što se čovjek, koji je u istom sudsском predmetu priznao zločine, nalazi na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za iste zločine, pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, ni podignuta optužnica". "A konačno", dodaje se u Apelu, "treba uzeti u obzir i živote građana koji, poput Josipa Kokića, odbijaju i hranu i vodu u znak solidarnosti, pa je netko možda već u kritičnom stanju.

Iako smatramo da je štrajk glađu legitimno pravo svake osobe, molimo vas, ne dopustite da, unatoč tome što je ustavom ukinuta smrtna kazna u Republici Hrvatskoj, Branimir Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske", navodi se u Apelu Ustavnog суду RH i Vrhovnom суду RH, a koji je danas dostavljen Hini.

Apel su potpisali hrvatski akademici Ivan Aralica, Smiljk Ašperger, Stjepan Babić, Zvonimir Baletić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Dragan Dekaris, Dubravko Jelčić, Mislav Ježić, Ivica Kostović, Slavko Matić, Slobodan Novak, Ivo Padovan, Josip Pečarić Stanko Popović, Zdenko Škrabalo, Josip Tišljar, Nenad Trinajstić i Alica Wertheimer-Baletić, te biskupi mons. dr. Mile Bogović, mons. dr. Valentin Pozaić, mons. dr. Želimir Puljić i mons. dr. Marin Srakić.

Žalosno je danas vidjeti da se ni poslije toliko godina ništa nije promijenilo, a još žalosnije je vidjeti iz teksta g. Boroša čime se Ustavni sud zadnjih tjedana bavio, a nije još našao vremena za

Glavaševu tužbu koja doslovce život znači. Život hrvatskog generala koji je nakon trećeg odlaska u pritvor za isti "zločin" napisao: "Ako će me se odreći moja Hrvatska za koju sam prije 25 godina bio spremam život dati, onda idem do kraja!"

Istina, Glavaš ne bi bio prvi koji je zapravo osuđen na smrt kako smo mi akademici i biskupi upozorili još te 2006. godine, jer je u međuvremenu stradao, bolje reći ubijen general Đuro Brodarac, ali vaša odgovornosti će sigurno biti neupitna.

Akademik Josip Pečarić,
na dan sv. Josipa zaštitnika našeg sabora i naše domovine

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

I SVJETSKI MOĆNICI SE TREBAJU SUOČITI S ODGOVORNOŠĆU ZBOG SUĐENJA HRVATSKIM GENERALIMA KOJI SU SPRIJEČILI GENOCID U BIHAĆU!

Na portalu narod.hr 11.07. 2015. objavljen je slijedeći tekst:

DA JE BIHAĆ PAO, 3 PUTA VEĆE ŽRTVE BI BILE

Dr. Ante Nazor: politička elita iz Srbije mora se suočiti s odgovornošću za stradanja

“Odgovornost za stradanja, za uzrok rata, s tim se današnja Srbija, tj. politička elita, mora suočiti. Visoki predstavnik međunarodne zajednice u BiH je danas rekao da nema loših naroda, nego pojedinci – s tim bih se složio i dodao da ima loših politika, a upravo govorimo o predstavnicima te politike iz devedesetih koji su danas na vlasti u Srbiji. Od njih se očekuje najveći iskorak da se suoči s onim što su oni u tom razdoblju činili”, rekao je ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata doc. dr.

sc. Ante Nazor gostujući u emisiji na HRT 4 posvećenoj komemoraciji u Srebrenici.

Naglasio je kako se i hrvatski i bošnjački narod izborio za svoju neovisnost i slobodu u vrlo teškim međunarodnim diplomatskim odnosima. Podsjetio je kako je 1994. godine kad je Bihać trebao pasti, kad su ga srpske snage trebale okupirati, hrvatska je delegacija u Washingtonu i Pentagonu tražila zeleno svjetlo za oslobođanje svojih međunarodno priznatih teritorija, no ne dobiva odobrenje. Zatim dolazi akcija "Zima 1994" iz smjera Dinare kroz Livanjsku bojišnicu jer Hrvatska nije dobila zeleno svjetlo.

Procjene su da bi žrtve u Bihaću, da su srpske snage ušle tada, bile 3 puta veće nego u Srebrenici

"Diplomatskim i vojnim putem hrvatski i bošnjački narod se morao izboriti za svoju slobodu u teškim okolnostima. Zalihe streljiva u ljetu 1994. u Bihaću su bile nedovoljne za obranu, prema dokumentima koje imamo, postoji jedno pismo načelnika Unsko-sanskog kantona današnjeg, tadašnja bihaćka općina, koji piše predsjedniku Franji Tuđmanu i moli za intervenciju te da se nemaju u koga pouzdati osim u hrabre borce 5. korpusa Armije BiH i prijateljski hrvatski narod, spomenuta je i 101. pukovnija HVO-a", rekao je Nazor te dodao: "Moramo naglasiti da je prijateljski hrvatski narod pomogao tada da Bihać ne doživi sudbinu Srebrenice. Procjene su da bi žrtve u Bihaću, da su srpske snage ušle tada, bile 3 puta veće nego u Srebrenici. Tada je u Bihaću bilo 180 000 ljudi".

"Postojala je velikosrpska politika koja je imala za zadatak cilj da nestanu i Republika Hrvatska i Bosna i Hercegovina. U tom smislu su izrađeni brojni planovi, već 1990. godine imamo konkretnе vojne planove koji govore o tim zadacima i ciljevima", rekao je dr. sc. Mujo Begić iz Instituta za traženje nestalih Bihać te napomenuo činjenicu da su genocid na području Potočara, tj. Srebrenice počinile snage iz tzv. postrojbe Republike Srpske, snage s područja Republike Srbije, snage s područja privremeno okupiranog djela Republike Hrvatske – pripadnici milicije tzv. Republike Srpske Krajine.

"Jedna jedinica iz sastava tih milicijskih snaga iz Knina je sudjelovala u ubijanju na prostoru Srebrenice", rekao je Begić

Na to je Nazor rekao kako su pojedini pripadnici koji su ubijali u Vukovaru ubijali i u Srebrenici.

“To je taj kontinuitet koji trebamo naglasiti”, rekao je.

“Kad gledamo Hrvatsku i BiH, kad govorimo o ratu, od Banovine, istočne Slavonije, Hrvatske, preko Prijedora – Srebrenica je jedan vrh tog kontinuiteta koji je napokon i međunarodnu zajednicu natjerao na učinkovitije djelovanje”, ocijenio je

Naravno u komentarima nisu izostala upozorenja o suđenjima onima koji su spašavali Bihać od genocida, o nezahvalnosti Bošnjaka za to spašavanje, kao i o petoj koloni iz RH koja je sudjelovala u tome.

Međutim, podsjetimo se kako su genocid u Bihaću odobrile neke velike sile (Velika Britanija, Nizozemska,...) jer su poslije takve "pobjede" srpske vojske željeli proglašiti Srbiju za pobjednika u ratu. Upravo zato što je Hrvatska vojska spriječila taj genocid i onemogućila takav plan sudili su našim generalima u Haagu, a Hrvatska je bila na optuženičkoj klupi. I još uvjek je zbog isto tako nepravedne prvostupanske presude generalu Praljku i ostalim Hrvatima iz BiH jer cilj tih moćnika je bio isti kao i cilj velikosrpske politike *da nestanu i Republika Hrvatska i Bosna i Hercegovina*.

Zar nije groteskno da je upravo Velika Britanija predlagala VSUN-a rezoluciju o genocidu u Srebrenici?

Sjetimo se da su i danas na vlasti u RH oni koji su podržavali takovo ponašanje suda u Haagu. Ta vlast financira jedino udruge koje su se slično ponašale, a glavni mediji su u rukama onih koji su optuživali hrvatske generale zato što su spriječili genocid u Bihaću.

Naravno, nisu oni nikada rekli da je sprječavanje tog genocida i time onemogućavanje proglašenja Srbije za pobjednika u ratu bio razlog za napade na generale. Dapače, godinama je u RH bilo zabranjen i sam spomen te činjenice.

O tome je prvi put "glasno" progovoreno u našem Pismu VS UN-a:

PISMO

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Ćelije, spaljeno i zajedno s crkvom sravnjeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji. Ne tražimo od vas da spriječite miniranje

brane hidroelektrane 'Peruča' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena 1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas

suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih presuda u Haagu od 15.4.2011.

akademik Igor Anić

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger (+ 2014.)

akademik Hrvoje Babić (+ 2015.)

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić (+ 2015.)

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospicko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Andrej Dujella

akademik Stjepan Gamulin

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,

dopisni član HAZU

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split (+ 2012.)

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

mons. Vlado Košić, biskup sisacki

akademik Frano Kršinić

akademik Ranko Matasović

akademik Slavko Matić

akademik Davor Miličić

akademik Slobodan Novak

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozačić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Franjo Šanjek

akademik Nenad Trinajstić

akademik Stanislav Tuksar

akademik Dario Vretenar

Pismo je supotpisalo preko 3000 naših ljudi (ogroman broj sveučilišnih nastavnika, znanstvenika, književnika, umjetnika,...) unatoč ignoriranja glavnih medija.

Igrom slučaja ili ne, poslije pojave ovog pisma i politika SAD-a se

promijenila, pa njihov vojni ataše u Hrvatskoj iz vremena "Oluje" tvrdi da je Gotovina spasio Bihać od genocida ravnog onima iz Drugog svjetskog rata, a otvaraju i arhive (poslije 17 godina!) o Bihaću. Znamo i to da je američki sudac Theodor Meron ukazao na ono što smo tvrdili svo vrijeme – nerazumno je osuditi nekoga za oslobođanje okupiranih područja svoje države.

Nije spomenuto spašavanje Bihaća i sprječavanje genocida. Dapače, čak ni američki vojni ataše nije ni pozvan u Haag da svjedoči!

Spomenut ću i mojih 12 pisama poslanih, prije drugostupanjske presude generalima, predsjedniku Vlade u kojima sam tražio da zbog tog spašavanja Bihaća od genocida generala Antu Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir.

Zašto to uopće spominjem? Pa vidimo da su hrvatski glasači na predsjedničkim izborima pokazali da su konačno shvatili da imamo vlast koja ne voli ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. Zato Milanović nije ni pomislio odgovoriti na moja pisma. Pa ne voli on ni svoj narod ni svoju slučajnu državu da bi se suprotstavio svjetskim moćnicima.

Ali poslije predsjedničkih izbora naprasno je počeo pokazivati tu "ljubav" (očito treba staviti navodnike jer su mu branitelji i dalje mrski – ipak su oni glavni u "zločinu" stvaranja hrvatske države, zar ne?). Ta naprasna ljubav toliko je smiješna da već i u Saboru javno kažu da očekuju da će do kraja kampanje pozdravljati s: ZA DOM SPREMNI!

Mene ne bi iznenadilo da do tada ne dobijem i odgovor na mojih 12 pisama, i da Milanović doista ne predloži Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir!

A zapravo to bi trebalo učiniti Vijeće sigurnosti UN-a! Na taj način bi hrvatski generali koji su najzaslužniji što je spriječen krajem dvadesetog stoljeća u Europi genocid ravan onima u Drugom svjetskom ratu dobili kakvu takvu satisfakciju za sve zlo koji su im priredili proganjajući ih, zatvarajući ih i sudeći im zbog sprječavanja tog genocida!

Kamenjar.com, 12. 07. 2015

Glas Brotinja, 13. 07. 20125.

DR. SC. STJEPAN RAZUM

BRANITELJSKA HRVATSKA

Predstavljanje knjige: PEĆARIĆ, Josip. *Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska*. Vlastita naklada. Zagreb, 2015., 416 stranica.*

1. Pojmovno određenje riječi “antifašist” na početku knjige ključ je za razumijevanje njezinoga naslova i za čitanje njezinoga sadržaja. Postoje istinski antifašisti i nazovi-antifašisti. Istinski su antifašisti hrvatski branitelji koji su pobijedili srpski fašizam u Obrambeno-oslobodilačkom Domovinskom ratu, a nazovi-antifašisti su krpelji koji isisavaju krv hrvatskom narodnom biću, unoseći istovremeno u njega zarazu jugoslavenstva, velikosrpstva, antifašizma, komunizma, titoizma, totalitarizma...

Antifašizam, kao pojam i kao ideologija, je ostatak nametnutoga komunističkoga pogleda na svijet i vrjednovanja cjelokupne stvarnosti s polazišta i kroz prizmu komunističkoga jednoumlja. Saveznici u Drugome svjetskom ratu borili su se protiv država članica Sile Osovine, a titovci su se u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj borili protiv fašista koje su vidjeli u Hrvatima, ali nikako u Talijanima koji su zaposjeli hrvatsku obalu. Po završetku rata uspostavljen je mir među zaraćenim državama, te su države Sile Osovine zajedno sa Saveznicima postale temelj današnje Europske unije. Među njima nema govora o fašizmu i antifašizmu. No, titovci su u bivšoj Jugoslaviji mantrali, a mantraju i danas u slobodnoj Republici Hrvatskoj o fašizmu i antifašizmu, kao da je to hrana ili kisik bez kojega nema života. Ne samo da je riječ o dojmu, već se nameće nasušna potreba za fašizmom i njegovim bratom antifašizmom, jer bez njih kao da nije moguć život u Hrvatskoj.

Fašizam i njegov brat antifašizam su kao kost koja se baca psiću da se njome igra i zaokuplja. Žilavi izdanci komunizma svaki nam čas bace neku kost, pa neka se hrvatska javnost njome zabavlja, a oni će u to vrijeme ostvarivati svoje planove u smislu održavanja hrvatskoga naroda u trajnoj podložnosti.

Prije desetak dana bacili su takvu kost na poljudski travnjak

u Splitu. Vladajući izdanci titovskih komunista topovskom su paljborom napali Hrvatsku, a novinska pera daju svoja tumačenja i razotkrivaju zakulisne igre. U razgovoru s prijateljima ustvrdio sam da bi se krivca za to trebalo brzo pronaći, jer, kako je rekao Tomislav Karamarko, vrlo je sužena mogućnost da to netko nacrti na travnjaku, na koji mogu doći samo odabrani ljudi. Ako vlast ne pronađe ubrzo krivca, rekao sam, možemo sa sigurnošću zaključiti da je sama vlast nalogodavac crtaču svastike. Sramotu, o kojoj su svi toliko pričali, Hrvatskoj je nanijela sama njezina vlast. Na čelu piramide hrvatske Vlade je Zoran Milanović. Vjerojatno nije on sam naredio crtanje svastike na poljudskom travnjaku, ali po načelu zapovjedne odgovornosti, on je odgovoran i kriv za nanesenu sramotu, na novčanu i igračku štetu koju će pretrpjeti Hrvatski nogometni savez i posebno hrvatska nogometna vrsta. On je kriv osobito ako dozvoli da nakon početne baražne vatre protiv Hrvatske i Hrvata, cijeli slučaj padne u zaborav i kao da se ništa nije dogodilo. U stvarnosti se dogodilo to da je današnja hrvatska vlast bacila kost kojom se cijela hrvatska javnost zabavljala, a oni su iza zavjese radili svoj posao. Bacanjem kosti uspjeli su da hrvatska dalekovidnica i ostali hrvatski prorežimski mediji nisu ni jedne riječi progovorili o zločinima titovaca u Hudoj jami i Kočevskom Rogu, u kojima se upravo tih dana obavljao spomen na nedužne žrtve. To im je prvi učinak, i – čini se – uspješan. Drugi učinak želete ostvariti dobivanjem novih izbora, a u predizbornoj utrci koristit će zasigurno bačenu kost svastike na poljudski travnjak. Ako se stvarno radi o tolikoj šteti i sramoti za Republiku Hrvatsku, za što su tolike krokodilske suze prolili, vjerojatno bi trebalo Državno odvjetništvo ustrajati na istrazi i doći do počinitelja, ali i do nalogodavca crtanja svastike na poljudskom travnjaku. S obzirom na nedostatak rezultata policijske istrage o počinitelju i nalogodavcu, koji do danas još nisu obznanjeni, a u interesu države to bi trebali već biti, optužujem hrvatsku Vladu sa Zoranom Milanovićem na čelu i ministrom Rankom Ostojićem, za sramoćenje Republike Hrvatske, za sabotažu hrvatske nogometne vrste, za izazivanje skandala i za njegovo zataškavanje bez predočenja javnosti krivaca za sve to.

Premda u knjizi nije riječ o ovom posljednjem slučaju, smatram da ga je potrebno iznijeti i sada i opet ponovno, kako bi se nastavilo ustrajno tražiti od hrvatske Vlade da otkrije tko je krivac za

sabotažu Republike Hrvatske. Ili neka otkrije krivca – ili neka odstupi, pa će ga nova vlast otkriti.

No, i taj slučaj pokazuje s kakvim sojem ljudi mi danas u Hrvatskoj moramo živjeti i na kakve su sve prljave igre nazovu antifašisti spremni, samo da zadrže vlast, da zadrže povlastice koje su im priskrbili njihovi zločinački djedovi i očevi.

2. Koristeći već u naslovu svoje knjige antifašističku riječ, akademik Josip Pečarić ju ne koristi u smislu nametnutoga komunističkoga antifašizma, već u vlastitom – izvornom smislu, tek kao sponu prema istinskoj vrijednosti koju nakon Obrambeno-oslobodilačkog Domovinskog rata moramo trajno gajiti, a to je braniteljska Hrvatska.

Kad se sjetimo da je hrvatski narod sklopio ugovor s papom Agatonom (678.-681.) o nenapadanju susjednih naroda, i da ne će ikada voditi osvajačke ratove, a papa mu je obećao zaštitu Svemogućega Boga i Sv. Petra, tada spoznaja o braniteljskoj Hrvatskoj dobiva na još većoj težini, na još većem značenju. Hrvatski narod je tijekom cijele svoje poznate povijesti braniteljski narod. Nikada nije bio imperijalistički, već je samo ljubomorno i pozrtvovno čuvao onu zemlju koja mu oduvijek pripada.

Na žalost, u svojoj se povijesti morao suočavati s imperijalistima, koji su željeli ovladati hrvatskim ozemljem. To su za vrijeme Drugoga svjetskoga rata činili titovci na račun Sovjeta i nama susjedni Talijani. U nedavnom ratu to su pokušali velikosrbi. Najžalosnije je to što hrvatski narod u vlastitim njedrima krije i danas i titovce i velikosrbe, koji kao kvislinci za račun stranih gospodara rade na razaranju Republike Hrvatske. Takvima se i u vrijeme Drugoga svjetskoga rata i u Domovinskom ratu suprotstavila junačka hrvatska vojska – braniteljska vojska.

Budući da ti kvislinci rade danas u miru, svi mi moramo biti oprezni da nas ne prevare, da nam ne bace neku kost kojom ćemo se zabavljati, a oni će u to vrijeme odraditi prljavu trgovinu. Za vlastite pozicije spremni su prodati i vlastitu državu.

3. U ovoj je knjizi akademik Pečarić cijelo jedno poglavlje posvetio Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Kao predsjednik tog Društva, uistinu sam mu zahvalan. Na taj način i on sam kao član osnivač toga Društva doprinosi njegovu radu i njegovoj borbi za istinu o hrvatskom narodu, koja je istina zatrpana i

zatomljena bezgraničnim mitovima. Kod toga osobito mislim na jasenovački mit, a svjedoci smo da se radaju i drugi mitovi, kao na primjer, mit o Jadovnu i slično. Očito je pred nama dugotrajan posao skidanja mitova, a to će trajati dotle dok na vodećim političkim mjestima budemo imali nelustrirane mitomane – titovce, jugoslavene, komuniste, antifašiste...

Knjiga je inače sastavljena od sedam dijelova, koje ne treba ovom zgodom posebno nabrajati, nego prepustiti čitateljima da ih pročitaju i obogate se njihovim sadržajem. No, svakako želim istaknuti zauzetost akademika Pečarića u obrani nezaštićenih, progonjenih i poniženih. Njegova je humanost vidljiva i u ovoj knjizi, jer se on zalaže za pravo na život u slobodi i dostojanstvu progonjenih Hrvata, kao, na primjer, hrvatskoga generala Branimira Glavaša i branitelja Veljka Marića. Istovremeno nam usmjerava pogled prema hrvatskim velikanima, kao što su pravednik među narodima dr. Stanko Sielski (1891.-1958.), akademik Nikola Kallay (1942.-2015.), akademik Smiljkko Ašperger (1921.-2014.) i pjevač Ivo Fabijan Mrvelj (1950.-2006.). To čini jer je svjestan da samo onaj narod koji štuje svoje velikane, ima uzdignuti pogled i može ponosno prolaziti vjekovima.

Kao što je jedno poglavlje posvetio Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, tako je jedno poglavlje posvetio Hrvatskom nacionalnom etičkom sudištu. Zanimljivo je da je Društvo osnovano 6. lipnja 2014., a Sudište, dan kasnije, 7. lipnja 2014. Akademik Josip Pečarić član je i Društva i Sudišta, te je zauzeto djelatan u oba tijela. Sudište je dosada već pokazalo opravdanost i svrhu svoga postojanja. Na njemu su već etički osuđeni za veleizdaju Ivo Josipović (10. prosinca 2014.), Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac (18. travnja 2015.). A podignute su optužbe za druge pojedince – veleizdajnike i neprijatelje hrvatskoga naroda. Premda te osude i optužbe nemaju pravnu i zakonsku snagu, već samo čudorednu, one već danas, a još više će u budućnosti biti mjerodavne za prosudbu ljudi i događaja u ovim našim vremenima. Naravno da nije krajnji cilj Sudišta da ljude osuđuje, već da ih preko osude pozove da se poprave, da prestanu biti veleizdajnici Republike Hrvatske. No, ako to ne učine, ostat će na svoju sramotu trajno obilježeni kao veleizdajnici. S druge strane, hrvatski su umnici time ispunili svoju zadaću prema budućim naraštajima, jer će im

donesenim osudama omogućili bolje razumjeti uzroke i uzročnike zla koje nas trajno zapljuštuje.

Istaknuo sam samo neke činjenice i osobe, kao i pojave našega hrvatskoga društva koje su svoj odraz našle u ovoj knjizi. Svima želim ugodno i korisno čitanje.

Objavljeno: Razum, Stjepan. Braniteljska Hrvatska. Podnaslov: Predstavljanje knjige: Pečarić, Josip. "Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska". Vlastita naklada. Zagreb, 2015., 416 stranica. Odjeljak: Prikazi knjiga i izložbe slika. U: Marulić. Hrvatska književna revija. Časopis za književnost i kulturu. Izd. HKD Sv. Jeronima. Zagreb, 48./2015., br. 3 (264), svibanj-lipanj 2015., str. 215-219.

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

Danas Marku Perkoviću Thompsonu hrvatski branitelji dodjeljuju „Velika zlatna plaketa“, za sve što je učinio za dobrobit slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, i što je bio među prvim hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata.

HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je također danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je danas blagdan Male Gospe. Međutim jučerašnjim komentarom poslije skidanja spomen ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:

Sramotno postupanje vlasti, šarafciger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!

A naš Thompson se evo više od četvrt stoljeća bori protiv uspostave Srpske Hrvatske. Počeo je kao mladi HOS-ovac. Vukovar ja pao prije nego što je on došao na red da ode braniti ga. Pjesma „Bojna

Čavoglave“ je postala legendarna budnica. Velikosrpskim fašističkim agresorima unosila je strah u kostima sve do današnjih dana. Ona i druge njegove pjesme itekako su doprinijele da se u „Oluići“ ostvari ono što je on i predviđao pjesmom „Anice, Kninska kraljice“: fašistički agresori bježali su kao zečevi. Sa zečevima ih je usporedio njihov „vožd“ Slobodan Milošević.

Da, Thompson je unaprijed opjevao takvo poniženje. Zato je on na meti svima koji su se borili i koji se bore za Srpsku Hrvatsku.

Tijekom Domovinskog rata i dok je bio živ istinski hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman, takvi u Hrvatskoj se nisu smjeli puno čuti. Znamo kako ih je brzo sredio naš Predsjednik kada su isto što rade sa ZDS pokušali s kunom!

Ali dolaskom komunista i njihovih saveznika na vlast 2000.-e počeo je progon svih onih koji su im smetali i u ratu ponizili u uspostavi Srpske Hrvatske. Među prvima na udaru je i Thompson.

Čini mi se da je najveći udar na njega bio 2008.-e poslije velikog koncerta u Zagrebu. Tada su hrvatski intelektualci reagirali Pismom zahvale Thompsonu. Spomenut će samo neke: akademici Aralica, Ašperger, Barišić, Bogišić, Dujella, Jelčić, Kušan, Popović, Trinajstić, biskupi Bogović, Ivas i Pozačić, general Rojs, admirал Domazet Lošo, Josip Botteri, Dodig, Hitrec, Lang, Lukšić, Mihanović, Mintas-Hodak, Olujić, Pavuna, Sedlar, Tomac, Tuđman, Vidmarović,...

Nisu uspjeli ušutkati Thompsona, već su njegovi koncerti, a posebno onaj u Čavoglavama postali simbol otpora uspostavljanju Srpske Hrvatske.

Prije dvije godine izgledalo je da je ideja Srpske Hrvatske konačno propala jer je Thompson pozvan da koncert iz Čavoglava premjesti u Knin. Ali ponovljen je napad na njega pa smo reagirali Peticijom ZDS. Mnogi od nas su imali neugodnosti zbog toga, a akademike potpisnike su kasnije prozivali i u Hrvatskom saboru.

Prije dvije godine su još i krili da je Peticiju bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“, ali prošle godini to više nisu krili. Shvatili su i da moraju i proširiti te napade pa su napadnuti i naši HOS-ovci.

Srpskoj Hrvatskoj ne odgovara i to što Thompson pjeva o hrvatskim vrjednotama: o ljubavi prema Bogu, domovini, hrvatskom narodu, braniteljima. Smeta im i pjesma „Lijepa li si“.

Ove godine su svi ti napadi kulminirali pa je eto došlo do uspostave Srpske Hrvatske. Imamo vladu kojoj je zapravo predsjednik Milorad Pupovac, ili kako je jučer u Hrvatskom tjedniku rekao Ivica Marijačić Plenkovićeva misija „upravo i jest da u tandemu s Pupovcem provodi velikosrpsku politiku u Hrvatskoj“.

Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjeren sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi –simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!

Akademik Josip Pečarić

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE “THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU” U VARAŽDINU

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se organizatorima što su omogućili ovo predstavljanje dva dana uoči Thompsonovog koncerta u Varaždinu.

Posebna zahvalnost našem vrsnom kolumnisti Marku Ljubiću. Zapravo i Uvod i zaključni dio knjige je u znaku njegovih tekstova. Simbolički se u ulozi Thompsona, kojega se napada još od promjene vlasti 2000.-e godine, našao vaš gradonačelnik Ivan Čehok. I on je napadnut zbog tog koncerta – koncerta hrvatskog branitelja Marka Perkovića Thompsona kojega organiziraju hrvatski branitelji.

Ako sugrađani koji su branili ovu državu imaju želju ili volju organizirati ili pomoći u organizaciji koncerta, naravno da mi kao gradska vlast to nećemo dovoditi u pitanje i o tome ideološki raspravljati - Čehokov je načelni stav.

Osvrnuo se gradonačelnik i na famozni pozdrav 'Za dom spremni'.

Smatra da on nema isključivo ono značenje koje mu se pridaje, već da je bitno postaviti ga u kontekst.

- Koliko znam, taj njegov pozdrav dio je pjesme Bojna Čavoglave, koja je tijekom rata motivacijski, stimulacijski i kohezivno djelovala na hrvatske branitelje. Ako je netko u sklopu te pjesme povikao 'Za dom spremni', onda to nema apsolutno nikakve veze s ustaškim pokretom. To je dio pjesme na koji su ljudi koji su odlazili u rat i ginuli u ratu imali pravo. Tako da netko može vikati 'Za dom spremni' i krenuti na četnike 1991., jer '91. nije bilo ustaša, ali je bilo četnika. Svaki simbol treba gledati u kontekstu. Ako netko stavi srp i čekić, meni to samo po sebi nije neprihvatljivo, ali ako stavi srp i čekić u kontekstu komunističkih zločina, onda je to neprihvatljivo. Jednako je s pozdravom 'Za dom spremni'. Na kraju krajeva, ban Jelačić je kretao u rat protiv Mađara iz Varaždina s poklicem 'Za dom spremni'. Pa nije Jelačić fašist! Jednako kao što ljudi ne znaju da je službeni ustaški pozdrav bio 'Za dom i poglavnika spremni'. Dakle, to je hrvatski pozdrav kojim se kretalo u rat davno prije pojave ustaškog pokreta - dao je svoje viđenje gradonačelnik.

<http://varazdinski rtl hr/politika/cehok-povik-za-dom-spremni-u-pjesmi-cavoglave-nema-nikakve-veze-s-ustastvom>

Zapravo, nevjerojatno je da se u RH danas uopće može napadati hrvatske branitelje koji su nas obranili od fašističke velikosrpske agresije. A napada ih se upravo zato. Čak i kada govore o pozdravu ZDS treba uvijek istaknuti da je to doista pozdrav Ustaša iz 1932. g. – dakle iz vremena fašističke velikosrpske diktature. To se ne spominje jer bi bilo jasno da je ZDS nastao kao antifašistički pozdrav!

Oni kojima ne smetaju komunistički zločini (na listama najvećih ubojica iz prošlog stoljeća JB Tito ima uvijek zapaženo mjesto, a Pavelića na tim listama nema) zapravo smetaju hrvatski branitelji jer su mnogi od njih na razne načine podržavali fašističku velikosrpsku agresiju na RH, a poznato je da su fašistički agresori nazivali hrvatske branitelje ustašama, a našu državu Tuđmanova ustaška država.

Zato će vam danas pročitati moj govor s dodjele nagrade koju su hrvatski branitelji, dakle „ustaše“ po onima koji napadaju i vašeg gradonačelnika, dodijelili Thompsonu:

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

Danas Marku Perkoviću Thompsonu hrvatski branitelji dodjeljuju „Velika zlatna plaketa“, za sve što je učinio za dobrobit slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, i što je bio među prvim hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata.

HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je također danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je danas blagdan Male Gospe. Međutim jučerašnjim komentarom poslije skidanja spomen ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:

Sramotno postupanje vlasti, šarafciger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!

A naš Thompson se evo više od četvrt stoljeća bori protiv uspostave Srpske Hrvatske. Počeo je kao mladi HOS-ovac. Vukovar je pao prije nego što je on došao na red da ode braniti ga. Pjesma „Bojna Čavoglave“ je postala legendarna budnica. Velikosrpskim fašističkim agresorima unosila je strah u kostima sve do današnjih dana. Ona i druge njegove pjesme itekako su doprinijele da se u „Oluji“ ostvari ono što je on i predviđao pjesmom „Anice, Kninska kraljice“: fašistički agresori bježali su kao zečevi. Sa zečevima ih je usporedio njihov „vožd“ Slobodan Milošević.

Da, Thompson je unaprijed opjevao takvo ponizanje. Zato je on na meti svima koji su se borili i koji se bore za Srpsku Hrvatsku.

Tijekom Domovinskog rata i dok je bio živ istinski hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman, takvi u Hrvatskoj se nisu smjeli puno čuti. Znamo kako ih je brzo sredio naš Predsjednik kada su isto što rade sa ZDS pokušali s kunom!

Ali dolaskom komunista i njihovih saveznika na vlast 2000.-e počeo je progon svih onih koji su im smetali i u ratu ponizili u uspostavi Srpske Hrvatske. Među prvima na udaru je i Thompson.

Čini mi se da je najveći udar na njega bio 2008.-e poslije velikog koncerta u Zagrebu. Tada su hrvatski intelektualci reagirali Pismom zahvale Thompsonu. Spomenut ću samo neke: akademici Aralica, Ašperger, Barišić, Bogišić, Dujella, Jelčić, Kušan, Popović, Trinajstić, biskupi Bogović, Ivas i Pozaić, general Rojs, admirал Domazet Lošo, Josip Botteri, Dodig, Hitrec, Lang, Lukšić,

Mihanović, Mintas-Hodak, Olujić, Pavuna, Sedlar, Tomac, Tuđman, Vidmarović,...

Nisu uspjeli ušutkati Thompsona, već su njegovi koncerti, a posebno onaj u Čavoglavama postali simbol otpora uspostavljanju Srpske Hrvatske.

Prije dvije godine izgledalo je da je ideja Srpske Hrvatske konačno propala jer je Thompson pozvan da koncert iz Čavoglava premjesti u Knin. Ali ponovljen je napad na njega pa smo reagirali Peticijom ZDS. Mnogi od nas su imali neugodnosti zbog toga, a akademike potpisnike su kasnije prozivali i u Hrvatskom saboru.

Prije dvije godine su još i krili da je Peticiju bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“, ali prošle godini to više nisu krili. Shvatili su i da moraju i proširiti te napade pa su napadnuti i naši HOS-ovci.

Srpskoj Hrvatskoj ne odgovara i to što Thompson pjeva o hrvatskim vrjednotama: o ljubavi prema Bogu, domovini, hrvatskom narodu, braniteljima. Smeta im i pjesma „Lijepa li si“.

Ove godine su svi ti napadi kulminirali pa je eto došlo do uspostave Srpske Hrvatske. Imamo vladu kojoj je zapravo predsjednik Milorad Pupovac, ili kako je jučer u Hrvatskom tjedniku rekao Ivica Marijačić Plenkovićeva misija „upravo i jest da u tandemu s Pupovcem provodi velikosrpsku politiku u Hrvatskoj“.

Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjeren sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi –simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!

Govor je dan u knjizi koju danas predstavljamo.

Vjerojatno su naši stavovi doprli do vlasti i može se “u zraku” osjetiti promjena pa i nas možete vidjeti u medijima pa i na HTV-u. Doista je bilo nevjerojatno da onima koji provode velikosrpski Memorandum SANU 2. su svi glavni mediji širom otvoreni umjesto da se boje i pomisliti a kamoli i napadati hrvatske branitelje.

Nadam se da ova kao i druge slične knjige doprinose jačanju svijesti naših ljudi kako trebaju biti ponosni na svoje branitelje i na sami sebe jer smo mi generacija koja je napadnuta i u Domovinskom ratu od do zuba naoružanih vojnika fašističke osvajačke vojske napravili zečeve - da se podsjetimo izjave njihovog “vožda” Slobodana Miloševića.

Oni koji napadaju hrvatske branitelje, dakle i Thompsona i vašeg gradonačelnika, ostaju samo sluge tim zečevima. Može li biti išta odvratnije od toga?

HVALA!

Josip Pečarić

VEĆERAS BUJICA O ZABRANI PJEVANJA THOMPSONU - SIMBOLU BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE

<https://www.tportal.hr/showtime/clanak/thompson-nepozeljan-u-kostreni-zbog-politicke-situacije-njegov-koncert-nije-prikidan-foto-20180403>

<https://kamenjar.com/pocelo-sudenje-thompsonu-zbog-pozdrava-za-dom-spremni/>

<https://kamenjar.com/bajaga-moze-u-rijeku-ali-thompson-ne/>

<https://narod.hr/hrvatska/thompson-s-obitelji-stize-prosvjed-ik-splitu-zastitimo-temeljne-vrijednosti-naseg-naroda-domovine>

Naslov: NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

Datum: Fri, 8 Sep 2017 22:37:30 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

**(Govor na dodjeli braniteljske nagrade
Thompsonu)**

Danas Marku Perkoviću Thompsonu hrvatski branitelji dodjeljuju „Velika zlatna plaketa“, za sve što je učinio za dobrobit slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, i što je bio među prvim hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata.

HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je također danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je danas blagdan Male Gospe. Međutim jučerašnjim komentarom poslije skidanja spomen

ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:

Sramotno postupanje vlasti, šarafciger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!

A naš Thompson se evo više od četvrt stoljeća bori protiv uspostave Srpske Hrvatske. Počeo je kao mladi HOS-ovac. Vukovar ja pao prije nego što je on došao na red da ode braniti ga. Pjesma „Bojna Čavoglave“ je postala legendarna budnica. Velikosrpskim fašističkim agresorima unosila je strah u kostima sve do današnjih dana. Ona i druge njegove pjesme itekako su doprinijele da se u „Olui“ ostvari ono što je on i predvidio pjesmom „Anice, Kninska kraljice“: fašistički agresori bježali su kao zečevi. Sa zečevima ih je usporedio njihov „vožd“ Slobodan Milošević.

Da, Thompson je unaprijed opjevao takvo poniženje. Zato je on na meti svima koji su se borili i koji se bore za Srpsku Hrvatsku.

Tijekom Domovinskog rata i dok je bio živ istinski hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman, takvi u Hrvatskoj se nisu smjeli puno čuti. Znamo kako ih je brzo sredio naš Predsjednik kada su isto što rade sa ZDS pokušali s kunom!

Ali dolaskom komunista i njihovih saveznika na vlast 2000.-e počeo je progon svih onih koji su im smetali i u ratu ponizili u uspostavi Srpske Hrvatske. Među prvima na udaru je i Thompson.

Čini mi se da je najveći udar na njega bio 2008.-e poslije velikog koncerta u Zagrebu. Tada su hrvatski intelektualci reagirali Pismom zahvale Thompsonu. Spomenut će samo neke: akademici Aralica, Ašperger, Barišić, Bogišić, Dujella, Jelčić, Kušan, Popović, Trinajstić, biskupi Bogović, Ivas i Pozaić, general Rojs, admiral Domazet Lošo, Josip Botteri, Dodig, Hitrec, Lang, Lukšić, Mihanović, Mintas-Hodak, Olujić, Pavuna, Sedlar, Tomac, Tuđman, Vidmarović,...

Nisu uspjeli ušutkati Thompsona, već su njegovi koncerti, a posebno onaj u Čavoglavama postali simbol otpora uspostavljanju Srpske Hrvatske.

Prije dvije godine izgledalo je da je ideja Srpske Hrvatske konačno propala jer je Thompson pozvan da koncert iz Čavoglava premjesti u Knin. Ali ponovljen je napad na njega pa smo reagirali Peticijom

ZDS. Mnogi od nas su imali neugodnosti zbog toga, a akademike potpisnike su kasnije prozivali i u Hrvatskom saboru.

Prije dvije godine su još i krili da je Peticiju bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“, ali prošle godini to više nisu krili. Shvatili su i da moraju i proširiti te napade pa su napadnuti i naši HOS-ovci.

Srpskoj Hrvatskoj ne odgovara i to što Thompson pjeva o hrvatskim vrednotama: o ljubavi prema Bogu, domovini, hrvatskom narodu, braniteljima. Smeta im i pjesma „Lijepa li si“.

Ove godine su svi ti napadi kulminirali pa je eto došlo do uspostave Srpske Hrvatske. Imamo vladu kojoj je zapravo predsjednik Milorad Pupovac, ili kako je jučer u Hrvatskom tjedniku rekao Ivica Marijačić Plenkovićeva misija „upravo i jest da u tandemu s Pupovcem provodi velikosrpsku politiku u Hrvatskoj“.

Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjeren sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi –simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!

Akademik Josip Pečarić

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.

DOBRO JE DA NI AKADEMICI NE ZNAJU O NAGRAĐENOM FILMU O „OLUJI“

Toliki muk vlada u RH oko američke nagrade za film o „Oluji“ da mi se na toj vijesti(!) zahvalio jedan kolega akademik:

Dragi Josipe,

i ja Ti čestitam na stotoj knjizi!

I hvala na lijepim vijestima o filmu Operation Storm, za koji i Ti imaš zasluge!

S dobrim željama,

Da, koliki je muk oko američke nagrade za film o „Oluji“ da mi se na toj vijesti zahvaljuje jedan akademik.

Valjda i ne trebaju ljudi znati kada je ko-scenarist dr.sc. Miroslav Medimorec koji je ne samo znanstvenik nego i general i književnik i bivši veleposlanik i bivši pomoćni ministra vanjskih poslova i redatelj. A da završio je Filozofski fakultet (1965.) i Akademiju za kazališnu i filmsku umjetnost (1973.) u Zagrebu, i poslijediplomski studij u Royal Shakespeare company London/Stratford on Avon.

U toj mojoj stotoj knjizi na španjolskom ima i Medina priča o našem prijatelju generalu Praljku i o njemu samom, tj. začetku njegove diplomatske karijere u Sunji:

Za tim stolom se začinjala buduća diplomacija, stranci su se upoznavali s našom kuhinjom i vinima, poviješću, narodnim običajima i kulturom. Ispocetka bi strani promatrači, uglavnom vojna lica i diplomati, dolazili neinformirani, puni predrasuda, napuhani pred nama "civilima" koji ratuju, ljudima upitnog vojnog obrazovanja i opće kulture. Takvima bi nas dvojicu ako nije bilo Svena, Hemingway (Praljka, JP) prvo predstavio, završili smo pet fakulteta, govorimo strane jezike, nešto značimo u umjetnosti i društvu svoga naroda, proputovali smo veći dio svijeta. Izrazito drske bi izazivao na razgovor iz područja filozofije, svjetske književnosti, fizike ili matematike. Dolasci timova promatrača su bili sve češći, razgovori uz ukusne ručkove sve opušteniji i zanimljiviji, dok je naš ugled u očima stranih promatrača sve više rastao.

Pitam se je li znalo onih 500 američkih veterana koji su 10 min pljeskali filmu i autorima da je scenarist njihov kolega – general i sve to.

Moj kolega iz HAZU se zahvaljuje na tekstu u čijem prilogu sam dao i Međin tekst o snimanju nagrađenog filma. A počeo ga je s PISMOM VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA. Jedan od potpisnika tog pisma bio je i redatelj nagrađenog filma Nikola Knez.

A pismo ima itekako veze s Akademijom. Prvu verziju objavili smo akademici Smiljk Ašperger, Stanko Popović i ja. Zapravo ja sam na svoje adrese prenio jedno reagiranje na moj intervju, a akademik Ašperger je tražio i tom zahtjevu se pridružio akademik Popović da to objavimo. Tekst je objavljen na portalu HKV-a ali i u knjizi o generalu Markaču:

S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović, *Haaškome tribunalu*. U knjizi: General pukovnik Mladen Markač (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011., str. 313-314.

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman je sugerirao skupljanje potpisa. On je pisao recenziju prve i predgovor treće knjige u trilogiji o rasizmu i Haagu:

1. J. Pečarić, Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.
2. J. Pečarić, Rasizam svjetskih moćnika, Zagreb, 2012.
3. J. Pečarić, Rasizam domaćih slugu, Zagreb, 2013.

Kako sam pisao Predgovor knjige Mladena Pavkovića o generalu Markaču na predstavljanju te knjige sam i pročitao pismo koje je prvi put poslano VS UN-a s potpisom 20 biskupa i akademika

Naš sjajni snimatelj Oskar Šarunić je na Youtubeu izdvojio taj moj govor:

akademik Josip Pečarić-Mladen Pavković "general pukovnik Mladen Markač"

Negdje od 4.,min i 45sec. Možete ga i poslušati:

<https://www.youtube.com/watch?v=SW-Mcf0purY>

Konačno Osmo pismo: *Jesmo li Balkansko pleme* s pozivom Predsjedniku Vlade RH da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir poslao sam i supotpisnicima ovog Pisma. Na kraju pisma je dan i prilog sa konačnom listom potpisnika (biskupa i akademika):

akademik Igor Anić

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljk Ašperger

akademik Hrvoje Babić

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospicko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Andrej Dujella

akademik Stjepan Gamulin

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split (+ 20. 3. 2012.)

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

mons. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Frano Kršinić

akademik Ranko Matasović

akademik Slavko Matić

akademik Davor Miličić

akademik Slobodan Novak

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. sc. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić
akademik Stanislav Tuksar
akademik Dario Vretenar

Danas podpredsjednik Akademije akademik Davor Miličić je potpisao Pismo i ranije dok je bio dekan Medicinskog fakulteta. Objavio sam i njegov tekst koji je tom prigodom napisao;

Suđenje u Haagu osobama poput Gotovine svjetski je presedan. Sudi se generalu oslobođiteljske vojske kojemu nije dokazano sudjelovanje niti u jednom ratnom zločinu (svi eventualni zločini s hrvatske strane bili su pojedinačni). Da je kojim slučajem Bobetko živ, i on bi trunuo u Haagu, zato što je oslobođio južnohrvatsko primorje. Haaške sudce i ostale mudrijaše bilo bi dovoljno odvesti u Vukovar, muzej Domovinskog rata na Srđu ponad Dubrovnika ili ih pustiti da malo porazgovaraju sa stanovnicima Cavtata, Škabrnje itd., itd. Zločin međunarodne zajednice Haaškim presudama i njezinim odnosom prema hrvatskom Domovinskom ratu time se potvrđuje i nastavlja provoditi, još od početka agresije na Hrvatsku pa sve do danas. Ta je ista međunarodna zajednica očiglednoj žrtvi – brutalno napadnutoj Hrvatskoj, pa i nakon što je bila međunarodno priznata, zabranila legalnu nabavu oružja za vlastitu obranu. Dakle, mirno se promatralo kako se masakrira Vukovar, Dubrovnik i ostali hrvatski krajevi, nitko nam nije vojno pomogao, a mi smo se valjda trebali predati ili pustiti da nas se pregazi i poubija bez ispaljenog metka. Istodobno, npr. Šljivančanin se oslobađa daljnog izdržavanja kazne, Kadrijević, Rašeta i ostali su slobodni građani, navodno je Kadrijevića SAD koristila ili još uvijek koristi i kao vojnoga konzultanta...

Ta ista međunarodna zajednica nagradila je agresorsku zločinačku srpsku vojsku tako da im je oformila novu državu u državi – Republiku Srpsku i time potpuno paralizirala bilo kakav suvisao razvoj BiH. Dakle, ako je međunarodna zajednica na najnepravedniji mogući način podijelila BiH to nije zločin nego je diplomatski uspjeh i veliki mirovni pothvat, a ako je Tuđman na početku rata hipotetski razmatrao podjelu

Bosne to je a priori zločin. Te iste Bosne kojoj je Hrvatska udomila i spasila od sigurne smrti o svom trošku 700.000 izbjeglica (to je npr. kao da SAD udomi 20 milijuna izbjeglica) i to izbjeglica koje su većinom bili Bošnjaci muslimanske vjeroispovijesti. Osim toga, Hrvatska je bila prva koja je BiH priznala državnost i to upravo u vrijeme dok je Tuđmanova vlast i autoritet bila na vrhuncu.

Ne znam zašto šute naši povjesničari i javni djelatnici, možda bi i HAZU trebao zauzeti neki konkretni stav koji se temelji na neoborivim činjenicama u našu korist. Najžalosnije se što naši političari o tome šute, pokorno trpeći sve „bubotke“ i imaju kao jedini cilj koji opravdava sva ova sramotna zbivanja – ulazak Hrvatske u EU. Bilo kakvo propitivanje što se time dobiva, a što se time gubi proglašava se natražnošću, nacionalizmom i eurofobijom.

Glavno je da se u Hrvatskoj ne zna za američku nagradu filmu o Oluji. Treba misliti o tome kako ostati na vlasti. A to možeš duže ako hrvatski ljudi znaju što manje o onome čime se mogu ponositi. Bolje je da ne znaju ni akademici. I oni mogu pričati i širiti tako nepovoljne vijesti, zar ne?

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21329-dobro-je-da-ni-akademici-ne-znaju-o-nagradenom-filmu-o-oluji>

KRIŽNI PUT HRVATSKOG NARODA

Od: nikola@knez.us

Datum: 15. svibnja 2020. u 01:43:46 CEST

Za: Miroslav Medimorec

Predmet: film o Blajburgu - za medije

Dragi Miroslave,

Saljem ovu obavijest za medije pa te molim ako možeš to proslijediti dalje. Ujedno pošalji i akademiku Pečariću.

Hvala unaprijed uz srdačan pozdrav,

=====

Obavijest za medije:

Povodom aktualne situacije koja je nastala zbog najave slavlja sv. mise za žrtve Bleiburške tragedije u sarajevskoj prvostolnici 16. svibnja, Hrvatski Filmski Institut (www.hfi.mobi) želi obavijestiti Hrvatske građane i ostale koje zanima istina o Blajburgu da besplatno pogledaju film "Bleiburg: Titova dozvola za genocid."

Ovaj američki film prikazuje jedinstvena svjedočanstva Engleskih oficira, partizana pokajnika i ubojica, preživjelih s Blajburga te povjesničara i istraživača počinjenih zločina. Uz pomoć povijesnih dokumenata te novootkrivenih masovnih grobnica ovaj film jasno opisuje kršenje Ženevske konvencije i međunarodnog prava koje je dovelo do Blajburške tragedije i križnog puta odnosno holokausta Hrvatskog naroda. Original ovog filma je na engleskom jeziku. Verziju sa hrvatskim prijevodom možete pogledati na:
https://www.youtube.com/watch?v=H_vUFukMqxI

Nikola Knez, Hrvatski Filmski Institut
Houston, Texas, 14. svibnja 2020.

=====

*Nikola Knez ©, Director, Producer, Screenwriter
President, iFilms LLC, USA*

*Board of Directors Chair, Croatian Film Institute
1-361-8500-882
www.ifilms-fx.com
www.hfi.mobi*

Confidentiality Notice: This is a PRIVATE message. The information contained in this email, including attachments, may be privileged and/or confidential as provided by law. The information in this email is intended only for the use of the individual or entity to whom it is addressed. If you are not the intended recipient, please delete without copying the content.

2) Thompson:

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/21437-razgovor-s-m-perkovicem-ne-boj-se-nova-je-moja-pjesma-koju-milijuni-hrvata-sada-slusaju>

Naslov:Fwd: Academski clanak o Bleiburgu

Datum: Sat, 16 May 2020 21:17:35 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Prijatelji,

Poslje filma o Križnom putu hrvatskog naroda g. Nikole Kneza, dobili smo i njegov članak za koji nam kaže da se može ponovno objaviti:

Naslov:Academski clanak o Bleiburgu

Datum: Sat, 16 May 2020 09:29:35 -0700

Šalje: nikola@knez.us

Prima: Josip Pecaric , Miroslav _Međimorec

Poštovana gospodo Medjimorec, Pečarić i ostali,

U prilogu je akademski članak o Bleiburgu publiciran u International Journal of Social Sciences, 2018 godine. Sva su prava zadržana sa naše strane pa molim sve ako znaju gdje, i ako to mogu i hoće, da probaju publicirati isti uradak radi širenja istine i prosvjetljavanja mentalnih sklopova širih masa te akademskih i inih institucija.

U prilogu je dan članak:

Dorothy S. McClellan, Nikola Knez, POST-WORLD WAR II FORCED REPATRIATIONS TO YUGOSLAVIA: GENOCIDE'S LEGACY FOR DEMOCRATIC NATION BUILDING, International Journal of Social Sciences Vol. VII, No. 2 / 2018, pp. 62- 91.

Linkove za film dali su neki naši portali:

<https://kamenjar.com/pogledajte-dokumentarni-film-bleiburg-titova-dozvola-za-genocid/>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21458-pogledajte-film-bleiburg-titova-dozvola-za-genocid>

Na kamenjar.com nas podsjećaju:

"Film je dobio posebnu nagradu žirija 2018. na *Worldfestu Houston*, Internacionalnom film festivalu u Houstonu."

Kada sam danas upozorio jednog prijatelja da je i ovaj film g. Kneza dobio nagradu, nije vjerovao. Mislio je da se radi samo o njegovom filmu o „Olui“. Zato treba ponoviti ono što je o g. Knezu u svom članku koji sam vam poslao napisao dr. Međimorec:

„Nekoliko općih napomena o Nikoli Knezu, producentu i redatelju filma o *Olui*, generalu Gotovini i opsadi i deblokadi Bihaća.

Počet ćemo od njegova zadnjeg filmskog uspjeha na Međunarodnom filmskom festivalu u Houstonu 2012.:

Nikola Knez i njegova producentska kuća *iFilms LLC* dobila je na 45. svjetskom festivalu filma u Houstonu 11 (jedanaest) Remi nagrada, platinastih, zlatnih, srebrenih i brončanih. Na festivalu je ove godine u različitim kategorijama prikazano više od 4600 filmova iz 57 zemalja. U kategoriji igranog filma sudjelovao je i hrvatski igrani film Branka Ivande *Lea i Darija*. Na istom festivalu prošle 2011. godine Nikola Knez je dobio tri zlatne nagrade, 2010. dvije. Nikola Knez redatelj, scanarist, snimatelj, dobitnik mnogobrojnih nagrada, osnivač je *iFilms LLC*, filmske kompanije koja se bavi filmskim procesom od početne ideje, scenarija do završetka filma, prikazivanja na filmskoj platni. Njegov studio opremljen je najnovijom tehnologijom kojom upravljaju vrhunski filmski profesionalci. Osnivač je *Prve* (2005.) i organizator *Druge* (2006.) *međunarodne konferencije o mlađeži i obrazovanju za 21. stoljeće* (Children's rights@Education for the 21st Century) koja se otada održava na Sveučilištu Texas A&M u Corpus Christiju. Usto je osnivač Zaklade Sv. Marije na otoku Mljetu, Hrvatske udruge za dječja ljudska prava i Hrvatske udruge za ekoturizam. Pisac je nekoliko scenarija i dvije dječje knjige. Školovao se u Hrvatskoj u kojoj je radio na velikom broju filmova za Hrvatsku televiziju, Koncertnu direkciju, HNK, Dramsko kazalište. Snimao je promidžbene filmove za industrijska poduzeća u Hrvatskoj i Njemačkoj. Snimao je dokumentarne, obrazovne i igrane filmove, filmove za promociju industrije i turizma kao i TV komercijalne i muzičke videofilmove. Ima bogato iskustvo u videosnimanjima, uređivanju, 3D animaciji i specijalnim efektima. Njegovo obrazovanje i iskustvo omogućuju mu potpuno razumijevanje moderne filmske tehnologije i računalnih mogućnosti pri stvaranju filma. Sposoban je nadzirati projekt od početne stvaralačke zamisli do postprodukcije, dok mu znanje matematike i uvid u računalne

znanosti omogućuje stručnost u svim oblicima tehnologije kao i uporabu preciznih alata za stvaranje vizualnih efekata i 3D animacije. Stalno je u tijeku s razvojem novih tehnologija u stvaranju filma. Izdvojiti ćemo tek nekoliko njegovih nagrađivanih filmova: *Vitezovi* (Knights) 3D animacija; *Između mjeseca i zemlje*, (Between moon and earth) dokumentarni film o ruskom kozmonautu Sergeju Avdeevu; *Američki zatvori, u inozemstvu i kod kuće* (American prisons, foreign@domestic) dokumentarni film koji je ove godine dobio platinastu nagradu za scenarij i Remi posebnu nagradu žirija za film i video; *Jedna osoba, dva puta* (*One person, two paths*).

Usprkos vrlo živom i uspješnom prisustvu u kompetitivnoj američkoj filmskoj industriji, Nikola Knez nije napustio vezu sa svojom domovinom i ovaj producentsko-redateljski projekt pokazuje koliko vjeruje da se istina o Hrvatskoj, Domovinskom ratu i zatočenim generalima u Haagu, *Oluji i pomoći* Bihaću i BiH može na dobar filmski način, na engleskom jeziku, prezentirati svijetu.“

A sada vidimo da o hrvatskoj povjesti ima i objavljenje članke!

Danas smo vidjeli kako crveni fašisti, istinske ubojice i njihovi nasljednici napadaju i Crkvu zato što služi svete mise za njihove žrtve.

Misu koju je vodio kardinal Puljić sigurno ste pratili, pa pogledajte i propovijed biskupa Košića: U propovijedi je Biskup rekao i ovo:

Moj je otac Ivan (1933.-2017.) bio dječak od 12 godina kada su kroz našu župu prolazile kolone tih zarobljenih ljudi koje su gonili pobjednici. Nekoliko je dana išao sa svojom susjedom gledati ne bi li prepoznali njezina sina, a onda je došla vijest da plivaju po Dravi. Išao je vidjeti i stvarno, kako je svjedočio, rijekom Dravom plivalo je puno leševa. Zapamtio je jednu sliku, koja se urezala i meni u sjećanje po njegovom kazivanju: mrtva žena koja je držala mrtvo dijete u naručju bila je zapletena u granje uz obalu rijeke. Tata se tad zapitao: pa što je kriva bila ta žena s djetetom? Ali tako su postupali „revolucionarni oslobođitelji“! Mučili su i ubijali svakoga koji je bio ne samo pripadnik hrvatskih vojnih postrojbi nego i svakoga koji je bio povezan s njima ili je bio barem sumnjiv te čak bio i potencijalni neprijatelj jer nije dijelio njihovu partijsku ideologiju. Križni put hrvatskog naroda, koji je započeo na Bleiburgu, odnio je stotine tisuća života i to na najbrutalniji i

najbestijalniji način. Tomu su svjedoci: Huda jama, Tezno kod Maribora, Maceljska šuma, Jazovka na Žumberku, Brezovica kod našeg Siska, Čemernica i tolike jame – masovna stratišta u kojima još i danas bez iskazanog poštovanja i dostojanstva počivaju kosti pobijenih ljudi.

<https://kamenjar.com/biskup-kosic-bleiburg-je-simbol-najveceg-stradanja-hrvata-u-povijesti/>

Na kraju sjetit ću se jedne bizarre priče o tome kako je, vjerovali ili ne, Križni put i Bleiburg imao utjecaja i kod mog izbora za akademika. O tome sam pisao u tekstu HAZU I PROTUNARODNA VLAST koji je objavljen u tjedniku *7Dnevno*, 09. 05. 2014., portalima *Dnevno.hr*, 10. 05. 2014. i *Glas Brotinja*, 10. 05. 2014. i mojim knjigama ‘*Ako voliš Hrvatsku svoju*’, Zagreb, 2014. i *Pišem pisma odgovora nema!* 2. / *Je li Akademiji važna znanost*, Zagreb, 2017. :

Zato, kada razmišljate o HAZU-u, nemojte misliti samo na ove kakav je kolega o kome sam gore pisao. Uvijek se sjetite da je član HAZU-a bio i akademik Smilko Ašperger, koji je upravo umro u svojoj 94. godini života. Potpisao je mnoga naša otvorena pisma (bio je i jedan od prva tri potpisnika Pisma VSUN-a o rasističkim presudama našim generalima u Haagu, a jednom mi je rekao kako bi ga bila sramota ne potpisati neko otvoreno pismo ako su ga potpisali akademik Aralica i ja) i Hrvatska mu je uvijek bila u srcu i u mislima! Uz akademika Paara najzaslužniji je i za moj izbor u HAZU (tada je bio tajnik II. razreda). Jedan kolega ga je tada, zbog moje knjige "Borba za Boku kotorsku" upitao.

- Bi li Ti napisao knjigu o Boki kotorskoj?
- Bih, kada bi znao - odgovorio je.

Kolega je nastavio:

- Pa zašto on piše o bleiburškim žrtvama?
- A zašto se smije pisati o onim žrtvama prije, a o bleiburškim ne? Znate li, kolega, da su tri člana moje obitelji stradala na Križnom putu?

Počeo sam s matematikom, pa da s njom i završim. U nizu lijepih uspomena na kolegu Ašpergera, spomenut ću još samo njegova uvjeravanja da kada potpisujem naša otvorena pisma moram staviti i to da sam matematičar:

*Svaka čast nama ostalima, ali matematika je ipak matematika!
Dragi Smiljko, neka Ti je laka hrvatska zemlja.*

Akademik Josip Pečarić

UMJESTO POGOVORA

VELIKI HRVATSKI DOMOLJUB AKADEMIK SMILJKO AŠPERGER

U HAZU imamo običaj da godinu dana poslije smrti nekog akademika održimo komemorativni sastanak, a predavanja koja su tom prigodom održana poslije objavimo u posebnoj knjižici – spomenici. Tako je bilo i 5. 5. 2015.:

U HAZU ODRŽAN KOMEMORATIVNI SASTANAK U SPOMEN NA AKADEMIKA SMILJKA AŠPERGERA

Zagreb, 5. svibnja 2015. – Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti održala je u utorak 5. svibnja komemorativni sastanak u spomen na akademika Smiljka Ašpergera, istaknutog hrvatskog kemičara u povodu prve godišnjice njegove smrti. Na komemoraciji je bio i predsjednik HAZU akademik Zvonko Kusić, a o životu akademika Ašpergera govorio je akademik Leo Klasinc koji je istaknuo njegovo dugogodišnje djelovanje na Farmaceutsko-biokemijskom fakultetu

gdje je bio profesor fizikalne kemije, predstojnik Zavoda za kemiju i dekan u dva mandata. Redoviti član HAZU postao je 1991., a od 1983. bio je izvanredni član, te od 1975. član suradnik. Od 1994. do 2000. bio je tajnik Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti te član Predsjedništva HAZU. Bio je i prvi predsjednik Zaklade HAZU od njenog osnutka 1993. pa do 1998.

Akademik Smiljko Ašperger bio je autor preko 100 publikacija objavljenih u vodećim svjetskim znanstvenim časopisima. Bavio se istraživanjem reakcijskih mehanizama, teorijom reakcije supstitucije, spektrometrijom masa i primjenom stabilnih izotopa u kemiji. Među ostalim sudjelovao je u otkriću sekundarnog α-deuterijskog kinetičkog izotopnog efekta i primijenio ga na studij reakcijskih mehanizama.

O akademiku Ašpergeru govorio je i član suradnik HAZU prof. dr. sc. Tomislav Cvitaš koji je istaknuo da je akademik Ašperger unaprijedio nastavu kemije i znatno utjecao na mlađu generaciju hrvatskih kemičara. Na profesore i suradnike akademika Ašpergera podsjetio je akademik Nenad Trinajstić, dok je akademik Ivo Šlaus govorio o njegovoj intenzivnoj suradnji s Institutom Ruđer Bošković.

"Akademik Ašperger bio je produkt onog najboljeg što hrvatska znanost daje, ne samo kao kemičar i znanstvenik, nego kao čovjek široke kulture", rekao je akademik Šlaus.

Marijan Lipovac

Ured za odnose s javnošću i medije HAZU

Doista akademik Ašperger je bio izuzetan i kao znanstvenik i kao čovjek. Ono što posebno treba dodati riječima akademika Šlausa jeste da je akademik Ašperger bio veliki hrvatski domoljub.

Nisam ga upoznao 1992. godine kada sam izabran za Člana suradnika HAZU. Nisam bio nazočan na predstavljanju novih članova Akademije jer sam bio u Australiji. Članovi suradnici ne dolaze na sjednice razreda čiji su članovi, pa sam se s akademikom Ašpergerom upoznao kada sam jednom došao u naš razred. On je već bio Tajnik Razreda. Prepoznao me jer sam nekoliko dana prije bio na HTV-u. Očito mu je bilo dragو slušati ono o čemu sam govorio.

Više se ne sjećam o čemu je to bilo – vjerojatno o mojoj Boki. Zapravo toliko ga se je to dojmilo da nije ni pomislio da sam ja član njegovog razreda. To mi je postalo jasno tek kada sam dobio državnu nagradu za znanost. Čestitao mi je rekavši:

Sad je meni jasno da ste Vi i Josip Pečarić jedan te isti čovjek!

Uz akademika Vladimira Paara najzaslužniji je i za moj izbor u akademiji. Ispričao mi je kako ga je jedan od članova razreda tom prigodom upitao;

- *Bi li Ti pisao knjigu o Boki kotorskoj?*
- *Zašto ne, kada bih je znao napisati, odgovorio je.*
- *Zašto on piše o Bleiburgu, ponovo će taj akademik.*
- *A zašto ne bi? Može se pisati o onim žrtvama prije, a ne o tim. Znaš li Ti da je tri člana moje obitelji stradalo na Križnom putu?*

Uvijek je podržavao, bolje reći ohrabrivao moje domoljubne aktivnosti. Volio me je nazvati da bi čuo moje mišljenje o ružnim stvarima koje su se dogadale našoj Domovini. Volio je imati moje knjige. Često su moji tekstovi polemični. Jednom mi je komentirao činjenicu da mi u polemici naši jugo-nostalgičari odgovore jednom:

- *Odgovorili bi oni Vama, ali znaju da će te im opet odgovoriti.*

Bio je potpisnik mnogih otvorenih pisama koje su pisali hrvatski intelektualci. Na primjer i onoga koje su 19 akademika i 4 biskupa uputili vlastima i tako ih natjerali da puste Branimira Glavaša iz zatvora. Sjetimo se: Glavaš je i tada, kao i nedavno, štrajkao glađu i bilo je očito kako mnogi očekuju i želete njegovu smrt.

Jednom mi je rekao da bi mu bilo neprijatno da nije potpisnik nekog od takvih pisama, ako su ga potpisali akademik Aralica i ja. Posebno mu je bio drag moj domoljubni rad jer sam matematičar. Znao me je uvjeravati da u tim otvorenim pismima naglasim da sam matematičar. Ostali ne trebaju isticati svoju struku, ali matematika je ipak matematika Draga su mi bila ta uvjeravanja, ali ga nisam poslušao.

Posebnu ulogu akademik Ašerger je imao kod jednog od naših najznačajnijih pisama:

*PISMO**VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA*

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnica i topove iz vojarne "Maršal Tito" da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Ćelije, spaljeno i zajedno s crkvom srušeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji. Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruča' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena 1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslje pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih presuda u Haagu od 15. 4. 2011.

Pismo je dano na sedam jezika u mojoj knjizi: *Rasizam svjetskih moćnika*, Zagreb, 2012.

Kako je do njega došlo?

Povodom jednog mog razgovora s gospodinom Davorom Dijanovićem objavljenim na Portalu Hrvatskog kulturnog vijeća bilo je puno komentara i na samom Portalu i poslanih meni osobno. Posebno me se dojmio jedan komentar koji je na Portalu objavljen s potpisom "Verbum". Poslao sam ga na niz adresa. Nazvao me je kolega Ašperger i predložio da pismo proširimo i pošaljemo ga Sudu u Haagu. U to smo uključili i akademika Stanka Popovića i tekst s potpisima "jednog devedesetogodišnjeg kemičara, jednog fizičara i jednog matematičara" poslali prijateljima, a objavljen je u knjizi: *General pukovnik Mladen Markač* (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011. (S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović, Haškome tribunalu, str. 313–314). Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman nam je predložio da pozovemo i druge da ga potpišu, pa je konačno pismo potpisalo 29 biskupa i akademika, a supotpisalo više od 2300 naših ljudi. Spomenut ću samo više od 250 sveučilišnih nastavnika i doktora znanosti uz brojne književnike, umjetnike i drugi. Nismo pismo poslali Haagu već Vijeću sigurnosti UN-a. Napomenimo da je i tada bila ogromna medijska blokada, naravno ne kao danas. Npr. Predsjednica Vlade je pozitivno odgovorila na naš dopis, pozvala nas na suradnju, a mediji nisu o tome uopće izvijestili. Kako i bi, kada nisu ni spomenuli da uopće postoji takovo pismo, s tolikim brojem potpisnika i supotpisnika.

Znamo kako je ta priča završila. Naši generali su oslobođeni uz veliko priznanje svima nama koji smo se zalagali za slobodu naših generala dano kroz riječi sudca Merona:

Nerazumno je osuditi one koji su oslobođali okupirana područja svoje države!

Akademik Josip Pečarić

Glas Brotnja, 6. 5. 2015.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitaniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11385, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1290, citata: 5798, H-index: 24; Scopus: publikacija: 752, citata: 5730, H-index: 33; WoS: publikacija: 762, citata: 5380, H-index: 30).

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2536. mjestu njihove liste od 160,000 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 7145.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijelog svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao

prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danasa je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical

Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 90 publicističkih knjiga.

26./3./2021.